

Kẻ Cướp Tình Yêu

Contents

Kẻ Cướp Tình Yêu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	10
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	31
12. Chương 12	31
13. Chương 13	34
14. Chương 14	37
15. Chương 15	40
16. Chương 16	48
17. Chương 17	52
18. Chương 18	58
19. Chương 19	64
20. Chương 20	67
21. Chương 21	74
22. Chương 22	78
23. Chương 23	85
24. Chương 24	95
25. Chương 25	117
26. Chương 26	126

Kẻ Cướp Tình Yêu

Giới thiệu

Truyện nhẹ nhàng xoáy sâu vào cuộc sống, là cái nhìn đa chiều, là những tâm tư còn bỏ ngỏ của cô g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-cuop-tinh-yeu>

1. Chương 1

Ngày nào cũng vậy hầu như Đan luôn chọn một chỗ ngồi cạnh cửa sổ để có thể quan sát thành phố về đêm lên đèn rực rỡ. Lâu lâu vài cơn gió lạnh thổi qua khiến tóc Đan nhẹ bay theo gió. tay nhẹ nhàng khuấy ly cà phê đen rồi đưa lên miệng nhấp môi. Không biết từ bao giờ Đan đã trở thành khách quen của quán này. SWEET COFFEE có thể được coi như là nơi thân thuộc thứ 2 của cô. Đan thích vị cà phê đen nơi đây nó mang vị đắng đắng mà lại rất thơm. Không biết tại sao cô lại thích cà phê đen đến vậy hay là do nó cũng mang vị đắng như cuộc đời mà Đan đã trải qua??

Tự kéo mình ra khỏi dòng suy nghĩ đang ào ạt kéo về. Đan cầm ly cà phê hớp một ngụm rồi đưa mắt đảo một vòng quanh quán. Tiếng nhạc ballad du dương ánh đèn vàng hiu hắt. Ánh mắt cô dừng lại chỗ quầy Bar. Một dáng người cao ráo đáng vẻ phong trần đang đắm mình trong những ly rượu Henessy loại nặng. Nhìn người con trai xa lạ ấy không hiểu sao lòng Đan lại xuyên xao vô cùng. Đan bước đến gần và ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Hai tay chống cằm quan sát “người lạ mặt”. Anh ta rất đẹp. Đẹp nhất trong những người con trai mà Đan đã từng gặp. Đôi mày rậm lông mi dài cong vút. Ánh mắt màu hổ phách huy hoàng. Sóng mũi cao dập dờn thẳng tắp. Đôi môi gợi cảm. Đó là những gì Đan đang chăm chú nhìn vào như kẻ mất hồn.

Bỗng đôi môi kia mấp máy:

_Nhìn đủ chưa?

Đan giật bắn mình như kẻ vừa giành lại hồn. Dáng vẻ bỗng trở nên lúng túng vô cùng khi thấy đôi mắt ấy đang nhìn xoáy vào tim cô một cách lạnh lùng. Cô mỉm cười nụ cười khiến biết bao chàng trai phải gục ngã:

_Vẫn còn muốn nhìn tiếp!

Nhưng sắc thái của kẻ đối diện không mấy may suy xuyến tí nào. Đôi mày khẽ nhíu lại rồi anh ta đưa ly rượu lên miệng nốc cạn một hơi. Rồi dần mạnh ly rượu xuống bàn lạnh lùng nói:

_Thêm rượu!!

Đan ra hiệu cho bồi bàn đến rót thêm cho anh ta. Nhìn hai chai Henessy hạng nặng rỗng không trước mặt mà Đan suýt choáng. Thầm nghĩ bụng:

_Tửu lượng anh ta khá thiệt!!

Ánh mắt vẫn không rời khỏi anh ta. Cô quan sát kĩ đến từng cử chỉ và nét mặt. Bất chợt hỏi vu vơ:

_Anh đang buồn??

Đôi mắt màu hổ phách rời ánh mắt khỏi ly rượu rồi nhìn cô dần chuyển sang màu đen sạm. Anh ta lạnh lùng nói:

_Cô không phải loại con gái tôi thích, biến đi!!

Đan khẽ nhíu mày vì sự xúc phạm của con người trước mặt rồi khước miệng dần giãn ra thành nụ cười.

_Anh cũng không phải loại người tôi thích!!

Anh ta không mấy may ngạc nhiên nhưng vẫn bình thần cầm ly rượu lên lắc nhẹ. Đan nói tiếp:

_Chỉ là tôi thích nhìn vẻ bề ngoài của anh!! rồi cô thử thách bỏ đi.

_Ngồi xuống!!

Giọng nói bất ngờ phát ra từ phía sau khiến Đan ngạc nhiên vô cùng. Cô quay lại nhìn anh ta:

_Gì??

Anh ta gần giọng:

_Ngồi xuống!

Không hiểu sao cái bản tính ngang ngạnh của cô nàng lại biến đâu mất. Đan lẳng lặng kéo ghế ngồi xuống đối diện anh ta và tiếp tục quan sát từng cử chỉ hành động của “kẻ đối diện”.

Anh lạnh lùng hỏi:

_Uống gì??

Ánh mắt cô vẫn không rời khỏi khuôn mặt của anh ta:

_Cà phê đen!

Anh ta ra hiệu cho bồi bàn đến rồi chỉ vào Đan và nói:

_Mang cho cô ta cà phê đen!

Anh bồi bàn nhìn cô mỉm cười rồi gật đầu lui đi.

Đan nheo mắt nhìn “kẻ đối diện” một cách khó hiểu. Anh ta quả thật vô cùng lạnh lùng và khó hiểu. Đây là loại người mà lần đầu tiên cô tiếp xúc. Một thứ cảm xúc trào dâng mạnh mẽ trong lòng thôi thúc cô tìm hiểu con người này.

Quan sát anh ta một hồi khá lâu Đan chậm rãi đưa ly cà phê lên môi nhấp rồi xoa hai tay vào ly cà phê:

_Anh tên gì vậy?

Anh ta không đáp nhìn Đan rồi đứng dậy bỏ đi. Không hiểu cô nghĩ sao mà lại bật dậy chạy theo sau anh ta. Anh chàng đó cao thiết nên bước chân anh ta cũng dài ra khiến Đan đi mà như chạy một bờ hơi tai cuối cùng chỉ biết đứng nhìn anh ta leo lên chiếc limo màu đen rồi chạy mất. Đan đứng ngơ người ra cảm thấy hụt hẫng xen lẫn một vài sự thích thú. Anh ta thật sự khiến cô trở nên khác người như vậy sao?.

_Biến thái thật! Đan lăm bầm rửa bản thân mình.

Vốn là một đứa con gái vô cùng xinh đẹp khiến bao kẻ ngẩn ngơ Đan đâu có ngờ có ngày sẽ bị thần tình yêu phóng đại ột mũi tên dính vào cái tên “lạnh lùng” chết tiệt kia chứ. Đan nhếch miệng cười.

_Hãy đợi đấy em sẽ tìm ra anh!

2. Chương 2

Từ ngày hôm đó Đan đến quán thường xuyên hơn nhưng người mà cô trông mong lại không thấy xuất hiện. Vài con gió mang cái không khí lạnh buốt thổi qua khiến cô rùng mình. Đan bật cười vì sự ngốc nghếch của mình rồi bước đến quầy tính tiền. Một vài ánh mắt dõi theo cô nhưng cô chẳng mấy may quan tâm đến.

Vừa bước ra cửa thì bất chợt cơn mưa ập đến ào ạt như bão. Từ trong màn mưa chiếc limo màu đen quen thuộc đang từ từ tiến lại gần và dừng trước quán. Người mà Đan trông mong cuối cùng cũng đã đến nhưng anh ta không chỉ đến một mình. Theo sau anh ta là một cô gái tuy không rực rỡ như Đan nhưng trông cô ta cũng không tồi chút nào. Anh ta đi qua cô và không thèm nhìn cô dù chỉ một lần. Còn cô gái nhìn Đan đầy thách thức. Thấy thế nên cô quyết định quay trở vào trong và ngồi vào bàn của hai kẻ “khó ưa” ấy rồi Đan còn khuyến mãi cho họ thêm một nụ cười chết người của mình. Cô gái nhìn Đan tỏ vẻ khó chịu nhưng Đan chẳng may may quan tâm đến cô ta ánh mắt cô vẫn luôn hướng về phía “tảng băng” trước mặt.

__Em vẫn chưa biết tên anh!

Cô gái lườm Ly một cái rồi vòng tay qua eo “tảng băng” dịu dàng hỏi:

__ Anh quen cô gái này sao??

Anh lạnh lùng đáp:

__Không quen!!

Đan hơi sững người vì câu nói ấy cô mau chóng lấy lại phong thái kêu ngạo và nói:

__Tui cũng không quen anh, chẳng qua là tui thích nhìn vẻ bề ngoài của anh!

Anh ta nhìn Đan đầy khó hiểu. Bất gặp ánh mắt màu hổ phách đang nhìn mình nên Đan mỉm cười thật tươi với anh. Cô gái nhìn Đan rồi lại nhìn anh ta đầy lo lắng:

__Anh à em không thích chỗ này hay mình đi chỗ khác đi!

Anh ta đứng dậy và thủng thẳng bỏ đi còn cô gái cũng mau chóng bước theo sau anh chàng. Trước khi đi cô không quên ngoái lại nhìn Đan lần cuối. Đan vẫn ngồi đấy với vẻ mặt vô cùng thản nhiên thậm chí cô còn mỉm cười chào tạm biệt đối thủ. Những người xung quanh nhìn cô bằng ánh mắt e dè, có lẽ là ái ngại vì họ nghĩ đầu óc cô không được bình thường.

Ngoài trời mưa tầm tã không ngớt. Đan tần ngần trước mái hiên đợi mưa tạnh khá lâu mới quay trở về nhà. Ngôi nhà mà cô chẳng muốn về một tí nào.

3. Chương 3

Vừa về tới cửa nhà là thái độ của Đan thay đổi hẳn. Vẻ mặt cô trở nên lạnh lùng đáng sợ hơn bao giờ hết. Đan nhìn cái kẻ đang lả lơi buông lời ngon ngọt với cha cô ngay trên ghế salon phòng khách bằng ánh mắt rực lửa. Thoáng thấy cô ta sởn e dè sợ sệt nên Đan đi thẳng một mạch về phòng mình. Đan ngã người lên nệm rồi bực tức ném cái gối bay vào góc phòng:

__Khốn kiếp, mẹ chỉ vừa mất một tháng thôi mà. Tại sao các người có thể thản nhiên đến như vậy?

Cơn tức giận như kéo cô quay trở về cái ký ức khiến cô sợ hãi nhất:

__Mẹ ơi, mẹ tỉnh lại đi, mẹ đừng bỏ con mà!!

__Mẹ ơi!!

Trong tiếng khóc nức nở cô vẫn cố gắng lay mẹ cô dậy. Mà sao bà vẫn nằm im trên chiếc giường trắng muốt. Các vị bác sĩ đứng xung quanh nhưng chẳng thể làm được gì hơn nữa. Chiếc máy thở ôxy cũng đã được rút ra từ lâu. Chỉ tại cô bị xúc động quá mạnh nên không thể chấp nhận cái sự thật đang diễn ra. Ba cô cái người mà cô gọi bằng ba lúc mẹ cô ra đi ông cũng vẫn không đến vì ông đang mãi mê ở cạnh cô người tình bé nhỏ của mình trong khi cô ả chỉ đáng tuổi con ông. Mẹ cô là một người phụ nữ hiền lành phúc hậu. Chính vì thế nên bà đã bị một đứa con gái chỉ đáng tuổi con mình cướp đi cái hạnh phúc đã từng thuộc về bà suốt một chặng đường dài. Đan nhếch miệng cười cay đắng cô tự hỏi:

_Tại sao những người hiền lành tốt bụng luôn nhận được đau khổ mà người xấu thì luôn được hạnh phúc? Thế thì cần gì phải làm người tốt??

Khoác vội chiếc áo khoác Đan chạy xuống gara và lấy chiếc BMW mui trần đỏ chói phóng đi. Ngoài trời mưa tầm tã thế mà Đan chẳng buồn nâng mái che của xe lên cứ mặc ư tuôn xối xả. Cô cứ thế nhấn ga mà chạy. Gió thổi lạnh buốt cả hai tay môi Đan tái đi vì lạnh. Đan chạy lướt qua con hẻm trống vô tình cô thấy một đám người tay lăm le vũ khí đang bu quanh một người con trai tay không có một tấc sắt nào. Đan nhấn ga trở xe tới rồi hét lên:

_Mau lên đây!!

Người con trai vội phóng lên xe cô mau chóng nhấn ga cho xe chạy đi. Đám côn đồ đó vội chạy đuổi theo một đoạn thì không còn thấy nữa. Lúc này Đan mới quay sang hỏi thăm người cô vừa cứu:

_Không sao chứ??

Người con trai thôi ngoái lại phía sau và quay sang nhìn cô:

_Sao lại là cô?

Thì ra là người cô trông chờ bấy lâu nay. Đan cũng ngạc nhiên không kém nhưng cô nàng chỉ nhếch miệng cười:

_Nếu biết là anh thì tôi sẽ không dừng lại!

_Dừng xe!! đột ngột anh ta quát lên khiến Đan giật mình loạng choạng tay lái. Anh ta nói tiếp:

_Tránh ra để tui lái cho!!

Đan ngạc nhiên nhìn anh ta nhưng rồi mau chóng đổi chỗ cho anh ta. Cô cố lăm bắm đủ cho kẻ bên cạnh nghe thấy:

_Anh ta bị thần kinh à? Có cần phải hét lớn dữ vậy không??

Dù biết anh ta nghe được những gì cô nói nhưng anh ta lại khiến Đan cảm thấy bức tức hơn vì anh chàng cứ im lặng đến khó hiểu. Anh ta nhấn ga cho xe chạy nhanh hơn. Đan vốn đã quen với tốc độ nên cô không phản ứng gì với cái tốc độ kinh khủng 80km/h của anh ta. Thấy anh lâu lâu lại nhìn qua kính chiếu hậu nên Đan cũng bắt chước nhìn theo thì thấy theo sau xe của Đan và anh có hai chiếc BMW màu đen đang bám sát phía sau. Đan khều anh:

_Bọn họ đuổi theo anh phải không??

Anh ta chỉ trả lời vồn vện một chữ:

_Uh!!.

Rồi lại nhấn ga mạnh thêm cho xe vọt đi nhanh hơn. Cả ba chiếc xe rượt đuổi nhau với vận tốc gần 100km/h khiến Đan có cảm giác như mình đang đóng vai caxcarder ột bộ phim hành động. Cô quay sang nhìn kẻ đối diện thấy sắc mặt anh ta vẫn bình thản đến lạ. Rượt đuổi gần nửa tiếng đồng hồ trên đường cao tốc mà hai chiếc BMW màu đen kia vẫn chưa chịu bỏ cuộc thể mà cái kim xăng của chiếc xe cứ đều đều di chuyển về vạch số 0 to oạch được tô màu đỏ chói. Đan bắt đầu cảm thấy lo lắng cô nàng ngập ngừng nói:

_Tui phải báo với anh một tin buồn. Đan vừa nói dứt câu thì máy xe đột ngột tắt. Theo đà xe chạy được một đoạn ngắn rồi dừng lại. Đan méo mặt:

_Xe hết xăng rồi!!

Anh ta đẩy cửa xe ra và phóng xuống trong tí tấc. Đan trở mắt ra nhìn. Bỗng anh chàng nạt khiến Đan giật mình:

_Còn ngồi ngây người ra đó làm gì?

_Mau lên!!

Anh vội vàng vòng qua phía bên chỗ cô mở cửa và kéo tay cô. Thế là cả hai bắt đầu chạy thục mạng. Chạy trên một đôi giày cao gót thật không hề dễ tí nào. Mặt cô nhăn lại như con khỉ thế mà ai kia vẫn cứ vô tư kéo tay cô mà lời đi. Cả hai chạy vào trong một con hẻm vắng khá nhỏ. Cô thở hổn hển. Anh cũng đã thấm mệt. Lâu lâu anh nhìn lại phía sau xem có ai đuổi theo hay không. Còn cô thì hầu như không còn tâm trạng để mà dòm ngó xung quanh nữa chỉ biết cầm đầu chạy thục mạng theo anh. Cảm thấy không thể chịu được nữa nên cô liền nói:

_Tôi mệt quá...không chạy nổi nữa...anh chạy tiếp đi!! rồi cô thở hổn hển nhìn đến tội.

Anh nhìn dáng vẻ đáng thương của cô nên mủi lòng:

_Vậy nghỉ một tí đi!!

Đan tò mò hỏi:

_Anh làm gì mà để bị người ta truy sát dữ vậy??

Anh ta vẫn không trả lời Đan. Bực tức Đan đứng dậy bỏ đi. Bước từng bước khập khểnh vì cái chân bị bong gân sau khi cô hết sức chạy thục mạng theo cái kẻ lạ hoắc lạ hươ kia.

_Đi đâu!!

Đan trả lời lạnh tanh:

_Đi về!!

Rồi cô nàng bỏ đi mặc cho hán vẫn ngồi đó và nhìn theo. Đi được một đoạn khá xa. Tới gần một công viên cây xanh. Đan ngồi xuống ghế đá và lăm bầm rửa:

_Đúng là xui xẻo mà, sao lại có loại người như vậy nhỉ??

_Đang nói xấu tui à?

Chỉ cần nghe giọng thôi thì cũng đủ biết là ai rồi. Thì ra anh ta theo cô từ nãy giờ mà cô không hề hay biết. Thấy trên tay anh chàng là miếng băng keo cá nhân Đan khinh khỉnh nói:

_Anh đi theo tui làm gì?

Anh ta không nói không rằng nâng chân Đan lên và ịn miếng băng vào chỗ bị phỏng miệng nói:

_Xong rồi, xem như chúng ta không còn nợ nần gì. Tạm biệt!! rồi anh ta tung thẳng bỏ đi còn Đan thì ngây người ra và ngó theo cho đến khi ai kia mất hút. Chợt cảm thấy man mác buồn. Đan nhìn xuống miếng băng cá nhân và khẽ mỉm cười.

Ngồi được một lúc Đan bèn tiếp tục hành trình đi bộ về nhà. Vừa đi bộ cô nàng vừa suy nghĩ thần thơ. Đan tò mò rất nhiều về người lạ mặt ấy. Cô rất muốn hiểu rõ hơn về ai kia nhưng sao lại thấy dường như thật khó. Vì mỗi lần gặp nhau anh ta hầu như không muốn mở miệng. Nhưng anh ta là người con trai đầu tiên đối xử với cô lạnh lùng đến như vậy. Không rõ là do sở thích kỳ quái hay do cái tính thích chinh phục mà Đan quyết tâm sẽ khiến anh chàng phải gục ngã trước cô. Đan khẽ mỉm cười vì cô thật sự thích thú với cái suy nghĩ này.

4. Chương 4

Vừa về tới phòng khách thì Đan nghe thấy giọng một người đàn ông gầm gừ:

_Mày đi đâu bây giờ mới về??

Đan không hề tỏ vẻ sợ sệt thậm chí đôi mắt cô còn trở nên rực lửa và sắt đá hơn. Đan mĩa mai:

_Từ bao giờ ông biết quan tâm đến con cái thế??

Người đàn ông giận dữ khuôn mặt đanh lại dữ dội:

_Đồ *****!!

_Cút khỏi nhà tao ngay!!

_Vậy thì tôi đi đây!! Đan vợ lấy cái áo khoác vừa quăng lên ghế sofa và bỏ đi mặc cho người đàn ông không ngừng la hét chữ bới.

Đan bắt vợ một chiếc taxi và đi thẳng đến khu chung cư cao cấp. Thật ra Đan có ý định rời bỏ ngôi nhà đó từ rất lâu rồi nhưng cô vẫn chưa thể thực hiện được. Vốn là Đan đã dùng tiền làm ăn trái pháp luật của người đàn ông bỏ rơi mẹ cô con và tậu hẳn một căn hộ chung cư cao cấp mà ông ta không hề hay biết. Bây giờ công việc của Đan chỉ đơn giản là dọn từ một căn biệt thự ra ở trong một căn hộ cao cấp thôi thật ra cũng chẳng có khác gì nhau.

Đan thả người xuống chiếc giường sử dụng toàn gam màu vàng kem nhạt. Cô nàng mỉm cười thoải mái rồi dần chìm vào giấc ngủ.

Chỉ còn hai ngày nữa là năm học mới sẽ bắt đầu nhưng Đan vẫn chưa chuẩn bị một thứ gì ngoài việc suốt ngày la cà ở SWEET COFEE và chờ đợi “cố nhân” xuất hiện.

Buổi tối SWEET COFEE lên đèn màu vàng rực rỡ. Đan đã ngồi đó suốt cả buổi trời thế mà kẻ được trông chờ vẫn biệt tăm. Cô thở dài thiếu não. Rồi quyết định quay trở về nhà ngủ một giấc thật ngon để chuẩn bị cho ngày đầu tiên của năm học mới tại một ngôi trường cao đẳng tư dân lập hoàn toàn xa lạ.

.....

Màn đêm vẫn còn chưa tan, sương mù vẫn còn phủ sóng dày đặc. Đan giật mình thức giấc vì cái đồng hồ báo thức quái quỷ cứ liên tục reo inh ỏi trong khi chỉ mới 4h sáng. Cô nàng lạng choạng mò vào nhà vệ sinh và rửa mặt liên tục cho tới khi tỉnh ngủ. Vì luôn muốn bản thân nổi bật nên cô dành khá nhiều thời gian đầu tư cho sắc đẹp của mình. Đan uốn nhẹ cho tóc xoắn theo từng lọn nhẹ nhàng thêm vào đó cô còn trang điểm sơ sơ cho khuôn mặt trông rạng rỡ hơn. Xong xuôi đâu đó Đan ngấm lại mình trong gương và mỉm cười hài lòng. Lúc cô nàng chuẩn bị xong thì cũng gần 6h nên cô vội vã lấy cặp và đi học.

.....

Chiếc BMW mui trần màu đỏ bóng loáng dừng lại trước cửa trường cao đẳng dân lập khiến nhiều cặp mắt đổ dồn về phía cô vừa tò mò vừa ngưỡng mộ thậm chí có cả ghen tị. Cô bước xuống xe và đi thẳng vô trường. Vừa bước qua cánh cổng thì thầy giám thị bước đến và mỉm cười với cô:

_Theo tôi, tôi sẽ hướng dẫn em đến lớp!!

Cô cười nhẹ đáp lại rồi đi theo sự hướng dẫn của thầy giám thị về lớp học. Lớp học của cô nằm ở cuối một dãy hành lang dài. Thầy giám thị làm ra vẻ mời cô vào lớp. Cô khẽ gật đầu chào ông ấy rồi bước thẳng vô lớp học. Cô đảo mắt nhanh một vòng quanh lớp học rồi đi thẳng về cái bàn phía cuối lớp và yên vị nơi đó. Những cặp mắt tò mò vẫn dõi theo quan sát từng hành động của cô.

Cô vờ như không để ý thấy các cặp mắt đang đổ dồn phía mình bình thản lấy ra cái ipod màu trắng ra nghe nhạc và lấy sách ra đọc. Bất chợt đám con gái trong lớp trở nên xôn xao kì lạ. Cô ngẩng đầu lên nhìn miệng bất chợt hốt lên:

_Là anh ta!!

Quả đúng là quả đất tròn con người có thể gặp nhau ở bất cứ chỗ nào mà họ không thể ngờ tới. “Cố nhân” của cô vẫn mang bộ mặt lạnh lùng đến tàn nhẫn với các cô gái trong lớp trong khi chàng trai đang đi bên anh anh trông có vẻ thân thiện hơn. Anh ta mỉm cười đáp lễ những cô gái đang nhìn về phía anh chàng bằng một nụ cười rất ư là kool. Cả hai đang tiến thẳng về phía cuối lớp chỗ cô đang ngồi thế là mỗi người ngồi một bàn một bên phía bên trái và một bàn bên phía bên phải cô đang ngồi thế là bỗng nhiên cô trở thành cục nhân ngồi giữa hai chàng hoàng tử.

Cô nhìn sang “cố nhân” và nở một nụ cười rất tươi thế nhưng ai kia bỗng khiến khiến cô cục hứng vô cùng khi anh ta không những không thêm đáp lễ mà còn xoay mặt đi chỗ khác khiến cô xém hộc máu vì tức.

Chàng trai ngồi phía bên kia lên tiếng chào hỏi:

Chào em, em là học sinh mới à??

Đan quay lại nhìn anh chàng rồi mỉm cười giọng nhỏ nhẹ:

_Uhm!!

Anh chàng vẫn tiếp tục hỏi thăm:

_Em tên gì vậy??

Đan khẽ nheo mắt nhìn chàng trai đang tò mò quá nhiều thứ về cô:

_Em tên Đan!!

Chàng trai mỉm cười:

_Tên em nghe rất lạ nhỉ. Anh tên Hải Minh!!

Cô nhoẽn miệng cười rồi nhắc khéo:

_Thôi học bài đi, vào tiết này giờ rồi kìa!!

Hải Minh nháy mắt tinh nghịch:

_Ra về đi ăn kem nhé!!

Đan cười nhẹ rồi cúi xuống chép bài. Liếc nhìn trộm sang ai kia thì thấy con người lạnh lùng ấy sao lúc ngủ lại khác xa đến thế. Trông anh bình yên và ấm áp đến lạ. Bất chợt đôi mi dài mấp máy. Ánh mắt màu hổ phách như xoáy thẳng vào tim Đan khiến cô đứng hình toàn tập. Cô bối rối cúi xuống nhìn chăm chăm vào trang sách. Khóe miệng ai kia nhếch lên thành nụ cười chắc chắn là Đan sẽ không thấy được vì cô nàng đang nhìn đắm đắm vào những dòng chữ đang bay nhảy trong cuốn sách.

Tiếng chuông vang lên bầu không khí trong lớp đột ngột thay đổi 180 độ. Thay vì ngồi yên lặng nghe giáo viên giảng bài như ban nãy thì có vẻ đám con gái thích nghe giọng nói ngọt ngào của Hải Minh hơn vì thế cả đám con gái nhao nhao bu quanh bàn Hải Minh như ruồi bu mật nói cười ồn ào khiến Đan chịu không nổi sự ồn ào đó. Cô nàng bỏ đi.

Ngồi trên ghế đá Đan đong đưa chân mình nhẹ nhàng. Miệng khẽ hát theo điệu nhạc vang lên trong headphone:

“”

“”

Biết đâu bất ngờ đôi ta chợt rời xa nhau.

Ai còn đứng dưới mưa ngân nga câu ru tình.

Và môi hôn rất ướt dư âm giấu trong mưa, có cơn mưa kéo dài.

Sẽ là dối lòng khi em chẳng ngại âu lo, lo em sẽ mất anh trong nỗi yêu thương nhất.

Vì tình yêu mong manh tay em quá yếu mềm, người yêu ơi anh có biết.

Em yêu anh hơn thế, nhiều hơn lời em vẫn nói, để bên anh em đánh đổi tất cả bình yên.

Đêm buồn ngủ vì cô đơn, còn riêng em cứ ngẩn ngơ, có khi nào ta xa rời...

“”

“”

_Hát tiếp đi!!

Giọng nói trầm khàn vang lên sau lưng khiến Đan giật mình. Thì ra là “cố nhân” không biết anh ta đã đứng đây từ khi nào mà Đan không hề hay biết. Đan ngượng đỏ mặt còn anh chàng thì lẳng lặng ngồi xuống cạnh Đan:

_Hát tiếp đi!!

Đan mặt kệ anh chàng và tiếp tục ngân nga theo tiếng nhạc.

“ ... ”

“ ... ”

Anh đưa em theo với, cầm tay em và đưa lối, đến nơi đâu em có thể bên anh trọn đời.

Nơi yêu thương không phôi phai được bên nhau mỗi sớm mai, có xa xôi không anh ơi

“ ... ”

“ ... ”

Còn anh chàng thì say sưa thưởng thức. Bàn tay anh như vô thức đưa lên sờ mặt Đan kèm theo ánh mắt màu hổ phách nhìn cô trêu mếu đến lạ khiến Đan im bật. Miệng anh mấp máy nhắc nhở:

_Tiếp đi!!

Không hiểu sao bỗng dưng Đan lại ngoan ngoãn thế kia. Cô nàng lại tiếp tục hát mặc dù đầu óc cô hoàn toàn bấn loạn và quả tim nằm trong lồng ngực kia cứ vô tình đập “bình bịch”.

“ ... ”

“ ... ”

Nơi yêu thương không phôi phai được bên nhau mỗi sớm mai, biết không anh em yêu anh..

“ ... ”

“ ... ”

_Hai người đang làm cái trò gì vậy??

Cô gái mà Đan đã từng gặp trong quán cà phê lần trước đi cùng “cố nhân” đang nhìn cô bằng ánh mắt nãy lửa. Đan quay sang ai kia thì thấy anh chàng vẫn tỉnh bơ như không. Cô gái còn tỏ vẻ tỉnh bơ hơn bước đến cạnh ai kia rồi mỉm cười kéo tay anh đi nhỏ nhẹ nói:

_Đi thôi anh!!

Anh ta đứng dậy đút tay vào túi quần và thủng thẳng bỏ đi theo cô gái thậm chí không ngoái lại nhìn Đan một lần. Còn Đan thì ngồi trơ ra đấy vì quá shock. Một bàn tay vỗ nhẹ vào vai Đan. Đan ngoái lại nhìn. Là Hải Minh. Anh chàng đang cười tươi roi rói:

_Em đi đâu vậy anh tìm em nãy giờ!!

Đan cong môi:

_Xạo vừa thôi, tìm em làm gì??

Hải Minh cười xòa:

_Tìm để dẫn em đi ăn kem!!

Đan bình thản nói:

_Em không thích kem!!

Hải Minh hỏi tới:

_Thế em thích gì??

Đan tỉnh bơ đáp:

_Cà phê đen!!

Câu trả lời của Đan khiến anh chàng Hải Minh đơ toàn tập nhưng lập tức anh chàng lấy lại giọng điệu vui vẻ ngay:

_Em thật thú vị, anh thích em rồi đấy!! rồi bất chợt Hải Minh cúi xuống hôn vào má Đan khiến Đan không né kịp nhưng chưa kịp phản ứng gì thì Hải Minh đã quay lưng đi một mạch. Mặt Đan từ đỏ hồng dần chuyển sang tím tái vì..giận..

5. Chương 5

Đan lăn người qua lại trên chiếc nệm cho người ngoại phần nào cơn tức giận đang đầy ắp trong bụng. Từ lúc bị Hải Minh “kiss” tới giờ cô đã không quay trở về lớp mà đi thẳng về nhà mang theo một cục tức to tổ bố cùng về. Điều nhạc quen thuộc của di động vang lên. Đan nheo mắt nhìn dòng số lạ hoắc vừa gửi tin nhắn đến cho cô. Đan lẩm bẩm:

_Đúng thật là chẳng biết số này!!

Cô bấm nút xem tin nhắn:

_Hi, em giận à?? xin lỗi nhé anh chỉ muốn chọc em một tí thôi. Đừng giận nhé!!

Là Hải Minh, cái tên đáng ghét ấy sao lại biết số cô chứ. Đan thoáng bực bội nhưng một ý nghĩ vụt đến khiến cô nhoẽn miệng cười. Tay bấm lia lịa trả lời tin nhắn:

_Cho anh một cơ hội để chuộc lỗi. Đồng ý??

Tin nhắn được gửi đi chưa đầy 1 phút thì điện thoại lại rung lên liên tục. Đan mỉm cười khi thấy có kẻ đang thuận theo ý mình:

_Em nói đi, làm được anh sẽ làm mà!!

Đan lại tiếp tục lia ngón tay trên bàn phím di động.

_Giúp em “cưa” bạn anh!!

“....”

Bẵng đi một lúc lâu sau tên kia mới chịu trả lời tin nhắn:

_OK!!!

Đan nhoẽn miệng cười rồi dần chìm vào giấc ngủ chuẩn bị cho chiến dịch cưa cẩm bạn trai của người khác.

“...”

Đan đâu biết rằng bên đầu dây bên kia cũng có người thích thú như cô chỉ vì anh chàng đang muốn xem một vở kịch hay.

“...”

Cũng như ngày hôm qua mới 4h sáng mà cái đồng hồ cứ liên tục reo inh ỏi. Định bụng sẽ nướng thêm một tí nhưng ai kia chợt nhớ lại cái chiến dịch “xấu xa” của mình nên cố gắng lết vào toilet dội nước cho tỉnh ngủ. Sau đó Đan bỏ ra khá nhiều thời gian uốn tóc và trang điểm. Điện thoại cô nàng lại vang lên điệu nhạc quen thuộc. Là tin nhắn của Hải Minh:

_6h trên sân thượng, ai sẽ đánh thức hoàng tử??

Anh chàng này đang bày trò gì đây. Có phải anh ta đang nói tới “ai kia”??

Bất chợt cô nàng vợ vội cái túi và leo lên xe phóng đi trong khi trời mới tờ mờ sáng. Sương vẫn còn dày đặc. Gió thổi ào ạt rét buốt. Hai tay cô bấu chặt lấy vô lăng.

Bây giờ là 5h30 . Cô vẫn còn cơ hội nửa tiếng. Cô lẩm bẩm:

_Anh ta làm cái quái gì trên sân thượng trong cái thời tiết khỉ gió này thế nhỉ??

Nói rồi lại nhấn ga mạnh thêm cho xe vọt đi. Trường học vắng hoe chỉ có ông chú bảo vệ đi tới lui ngoài ra tất cả đều tĩnh lặng. Đan chưa bao giờ tới trường sớm như thế này. Cô nàng bước vào thang máy và đi thẳng lên sân thượng. Quá vắng vẻ nói đúng hơn là không có một bóng người. Bất chợt cảm thấy ngột ngột:

_Liệu mình có bị lừa??

Đôi mắt cô dừng lại nơi bức tường khuất sau thang máy. Cô bước thật khẽ đến. Anh ngồi đấy đang say ngủ. Gương mặt lúc ngủ trông bình yên đến lạ. Cô khẽ khàng ngồi xuống đối diện nhìn anh khẽ mỉm cười:

_Cuối cùng em cũng tìm được anh rồi!!

Đây có lẽ là khoảnh khắc mà Đan có thể quan sát kẻ đối diện kĩ càng nhất. Đôi mày rậm, hốc mắt sâu, chiếc mũi cao dập dờn thẳng tắp. Đôi môi mỏng quyến rũ. Một ý định táo bạo vụt qua trong suy nghĩ cô nàng.

_”Kiss” trộm kẻ đang say ngủ kia!!

Chợt cảm thấy mình thật “biến thái” nên cô nàng quay mặt đi chỗ khác rồi nhoẻn miệng cười. Thầm nói:

_Em sẽ đợi tới lúc anh thuộc về em!!

Tiếng cười nói rôm rã từ cầu thang bộ đang lớn dần. Có lẽ là một đám nam nữ sinh nào đó lên sân thượng chơi. Đan nghĩ vậy. Cô nàng đưa mắt nhìn về phía cầu thang rồi quay lại nhìn ai kia. Đôi mắt màu hổ phách đang nhìn cô nét mặt không mấy may thể hiện tí cảm xúc gì. Đan khẽ mỉm cười:

_Anh dậy rồi hả?? chúng ta về lớp thôi!!

Vừa nói dứt câu thì cánh cửa cầu thang mở ra. Một vài đứa nữ sinh trong đám bất chợt thốt lên khi thấy anh:

_Hoàng Thạc Hy!!

Đám con trai bước lùi lại một bước còn đám con gái thì khuôn mặt thể hiện rõ sự hân hoan vô cùng. Thạc Hy lẳng lặng đứng dậy và bỏ đi. Đan cũng mau chóng chạy theo sau.

Mặc dù đã đi khuất sau cánh cửa cầu thang nhưng Đan vẫn nghe được tiếng xì xầm bàn tán của đám người bạn này,

_Con nhỏ kia là ai sao lại chạy theo Hoàng Thạc Hy vậy chứ??

_Thì ra tên anh là Hoàng Thạc Hy!! cô nhoẻn miệng cười.

Lớp học đang ồn ào bỗng trở nên yên ắng khi thấy Thạc Hy bước vào cửa. Mọi cặp mắt đang đổ dồn về phía Đan sau đó không khí ồn ào lại quay lại thậm chí còn náo nhiệt hơn cả lúc họ chưa bước vào. Tiếng xì xầm bàn tán xôn xao kèm theo ánh mắt hình viên đạn của đám con gái đổ dồn về phía Đan. Đan chép miệng:

_Không ngờ tin tức còn đi nhanh hơn cả người!!

Cô nàng nhẹ nhàng kéo ghế ra và ngồi xuống chiếc bàn giữa hai hoàng tử. Hải Minh vội vàng hỏi ngay:

_Sao rồi??

Đan lôi cuốn sách trong cặp ra đặt lên bàn và bình thản nói:

_Chỉ mới biết được cái tên!!

Hải Minh bật cười:

_Phải kiên trì chứ em. Nản rồi à?

Đan nheo mắt nhìn anh chàng:

_Ai nói là em nản chứ. Từ hôm nay em sẽ theo đuổi Hoàng Thạc Hy!!

Câu nói vừa buông ra khỏi miệng Đan khiến những kẻ tò mò nãy giờ đang căng tai nghe lỏm cuộc trò chuyện giữa cô và Hải Minh phải tròn mắt và nhìn cô trân trân. Duy nhất chỉ có kẻ kể bên cô nét mặt vẫn bình thản đứng đưng đến đáng sợ.

Hải Minh bật cười:

_Thạc Hy có bạn gái rồi em à!!

Đan nheo mắt nhìn anh chàng rồi chau mày:

_Có bạn gái thì sao?? Nếu em thích một người em sẽ theo đuổi người đó tới cùng!!

Hải Minh ngờ vực:

_Em thích Thạc Hy??

Thoáng bối rối. Đan ngập ngừng nói:

_Em sẽ không trả lời anh cho tới khi em tìm được câu trả lời ình!!

Hải Minh mỉm cười:

_Vậy anh sẽ là người được biết đầu tiên chứ??

Đan cong môi:

_Không, anh sẽ được biết khi em công bố cho toàn thể mọi người nghe!! rồi cô nàng cười khì. Hải Minh nhăn mặt:

_Thế thì chẳng có gì vui!!

Đan le lưỡi:

_Kệ anh chứ!!

Rồi cô nàng cúi xuống chép bài mặc cho Hải Minh cứ nhăn nhó cảm râm. Lâu lâu Đan ngo sang bàn bên cạnh rồi thần người ra như bị hộp hồn quan sát từng đường nét trên khuôn mặt thanh tú của ai kia.

Tiếng chuông hết tiết reo lên. Bầu không khí ồn ào mau chóng quay lại. Đám con gái bu quanh Hải Minh nói cười rôm rả. Đan lẳng lặng nhìn sang chàng hoàng tử của mình. Anh chàng đang say sưa đọc tạp chí. Đúng là cô đã thích rồi nhưng là thích cái vẻ đẹp hộp hồn của ai kia chứ không phải cái tính tình kì quặc khó hiểu của anh chàng. Cô mỉm cười rồi bước đi.

Vừa bước ra khỏi cửa lớp được vài bước thì một thằng con trai lạ hoắc bước vội đến chỗ cô mỉm cười. Đan nheo mắt nhìn anh chàng. Trông anh ta rất dễ thương. Nụ cười của anh chàng như tỏa nắng:

_Chào em, cho phép anh làm quen với em nhé!!

Đan chưa kịp trả lời thì một bàn tay thô ráp mạnh mẽ bất ngờ chụp lấy cổ tay cô và kéo đi. Bỏ mặc anh chàng dễ thương đứng như bất động nhìn theo cô. Đan la oai oái:

_Đau quá anh thả tay em ra!!

Nhưng ai kia nào có mềm lòng vẫn tiếp tục kéo cô đi hết dãy hành lang dài...

Nhưng mọi chuyện đâu phải lúc nào cũng được như ý nguyện. Ai kia vẫn kéo tay Đan đi trong khi mặt cô nàng nhăn nhó như con khỉ miệng thì liên tục la oai oái. Không biết từ đâu lại xuất hiện cục gạch to bổ bổ chắn giữa đường thế là Đan té ụp mặt xuống nền đất không thương tiếc. Tay cô tuột khỏi tay Thạc Hy. Còn anh chàng thì quay lại nhìn khuôn mặt vừa ngã ngàng pha lẫn chút xót xa. Đan lồm cồm ngồi dậy cảm râm:

_Tại anh hết đó!!

Thạc Hy chậm rãi ngồi xổm đối diện Đan. Tay gạt nhẹ cọng tóc lòa xòa trên mặt cô:

_Đau không??

Đan chợt nghĩ đến cái kế hoạch đen tối của mình thế là sắc mặt cô nàng thay đổi 180 độ. Cô nàng ngược đời mắt ướn lên nhìn Thạc Hy trách móc:

_Đau lắm!!

Thạc Hy có vẻ bị dao động anh chàng thoáng bối rối:

_Ngồi chờ ở đây!! rồi đứng dậy bước nhanh đi về phía hội trường.

Đan ngơ ngác nhìn theo. Lâu lâu khẽ cúi xuống thối nhẹ vào cái đầu gối bị xước.

Chưa đầy 10 phút sau anh chàng đã quay lại tay cầm theo bạch băng băng thuốc đỏ. Ngồi xuống cạnh Đan, Thạc Hy đưa cho cô băng băng lạnh lòng nói:

_Tự làm đi!!

Thế mà nãy giờ cô nàng cứ tưởng bỏ nên cứ giương mắt lên ngó ai kia và chờ đợi... Đan cúi xuống ị miếng băng cá nhân vài chỗ trầy rồi đứng lên.

_Đi đâu??

Đan nhăn mặt:

_Em đi về!!

_Vậy thì đi!!

Thạc Hy chợt đứng dậy dứt tay và túi quần thũng thẳng bước đi theo Đan. Còn cô nàng thì lê từng bước trông khổ sở vô cùng. Thế mà ai kia vẫn đứng dừng đến thế càng khiến Đan tức hộc máu. Cuối cùng thì Đan cũng lết được tới chỗ để xe. Điều khiến Đan bất ngờ hơn là Thạc Hy ngồi vào xe và hỏi:

_Chìa khóa đâu?

Đan mau chóng lục lọi tìm chìa khóa trong túi xách và đưa cho anh.

_Anh đưa em về à??

Thạc Hy lạnh lùng đáp:

_Ừ!! rồi nhấn ga cho xe chạy.

_Ở đâu??

Đan tựa người vào thành ghế:

_Lầu 4 Penhouse!!

Bất chợt Thạc Hy thắng xe lại khiến Đan chúi nhủi về phía trước.

_Làm gì ở đó?

Đan xoa xoa chỗ đầu gối bị trầy vừa va vào thành xe:

_Nhà em ở đó mà. Anh đừng có thắng gấp như thế nguy hiểm lắm!!

Thạc Hy không nói gì thêm nữa và nhấn ga chạy tiếp. Thái độ bất ngờ của anh khiến Đan hơi tò mò nhưng vì sự an toàn của bản thân nên cô nàng đành ngậm ngùi im lặng.

Chiếc xe dừng lại trước Penhouse. Đan đẩy cửa xe và bước xuống. Thạc Hy cũng xuống theo và sải bước theo Đan, Đan ngạc nhiên:

_Sao anh chưa về??

Thạc Hy bình thản nói:

_Lầu 7!!

Đan ngớ ra vài giây:

_Lầu 7 không phải dành cho VIP sao?? không lẽ...!!

Cô nàng nói gần như hét lên:

_Anh ở lầu 7??

Thạc Hy bước vào thang máy rồi mới đáp:

_Ừ!!

Đan lại ngớ người ra shock tập hai và chắc cô sẽ còn đứng ngớ người ra đó nếu Thạc Hy không lên tiếng:

_Còn làm cái gì nữa mà không vào??

Đan sực tỉnh bước nhanh vào thang máy. Đan đứng cạnh bên Thạc Hy nhưng lại chẳng biết phải nói gì nên cả hai cứ im lặng.

Ting toong..

Cửa thang máy từ từ mở ra. Đan nhón vội chân và “kiss” vào má Thạc Hy rồi chạy ra khỏi thang máy:

_Baiz anh!!

Cửa thang máy đóng lại. Bên trong thang máy ai kia phải dùng tay vịn vào tường để giữ thăng bằng chống đỡ cả thân người suýt sụp xuống chỉ vì một cái “kiss”.

6. Chương 6

Cũng như hôm qua mới 4 giờ sáng mà cái đồng hồ đã reo inh ỏi đánh thức Đan dậy. Cô nàng với tay tắt cái đồng hồ và vùi mình vào chăn.

_Hôm nay là chủ nhật mà!! nên cô có thể thoải mái đánh một giấc dài bù cho những ngày dậy sớm trong tuần.

Tiếng gió rít mạnh qua cửa sổ. Từng đợt gió thổi vào lành lạnh. Đan lồm cồm ngồi dậy bước đến đóng cửa sổ. Ngoài trời vẫn còn âm u. Những hạt mưa bắt đầu nhỏ giọt rồi lớn dần nghe ào ào như vũ bão. Đan lại leo tót lên nệm và cuộn tròn trong chăn. Miệng lẩm bẩm:

_Trời mưa là ngủ ngon nhất!! rồi dần chìm vào giấc ngủ.

Thế nhưng vừa chợt mất được một lúc là Đan giật bản mình vì cái di động để kế bên gối tai cứ liên tục reo liên hồi. Là tin nhắn của Hải Minh. Đan vội vàng bấm xem ngay.

_Chủ nhật đẹp trời nhỉ, có người đi cùng bạn gái tới khu vui chơi. Đi chứ??

Tên này chắc hẳn đầu óc có vấn đề trời đang mưa thế kia mà dám bảo đẹp trời. Chỉ cần đọc như thế thôi thì Đan cũng biết ai đi với ai rồi Đan bấu môi:

_Đi để làm kì đà chứ, gặp anh ở đó nhe!!

Đan vội vàng phóng vào toilet vệ sinh cá nhân. Hôm nay cô mất khá nhiều thời gian tuyển chọn trang phục và lại vô cùng kĩ lưỡng vì khi đi với đối thủ cô thật sự không muốn thua kém một tí nào. Sau một hồi lâu cô mới chọn được ỉnh một bộ đồ. Quần đùi áo ba lỗ. Chiếc quần ngắn cùn cùn khiến đôi chân thon dài của cô được phô bày hết cỡ cộng thêm đôi giày cao gót lại tăng thêm chiều cao đáng kể. Trông ra cũng cá tính lắm chứ. Đan mỉm cười hài lòng.

“...”

“...”

Chiếc BMW màu đỏ dừng lại trước cửa khu vui chơi. Hải Minh thấy vội vẫy tay:

_Ồ đây nè em!!

Ai kia đứng đấy nhìn về phía cô hai tay đút vào túi quần dáng vẻ ung dung vô cùng. Còn cô gái đi cạnh thì tặng cho Đan ánh mắt “trìu mến” đến đáng sợ. Đan chậm rãi bước xuống xe và đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài của mình rồi mỉm cười thật tươi với...cả ba người....

Kẻ thứ nhất dĩ nhiên là không đáp trả. Ánh mắt ấy thậm chí còn di chuyển sang hướng khác. Kẻ thứ hai đáp trả cô bằng ánh mắt hình “viên đạn” nhưng điều này khiến Đan lại cảm thấy vô cùng dễ chịu vì cô cũng chẳng muốn thân thiết với đối thủ làm gì. Còn kẻ thứ ba thì khỏi phải nói anh chàng Hải Minh đang cười thật tươi đáp lễ. Đan bước vội đến chỗ Hải Minh.

_Chào anh Hải Minh!!

Rồi quay sang phía kẻ vẫn ung dung như cô không hề tồn tại. Đan dịu giọng xuống thật ngọt ngào:

_Chào anh Thạc Hy!!

Hải Minh vỗ nhẹ vào đầu Đan mỉm cười:

_Nhóc con em tới trễ đấy!!

Đan gạt tay anh chàng ra khỏi đầu mình cong môi:

_Anh không được làm như thế nữa đâu đấy!!

Thạc Hy lạnh lùng lên tiếng:

_Đi thôi!!

Cô gái vội vàng choàng tay vào tay Thạc Hy bước nhanh theo Thạc Hy. Còn Hải Minh cũng làm điệu bộ mời Đan choàng tay vào tay anh chàng nhưng ai dè đâu cô nàng lại lè lưỡi chọc quê anh:

_Anh không lợi dụng cơ hội được đâu!!

Hải Minh phì cười:

_Em thật là!!

Cứ thế hai kẻ đó vừa đi vừa giỡn với nhau. Còn Thạc Hy vẫn lăm lè không nói câu gì. Còn cô gái bên cạnh cũng bị chịu chung số phận. Đan khẽ hỏi nhỏ vào tai Hải Minh:

_Thạc Hy cứ lăm lè như thế suốt ngày à??

Hải Minh cũng trả lời rất nhỏ vừa đủ Đan nghe:

_Vì Thạc Hy là thế mà!!

Đan nheo mắt khó hiểu:

_Thế còn cô ta họ quen nhau được bao lâu rồi??

_Một năm!!

Ngừng một lúc Hải Minh khẽ nói tiếp:

_Cô ta là bồ nhí của cha Thạc Hy đó!!

Đan tròn mắt nhìn Hải Minh tỏ vẻ nghi ngờ:

_Anh nói thiệt??

Hải Minh gật đầu kể tiếp:

_Vì cô ta khiến gia đình Thạc Hy nhà tan cửa nát. Thôi kể sau đi em!! nói rồi Hải Minh kéo Đan đi đến chỗ Thạc Hy và cô gái đang ngồi, Anh chàng hồ hởi đề nghị:

_Chúng ta chơi trò chơi đi!!

Đan tò mò hỏi:

_Trò gì vậy??

Hải Minh nháy mắt về phía ngôi nhà kinh dị. Đan lườm anh chàng một cái:

_Anh lại tính bày trò gì thế??

Hải Minh cốc nhẹ vào trán Đan:

_Sợ rồi à??

Đan đưa tay lên xoa trán rồi nhìn anh chàng thách thức:

_Đi thì đi sợ gì!!

Hải Minh xông xáo:

_Vậy đi thôi!!

Cả bọn tiến đến chỗ mua vé. Tay Đan bắt đầu toát mồ hôi hột sợ dĩ cô sợ nhất là bóng tối chứ không phải lũ ma quỷ kia. Thạc Hy vẫn bình thản vô cùng còn cô gái cứ bám riết theo Thạc Hy không rời nửa bước. Cầm bốn tấm vé trên tay Hải Minh xông xáo:

_Chúng ta vào thôi!!

Cảnh tượng đầu tiên ập vào mắt Đan là một không gian đen thui khiến cô chẳng còn thấy đường chỉ biết mò mẫm. Bất ngờ Đan vấp phải chân ai đó và té lăn quay mấy vòng. Dù đau lắm nhưng Đan vẫn cố cắn to mắt tìm đường ra. Cô bắt đầu thấy sợ. Miệng khê kêu tên:

_Thạc Hy!!

Nhưng vẫn không thấy ai trả lời. Hải Minh cũng biến đâu mất. Mọi người đâu cả rồi. Sao Đan không nghe thấy được ai hết?? Không lẽ họ đã bỏ cô lại mà tìm được đường ra rồi?? Đan lại khê kêu tên Thạc Hy lần nữa nhưng vẫn không có tiếng trả lời. Đan bực bội:

_Khỉ thật không lẽ cái trò này ế đến nỗi không có ai ở đây sao??

Đan mò mẫm từng bước từng bước. Nếu lúc này mà có một ánh sáng nào thì cô đã không phải khổ sở như thế này. Biết thế lúc này cô sẽ không vứt lại điện thoại trong xe với cái lý do ngớ ngẩn “quần soot nên mang theo điện thoại bất tiện” thì giờ này chắc cô đang đứng mà cười cợt cái bọn dám bỏ rơi cô ở đây rồi.

Bất chợt một bàn tay to lớn nào đó nắm lấy tay Đan. Đan khê hỏi:

_Ai vậy??

Một lúc sau vẫn không có tiếng trả lời, Đan lặp lại:

_Ai vậy??

Lúc này cô nàng phát hoảng thật sự. Nếu là người quen biết cô thì họ đã trả lời cô rồi. Vậy thì bàn tay to lớn này là của ai??

Cánh tay to lớn ấy đang kéo Đan dẫn đường cho cô đi nhưng càng đi sao càng lúc càng thấy tăm tối. Cảm nhận có gì bất thường Đan giật tay lại rồi hét lên:

_Buông ra, người là ai??

_Thạc Hy cứu em!!

Một bàn tay to lớn khác vội bịt lấy miệng Đan rồi đang cố gắng khống chế vật cô xuống sàn. Đan nghe rõ mồn một giọng của một người đàn ông:

_Mẹ kiếp, nó la lớn thế này thì lộ mất!!

Đúng như Đan nghĩ những người này không phải là người tốt. Đan cắn mạnh tay của kẻ đang bịt miệng mình. Cô cố gắng hét lên:

_Thạc Hy!!

Bất ngờ đầu đau nhói ở đầu. Đan gục xuống. Ngất lịm đi. Trong cơn mê cô nghe loáng thoáng giọng những người đàn ông hét lên vì đau đớn....

“”

“”

Đan tròn mắt nhìn Thạc Hy đang ngồi trước mặt mình và nhìn cô chăm chăm. Cô nàng vội vàng ngồi bật dậy vợ lấy cái khăn trùm lên người. Đan đảo mắt nhìn xung quanh nhưng đây chẳng phải là phòng ngủ của cô sao? chẳng phải lúc này...Đan nhìn sang Thạc Hy tìm câu trả lời. Nhưng ai kia vẫn giữ thái độ khó gần dễ sợ:

_Tỉnh rồi à??

Đan gật đầu. Hải Minh bước đến cạnh giường Đan mỉm cười dịu dàng:

_Em làm tui anh lo quá!!

Đan tò mò hỏi:

_Mà sao hai anh tìm được em??

Hải Minh cười khì:

_Nhờ Thạc Hy đấy. Vừa ra tới cổng thấy chỉ có 3 đứa nên Thạc Hy vội quay vô tìm em. Anh cũng chạy theo!!

Đan nhìn Thạc Hy mỉm cười:

_Anh lo cho em à??

Thạc Hy lạnh lùng đáp:

_Không!! rồi anh chàng đứng dậy bỏ đi.

Chợt thấy quả tim nhói lên đau điếng. Đan ngồi đó nhìn theo Thạc Hy bước đi. Đan thầm hỏi:

_Anh ta thật sự không quan tâm tới mình sao??

Hải Minh cũng đứng dậy và vỗ nhẹ nhẹ lên đầu Đan dịu dàng nói:

_Em nghỉ ngơi đi nhé, anh về đây!! rồi anh chàng dứt tay vào túi quần chậm rãi bước đi.

Lúc này Đan cũng chẳng còn tâm trí mà “xử tội” Hải Minh vì dám “vỗ vỗ” lên đầu cô nữa. Một thứ cảm xúc khó tả chợt trào dâng trong lòng khiến tim Đan quặn lại từng cơn.

_Như thế này là sao?? Đan bất chợt hỏi vu vơ...

7. Chương 7

Đan đang đi dọc theo dãy hành lang dài về phía lớp học. Trong lòng cảm thấy bức bối khó chịu vô cùng. Thoáng thấy dáng người đang đi phía trước quen thuộc vô cùng. Đan vội chạy tới níu lấy tay người đó mỉm cười thật tươi:

_Thạc Hy!!

Ai kia vẫn lạnh lùng như lần đầu mới gặp:

_Chuyện gì??

Như Đan không vì thế mà vội vàng từ bỏ bởi vì hình như Đan đã quen dần với cái tính khí kì lạ thất thường của con người này rồi. Nụ cười vẫn tiếp tục nở trên đôi môi hồng thắm.

_Em chỉ là muốn cảm ơn anh vì chuyện hôm qua thôi!!

_Chuyện đó không cần để ý đến!! rồi Thạc Hy rút tay vào túi quần và thung thủng bước đi. Đan vẫn đứng đó và nhìn theo. Lòng chợt man mác buồn.

_Tốt nhất cô hãy từ bỏ đi!! giọng nói vang lên từ phía sau khiến Đan chậm rãi quay lại nhìn kẻ vừa lên tiếng. Cũng không phải ai xa lạ mà là kẻ được gọi là bạn gái Thạc Hy cô nàng đang nở nụ cười đắc thắng trên môi. Không đợi cho Đan kịp lên tiếng. Kẻ đối diện tiếp tục nói:

_Cô cũng thấy Thạc Hy đối xử ra sao với cô rồi chứ. Là không có tình cảm. Cô nghĩ mình là ai mà có thể cướp Thạc Hy của tôi dễ dàng vậy sao? Nhìn lại mình đi, cô đang làm tưởng à??

Sau khi nói một hơi dài kẻ đối diện dừng lại và nhìn Đan quan sát sắc thái của Đan. Đan bước đến gần kẻ đối diện khiến cô ta lui lại vài bước để phòng hể Đan bước một bước thì cô gái lại lui lại một bước cho đến khi lưng vào cột thì cô nàng biết không thể lui được nữa nên đứng thẳng người nhìn Đan đầy thách thức. Ánh mắt màu nâu uơn ướn mọi ngày dần chuyển sang sắc thái như đe dọa kẻ đối diện. Đan buông từng chữ rời rạc:

_Cô....đang...sợ!!

Cô gái vẫn đứng im tay nắm chặt lại:

_Tại sao tôi phải sợ cô chứ??

Khóe miệng Đan nhếch lên. Đôi môi hồng thắm kia lại tiếp tục buông lời đe dọa:

_Vì tôi rất thích cướp những thứ thuộc về người khác!!

Cơn tức giận như trực trào ra trong người kẻ đối diện. Ánh mắt cô ta long lên giận dữ:

_Tôi cảnh cáo cô nếu cô không tránh xa Thạc Hy ra thì cô sẽ được nhận sự trả thù đáng sợ nhất!! rồi cô gái bỏ đi. Đan nhếch miệng cười:

_Vậy cứ chờ xem đã!!

Hai kẻ này giờ mãi mê hăm dọa lẫn nhau mà không mấy may để ý đến những người xung quanh đang quan sát kĩ từng hành động của mình. Đan chậm rãi bước về lớp. Đúng là thời đại công nghệ thông tin. Tin tức lan truyền nhanh đến độ chóng mặt. Đan bước nhanh về phía bàn của mình. Thấy Đan đến lớp trễ nên Hải Minh chồm sang hỏi thăm:

_Sao hôm nay em đi học trễ vậy??

Đan làm điệu bộ thờ dãi rồi đáp:

_Anh không nghe mọi người đang bàn tán về chuyện gì à? Rồi cô kéo ghế ra ngồi xuống và lôi sách từ trong cặp ra để lên bàn. Rồi hướng ánh nhìn về phía bục giảng nghe cô giáo giảng bài. Trong khi Đan chăm chú nghe giảng còn Hải Minh thì yên lặng và nghe ngóng tình hình xung quanh.

_A!! anh hiểu rồi!!

Đột nhiên anh chàng hét lên làm Đan giật bản mình. Đan quay sang lườm Hải Minh:

_Anh làm gì mà hét lớn dữ vậy đang ở trong lớp học đó!!

Hải Minh sực ngỡ ngàng nhìn xung quanh vì lúc này tất cả cặp mắt trong lớp anh đều đổ dồn về phía anh chàng. Cô giáo háng giọng:

_Chúng ta học tiếp thôi!!

Thế là bầu không khí yên tĩnh bắt đầu quay trở lại. Hải Minh khẽ hỏi Đan:

_Em vừa gặp Thiên Mỹ à??

Đan ngơ ngác hỏi:

_Thiên Mỹ là bạn gái của Thạc Hy??

Hải Minh gật đầu. Anh chàng đề nghị:

_Ra về đi ăn kem với anh thì anh sẽ kể tiếp câu chuyện hôm qua!!

Đan cong môi:

_Anh chỉ tổ lợi dụng cơ hội!!

Hải Minh dựa người vào ghế rồi khoanh tay trước ngực lên giọng:

_Vậy là có người không đi nhé!!

_Ai nói anh là không đi chứ!! Đan vội lên tiếng

Hải Minh mỉm cười:

_Ok, quyết định vậy đi!!

“....”

Tiếng chuông hết tiết vừa vang lên và Hải Minh mau chóng kéo tay Đan ra khỏi lớp. Bị lôi đi Đan nhăn nhó:

_Anh làm gì mà gấp gáp dữ vậy!!

Hải Minh nháy mắt:

_Thời gian là vàng bạc mà em!!

Bóng hai kẻ kéo nhau đi dần khuất sau cánh cổng to màu xanh lam. Bỏ lại đôi mắt màu hổ phách luôn dõi theo họ từ lúc hai kẻ đó bước ra khỏi chỗ ngồi. Thoáng tí bực dọc. Ai kia cũng đứng dậy và bước đi.

Tiếng nhạc Ballad du dương khiến dưới ánh đèn vàng lấp lánh. Không gian trong quán trở nên vô cùng lãng mạn nhưng đối với cái kẻ đang dỏng tai lên nghe kẻ kia nói huyền huyền thì chẳng còn lãng mạn tí nào hết. Đan đưa ly Capusino lên hớp một ngụm rồi chậm rãi đặt ly xuống nhìn kẻ đối diện.

_Bây giờ có thể kể tiếp rồi chứ??

Hải Minh vẫn giữ dáng vẻ chậm rãi còn Đan thì trở nên nôn nóng vô cùng vì đối với cô tất cả những gì liên quan tới Thạc Hy đều là số 1 và luôn được ưu tiên lên hàng đầu. Hít một hơi thật sâu Hải Minh bắt đầu câu chuyện:

_Thạc Hy vốn là con một trong gia đình giàu có. Chính vì sự giàu có đó mà Hoàng Thạc Khang đã dùng tiền bạc để mua những thứ tình cảm phù phiếm. Dần dần khi gia đình không còn là quan trọng với ông ấy nữa thì quay sang ghét lạnh. Chính vì không chịu nổi sự tủ nhục đó nên Ái Lan tức là mẹ của Thạc Hy bỏ đi khi cậu ta lên mười tuổi...

Đan vẫn chăm chú lắng nghe Hải Minh kể. Thấy anh chàng dừng lại Đan liền giục:

_Rồi sao nữa??

Hải Minh đưa ly cà phê lên miệng hớp một ngụm rồi tiếp:

_Trong số những phụ nữ được Hoàng Thạc Khang trợ cấp có một người đàn bà tên là Thiên Thanh. Mặc dù bà đã có con riêng là Thiên Mỹ nhưng vẫn luôn dành được rất nhiều tình cảm của Thạc Khang. Đan cắt ngang:

_Vậy là Thiên Thanh đã “cướp” Thạc Khang từ tay Ái Lan??

Hải Minh gật đầu. Rồi tiếp tục câu chuyện dang dở:

_Thạc Hy nhà ta càng lớn càng trở nên thu hút thế nên Thiên Thanh đã không buông tha cho Thạc Hy!!

Đan tròn mắt ngạc nhiên:

_Không buông tha, có nghĩa là bà ta quyến rũ Thạc Hy??

Hải Minh vội đính chính lại:

_ Là quấy rồi!!

Mặt Đan trở nên đanh lại. Cô nàng bỗng cảm thấy tức giận vô cùng:

_ Sao lại có loại đàn bà như thế chứ??

Hải Minh ngập ngừng:

_ Em có muốn nghe nữa không??

Đan gật đầu. Thấy Đan đã im lặng nên Hải Minh kể tiếp:

_ Sau những lần bị Thạc Hy từ chối bà ta đâm ra tức giận và trở mặt nói với Thạc Khang rằng: "Bà ta bị Thạc Hy quấy rồi!!" Vốn luôn tin tưởng người đàn bà này nên Thạc Khang như con mẫn thú gằm gừ ngày ngày đánh đập Thạc Hy bằng những trận đòn thừa sống thiếu chết.

Sau những lần bị đánh Thạc Hy luôn được Thiên Mỹ xúc thuốc dùm. Dần dần Thạc Hy trở nên thân thiết với Thiên Mỹ.

Đan vẫn im lặng lắng nghe câu chuyện. Hải Minh lại đưa ly cà phê lên hớp vài ngụm:

_ Nhưng sự việc không chỉ dừng ở đó.. !! rồi anh chàng đưa mắt lên trần nhà ra vẻ suy nghĩ.

Đan giục:

_ Rồi sao nữa??

Hải Minh nhìn Đan mỉm cười:

_ Từ từ anh nhớ đã. Sao em gấp gáp quá vậy??

Đan đỏ mặt nhìn anh chàng. Chợt nhớ ra từ lúc Hải Minh kể lại tới giờ không biết cô đã giục anh ta biết bao nhiêu lần nữa.

Khoảng một lúc sau Hải Minh bắt đầu kể tiếp:

_ Bỗng một ngày Thiên Thanh đột nhiên biến mất mà không để lại lời nào. Trong thời gian sinh sống trong nhà Thạc Khang Thiên Mỹ cũng lấy được ít nhiều tình cảm của ông ấy chính vì thế nên mặc dù Thiên Thanh biến mất nhưng Thiên Mỹ vẫn luôn được Thạc Khang trợ cấp. Thời gian dần trôi Thiên Mỹ càng lớn càng xinh và ra dáng thiếu nữ. Cái tính hám của lạ của Thạc Khang lại trở dậy mạnh mẽ thế là ông bắt đầu dùng tiền bạc để mua tình cảm của Thiên Mỹ. Phải mất một thời gian dài cuối cùng cô ta cũng xiêu lòng mặc cho Thạc Hy luôn ngăn cản. Sau ngày đó có vẻ như tình cảm của Thạc Hy dành cho Thiên Mỹ cũng phai dần. Thật là khó khăn khi chấp nhận một người bạn gái làm mẹ kế của mình. Thạc Hy ngày càng trở nên lạnh lùng với Thiên Mỹ và mọi người xung quanh cho đến bây giờ...

Đan đắm chiêu suy nghĩ rồi tò mò hỏi:

_ Tại sao bây giờ Thạc Hy lại chấp nhận Thiên Mỹ??

Hải Minh nhìn Đan:

_ Cái này thì anh không biết. Nhóc con tự tìm hiểu đi nhé!! rồi anh chàng đưa tay lên vỗ nhẹ lên đầu Đan. Đan liền néo mạnh vào hông Hải Minh khiến anh chàng la lên oai oái:

_ Ui da, đau quá!!

Đan lườm anh chàng:

_ Đã bảo anh đừng có làm vậy rồi mà!!

Rồi Đan nhoèn miệng cười toe toét. Sức nhớ ra cô nàng đứng bật dậy thật nhanh:

_ Thôi em phải về đây!!

Hải Minh ngạc nhiên:

_ Bây giờ à??

_Uhm, em đi đây, bye anh, mai gặp!! rồi cô nhanh chóng bước ra khỏi quán.

Thật là chuyến đi này không hề oan uổng tí nào. Đan đã biết thêm kha khá thông tin về Thạc Hy và điều này khiến cô cảm thấy vui vui. Nhưng hề nghĩ tới người đàn bà tên Thiên Thanh và Thiên Mỹ là máu nóng trong người Đan lại sôi lên sùng sục.

8. Chương 8

Sau khi từ trường trở về ai kia trở nên lảm lì đến đáng sợ. Không hiểu anh chàng nghĩ sao mà lại tựa lưng vào cửa nhà Đan và chờ đợi một ai đó. Thấy bóng dáng kẻ đang được chờ đợi xuất hiện trong bộ dạng tí tởn vô cùng. Mặt Thạc Hy càng trở nên lạnh lùng hơn bao giờ hết.

Trái ngược với ai kia nhác thấy bóng Thạc Hy Đan vội vã chạy tới mỉm cười:

_Anh đợi em phải không??

_Không!! Thạc Hy đáp cục lủn khiến niềm vui vừa nhen nhóm trong Đan vụt tắt. Đan ỉu xiu:

_Không phải thì thôi, dù sao em cũng biết anh sẽ trả lời như thế mà!!

Thạc Hy cúi xuống nhìn Đan có vẻ gì đó bết lạnh lùng:

_Đến để nói rằng:”hãy cẩn thận!!”

Rồi anh chàng thững thảng bước đi. Không biết Đan nghĩ sao mà vội vàng níu tay Thạc Hy lại dịu dàng hỏi:

_Ăn cơm một mình buồn lắm, ăn cùng em nhé??

Không đợi cho ai kia trả lời Đan vội mở cửa và đẩy ai kia vào trong rồi kéo tay Thạc Hy đến ghế sofa mới nói:

_Anh ngồi đây đợi nhé, em đi nấu cơm. Mau lắm!!

Thấy ai kia không phản ứng gì Đan mau chóng vào bếp và chuẩn bị thức ăn nhưng khổ nỗi một tiểu thư như cô thì biết nấu món gì ra hồn chứ?? Đan vội vã gọi điện thoại nhờ trợ giúp. Nghe thấy giọng bà ** nuôi ở nhà vang lên là Đan vội vàng tuôn một tràng:

_** à, chỉ con nấu mấy món đơn giản có thể ăn đi **!!

Khỏi phải nói thì cũng tưởng tượng được khuôn mặt bà ** nuôi lúc này đang kinh hãi hết cỡ.

_Con...con...nấu ăn à??

Đan cảm thấy hơi bực:

_Mau đi **, gấp lắm khi nào có dịp con sẽ kể sau!!

“....”

“....”

Sau một hồi lâu ơ là lâu ở trong bếp thì cuối cùng Đan cũng làm được vài ba món trông cũng tạm ổn. Cô hí hửng đi gọi Thạc Hy. Thế nhưng ai kia đã không còn ngồi trên ghế sofa và đợi Đan nữa. Chợt cảm thấy hụt hẫng...muốn khóc... mắt Đan đỏ hoe.

_Không ăn thì cũng phải nói chứ!!

Thế là cô quyết định “chén” cho hết cái đồng tác phẩm do chính tay cô làm. Vừa gấp thức ăn lên bỏ vào miệng thì Đan phải phun ra ngay vì “quá mặn”. Ngẫm nghĩ lại thì thấy Thạc Hy không ăn là một điều may mắn chứ nếu anh ta mà ở lại để ăn thì bảo đảm Đan sẽ ghi được một dấu ấn khó phai trong lòng Thạc Hy ngay.

Tối hôm đó Đan đã ngủ một giấc rất sâu vì sáng hôm sau cô nàng giật mình thức giấc thì đã 7 giờ sáng. Sáng nay cái đồng hồ báo thức không reo inh ỏi nữa vì tối qua Đan quên khuấy chuyện phải đặt báo thức

cho sáng hôm sau. Đan vội vàng chuẩn bị đi học. Bài hát “i will be waiting for you” quen thuộc ngân lên từ điện thoại. Là một tin nhắn đến từ một số lạ:

_Gặp nhau trước cửa trường. Thạc Hy!!

Đan nhớn miệng cười. Vì đây là lần đầu tiên Thạc Hy chủ động nhắn tin cho cô cảm thấy trong lòng rộn ràng. Cô vội vàng phóng lên xe và chạy đi. Đan dừng xe lại trước cửa trường thấy chiếc limo màu đen đang đậu trước cổng. Cô vội chạy tới cạnh chỗ xe rồi bước lùi lại. Không phải là Thạc Hy của cô. Đan toan xoay bước đi nhưng từ phía sau lưng Đan bị một ai đó chụp một chiếc khăn lên mũi. Đan dần liệm đi.....

Tiếng chuông ra chơi vang lên nhưng Hải Minh cũng chẳng bận tâm đến vì lúc này ánh mắt anh chàng đang hướng về phía cửa lớp. Còn ai kia hầu như chẳng hề bận tâm đến sự hiện diện của Đan hay không.

_Sao đến giờ còn chưa tới nhỉ??

Đám con gái đang bu quanh bàn Hải Minh bèn nhao nhao lên:

_Anh đang chờ ai vậy??

Hải Minh quay sang nhìn đứa con gái vừa lên tiếng hỏi:

_Anh chờ Đan!!

Một đứa con gái khác trong đám lên tiếng:

_Chắc Đan không tới đâu!!

Hải Minh bật dậy:

_Em nói gì vậy??

Cô gái thoáng sợ sệt nhìn Hải Minh khi thấy ánh mắt anh chàng xoáy vào mình nên cô gái miễn cưỡng nói tiếp:

_Hồi nãy em thấy Đan bị hai người đàn ông mặc vest đen chạy limo đưa đi rồi!!

Hải Minh gặng hỏi:

_Limo??

Cô gái gật đầu vội nói:

_Một chiếc limo màu đen!!

Hải Minh hỏi tiếp:

_Em nhớ biển số xe chứ??

Cô gái suy nghĩ vài giây rồi mới trả lời:

_Em không nhớ rõ. Hình như là 3579!!

Bất chợt Thạc Hy đứng dậy và bỏ đi. Đám con gái nhìn theo đầy tiếc nuối. Hải Minh liền lấy điện thoại ra gọi cho Đan nhưng chỉ còn nghe được tiếng “tồ...tí..te”

Rồi anh chàng cũng đứng dậy và bỏ đi. Lúc này thì đám con gái trở nên tiu nghỉu thật sự.

“....”

Thấy tay chân mình cứng đờ dường như các mạch máu được lưu thông không bình thường. Đan dần dần mở mắt. Khung cảnh xung quanh giống như một nhà kho bị bỏ hoang. Cô đang ngồi trên chiếc ghế gỗ nhưng tay chân lại không thể cử động được. Ai đã trói tay chân cô vào ghế. Đan nhìn xung quanh nhưng lại không thấy ai. Đan tự trách mình sao lại quá bất cẩn không nhận ra có điều gì đó không bình thường sớm hơn. Đan cố gắng cử động tay nhưng tay cô vì bị trói quá lâu nên tê rần hầu như không còn cảm giác. Chỉ thấy buốt chỗ sợi dây trói. Đan cất tiếng:

_Có ai không???

Một lúc sau vẫn không có tiếng ai trả lời. Đan nhích người cố gắng rút tay ra khỏi sợi dây trói quái quỷ. Nhưng càng rút thì sợi dây càng cắt sâu vào da thịt cô.

_Khốn thật, trói gì mà chặt thế này!! Cánh cửa nhà kho mở tung khiến Đan dừng việc đang làm lại và đưa mắt nhìn những kẻ lạ mặt đang bước vào. Trông y như những bộ phim xã hội đen mà Đan đã từng coi.

Một thằng trong đám xuýt xoa:

_Con nhỏ này đẹp thật giết liền thật là uống phí đó đại ca, hay là...!! rồi hần bỏ lửng câu nói quay sang nhìn Đan thêm thường:

_Để em “vui vẻ” với nó một tí rồi em sẽ giải quyết nó luôn!!

Thằng đại ca ngập ngừng suy nghĩ rồi gật đầu:

_Mọi việc giao ày đấy!! rồi cả lũ xã hội đen kéo đi chỉ còn lại mình Đan với cái thằng “xã hội đen 35” vừa nãy. Đan cảm thấy bắt đầu sợ cái ánh nhìn của cái thằng này nhưng cô vẫn tỏ ra tỉnh queo. Đan nũng nịu nói:

_Thật là muốn “vui vẻ” quá đi nhưng bị trói thế này thật mất cả hứng!!

Thằng xã hội đen nghe thấy cô nói thế mắt hần ta sáng lên thấy rõ nhưng hần lại tỏ vẻ ngờ vực:

_Nhưng cởi trói ra cô em sẽ bỏ trốn không??

Đan lắc đầu nguầy nguậy:

_Em chạy làm gì chứ, ở đây có anh rồi mà!!

Nghe Đan nói thế hần mau chóng vòng ra phía sau cởi dây trói tay cho Đan. Đôi tay vừa thoát ra khỏi sợi dây là Đan liền xoa nhẵn cổ tay áu chạy đều lại. Đan nũng nịu:

_Còn chân nữa này!!

Thằng xã hội đen ngu ngốc cứ nghe theo lời Đan rầm rập. Đúng thật là mật ngọt chết ruồi mà. Chân Đan vừa thoát ra khỏi sợi dây thì thằng xã hội đen liền bị ăn cái ghế gỗ vào đầu. Bị đau nên hần vội ôm lấy đầu hét lên báo động cho bọn người bên ngoài rồi gục xuống còn Đan thì tông cửa nhà kho ra và chạy thực mạng.

Đám xã hội đen mau chóng đuổi theo cô. Cảnh vật xung quanh không phải là những cánh rừng hay những cánh đồng lúa bao bọc xung quanh nhà kho mà toàn là những ngôi nhà lụp xụp bị bỏ hoang. Đan sợ đến nỗi không dám ngoái đầu nhìn lại phía sau mà chỉ biết cầm đầu và chạy cho đến khi một cánh tay bắt chợt chụp lấy tay cô và kéo mạnh ôm cô từ phía sau. Đan nghĩ thầm:

_Thế là tiêu thật rồi!! rồi Đan kéo mạnh cánh tay đang ôm cô và “cắn” một phát thật mạnh khiến kẻ đang ôm cô phải hét lên đau đớn. Giọng nói của kẻ vừa bị cắn khiến Đan vội quay lại xem. Là Thạc Hy. Đan mừng rỡ ôm chầm lấy Thạc Hy?

_Sao anh biết em ở đây

Nhưng Thạc Hy không trả lời mà lấy điện thoại ra gọi cho ai đó và nói:

_Tìm được rồi, bãi phế liệu!! rồi không biết đầu dây bên kia nói gì mà Đan chỉ nghe được Thạc Hy trả lời:

_Vậy gặp nhau ở đó!! rồi anh kéo tay Đan lôi đi. Đan ngẫm nghĩ thì thấy lúc nào cô cũng bị Thạc Hy đẩy vào thế bị động và chỉ biết ngoan ngoãn làm theo lời anh chàng. Không biết cô nằng nệ sao mà lại bước nhanh ngang hàng Thạc Hy và dùng đôi tay nhỏ nhắn đan lấy đôi bàn tay to lớn đang kéo cô đi. Thạc Hy nhìn cô khó hiểu thế nhưng Đan vẫn tỉnh bơ và mỉm cười đáp trả. Cô khẽ nói:

_Cám ơn anh vì đã tìm em!!

Đến cánh cổng của bãi phế liệu thì thấy chiếc BMW màu đen đang đợi sẵn. Một anh chàng mặc vest đen cao to bước xuống mở cửa cho Thạc Hy và Đan. Theo sau còn có 2 chiếc BMW màu đen chở toàn những anh chàng vai u bắp thịt. Chợt cảm thấy bỗng trở nên VIP. Đan nheo miệng cười. Bên cạnh Thạc Hy vẫn im lặng có vẻ như anh đang bận suy nghĩ về chuyện gì đó..

9. Chương 9

Đan đứng tần ngần trước cửa thang máy và chờ thang máy đi xuống. Thạc Hy này giờ vẫn im lặng không nói gì. Đan nhỏ nhẹ hỏi:

_Em hỏi anh một chuyện được không??

_Uhm!! Từ “uhm” của Thạc Hy có nghĩa là được hỏi nên Đan vội vào vấn đề này giờ cô đang thắc mắc:

_Sao anh biết em ở đó mà tìm hay vậy??

Cũng vừa lúc thang máy kêu tinh tong và cánh cửa thang máy từ từ mở ra. Thạc Hy bước vào trong thang máy và nói:

_Có người nói!!

Thạc Hy đưa ánh mắt màu hổ phách nhìn Đan và hỏi:

_Tại sao đi theo người lạ??

Đan hít mạnh một hơi rồi kể lại:

_Vì sáng sớm em nhận được tin nhắn cứ tưởng là anh nên em vội chạy đến. Ai ngờ...!!

Đan liếc trộm sang phía Thạc Hy. Khuôn mặt anh có phần đanh lại thoáng vẻ tức giận. Thấy Thạc Hy thế nên Đan không hỏi thêm mặc dù cô rất muốn biết kẻ chủ mưu là ai.

Trước khi Đan ra khỏi thang máy Thạc Hy bỗng chìa tay ra và nói:

_Điện thoại đây!!

Đan vội lấy điện thoại ra vừa đưa cho Thạc Hy. Thấy anh chàng bấm lia lịa dòng số rồi căn dặn:

_Lần sau đừng nhầm lẫn!! rồi Đan bước ra khỏi thang máy nhìn Thạc Hy. Cánh cửa dần khép lại. Đan thấy ánh mắt Thạc Hy đang nhìn cô một ánh nhìn “khó tả” đến ngay cả Đan cũng chẳng thể hiểu Thạc Hy đang nghĩ gì. Vội cầm điện thoại lên xem thì thấy dòng số vừa này Thạc Hy vừa bấm. Đan mỉm cười:

_Đây là số của anh sao??

Cô vội vàng lưu lại rồi quay trở về phòng không quên chốt cửa thật chặt. Sự việc hôm nay thật sự khiến cô cảm thấy lo lắng. Đến lúc này không thể bình tĩnh được nữa. Bọn người đó là ai?? Sao lại muốn khử cô?? Người đã kêu Thạc Hy đến cứu cô là ai??

“....”

Sau khi cánh cửa thang máy khép lại Thạc Hy vẫn nhìn chăm chăm vào cánh cửa sắt đang khép kín. Hôm nay Thạc Hy đã trải qua khá nhiều cung bậc cảm xúc khác nhau. Anh lo lắng ột người đến phát điên lên. Mừng rỡ khi tìm được người đó và rồi lại cảm thấy giận dữ khi người đó quá cả tin. Thạc Hy bước nhanh ra khỏi căn hộ chung cư và bước đến chiếc BMW màu đen đậu sẵn lúc này. Anh chàng mặc vest đen thấy Thạc Hy vội bước xuống mở cửa. Thạc Hy ngồi vào xe và nói:

_Quay về nhà!!

Chiếc xe lướt nhanh trên đường và dừng lại trước một căn biệt thự rất hoành tráng. Thạc Hy đẩy cửa xe và bước xuống đi thẳng một mạch vô nhà. Thạc Khang đang ngồi trên ghế sofa có vẻ như ông đang chờ đợi. Thấy Thạc Hy ông nhếch miệng cười. Thạc Hy giận dữ:

_Tại sao ông lại làm vậy??

Thạc Khang chậm rãi đáp:

_Đứa con gái đó ta sẽ không chấp nhận bước vào nhà họ Hoàng!!

Thạc Hy nhếch miệng cười:

_Ông nghĩ tôi sẽ đợi ông chấp nhận sao?

Rồi Thạc Hy nhìn Thạc Khang gần giọng:

_Ông nghe cho rõ đây tôi đã không còn dính dáng tới nhà họ Hoàng này nữa nên ông cũng không cần phải bận tâm đến vậy đâu!! rồi Thạc Hy quay bước đi.

Thiên Mỹ đứng đợi ở cửa thấy Thạc Hy ra cô ta liền chạy đến hỏi han:

_Anh không sao chứ??

Thạc Hy nhìn Thiên Mỹ rồi đáp:

_Hôm nay cảm ơn em đã báo cho tôi biết!!

Rồi Thạc Hy bước đến chỗ chiếc BMW đậu sẵn ra lệnh cho tài xế chạy đi. Thiên Mỹ đứng nhìn theo chiếc xe chở Thạc Hy khuất dần. Rồi cô quay vô nhà nơi Thạc Khang đang chờ đợi. Thấy Thạc Khang ngồi ung dung trên ghế. Thiên Mỹ bước đến và ngồi xuống cạnh Thạc Khang nũng nịu:

_Hôm nay anh chưa “khử” được nó thì nó sẽ còn có nhiều thời gian hơn đấy!!

Thạc Khang mỉm cười thâm hiểm:

_Nó sẽ chẳng còn được bao nhiêu thời gian đâu!!

Thiên Mỹ vội sà tới nép vào lòng Thạc Khang. Khóe miệng cô ta nhếch lên thành nụ cười còn Thạc Khang thì mãi say trong thứ tình yêu giả tạo mà Thiên Mỹ tạo ra nên chẳng thể nào phát hiện được âm mưu to lớn của cô nàng.

Sau khi rời khỏi nhà Hoàng Thạc Khang trong lòng Thạc Hy bỗng cảm thấy bồn chồn bất an vô cùng. Linh tính mách bảo có điều gì không hay sắp xảy ra. Anh cho tài xế chạy xe thẳng một mạch về Penhouse. Đứng trước cửa Thạc Hy đưa tay lên nhấn chuông. Cánh cửa bật mở Đan tròn mắt nhìn Thạc Hy đầy ngạc nhiên:

_Anh tìm em à??

Thạc Hy nhìn Đan rồi nói:

_Nấu cơm đi!!

Đan mỉm cười rồi nhích người né ra cho Thạc Hy bước vào. Đan đóng cửa lại rồi mau chóng chạy vô bếp nấu ăn. Cô không quên dặn:

_Anh ngồi ở đó đợi em nấu cơm nhe!

Thạc Hy không trả lời mắt vẫn dán chặt vào màn hình tivi đang mở. Đan cũng chẳng bận tâm đến thái độ của Thạc Hy vì cô hình như đã quen với việc nói chuyện không cần câu trả lời của ai kia rồi. Đan lục lọi trong tủ lạnh và lôi hết những thứ có thể nấu ăn ra nhưng tất cả chỉ toàn là đồ đông lạnh. Đan vội chạy ra phòng khách chỗ Thạc Hy đang ngồi thấy Thạc Hy nhìn mình cô xoa xoa hai tay vào nhau ngập ngừng nói:

_Tủ lạnh hết đồ ăn rồi mình đi siêu thị mua được không anh??

_Vậy đi thôi!! rồi Thạc Hy đứng dậy bước đi. Đan vội vàng khóa cửa rồi chạy theo. Thạc Hy đúng là Thạc Hy mà chẳng bao giờ biết chờ đợi ai. Anh chàng cứ đi một mạch rồi Đan thì tất tưởi chạy theo sau. Đan nghĩ thầm:

_Mình đúng là.. sao lại chọn theo đuổi một người lạnh như băng vậy nhỉ??

_Thế nhưng...lại chẳng hề cảm thấy hối hận tí nào!! rồi cô chạy lên ngang hàng với Thạc Hy. Tay choàng vào tay Thạc Hy. Thạc Hy thoáng ngạc nhiên nhìn cô thế là Đan liền đáp lễ bằng một nụ cười rất tươi trên môi.

Đi siêu thị với một anh chàng siêu đẹp trai thật không phải là một chuyện dễ dàng gì khi đám con gái cứ bu quanh Thạc Hy không rời. Đan lách người chui vào trong đám con gái cô cố gắng len lỏi đến gần Thạc Hy rồi tăng hăng:

_E hèm!!

Nhưng hầu như chẳng đứa con gái nào thèm bận tâm đến cô. Cả lũ cứ nhao nhao lên kể thì xin số người thì xin địa chỉ, kể thì hỏi tên.

_Thôi đi!!

Đan hét lên khiến cả đám con gái im bặt. Đan bước đến cạnh Thạc Hy choàng tay vào tay anh rồi mỉm cười:

_Mấy người làm phiền “bạn trai của tui” quá đấy!!

Đan cô tình nhấn mạnh chữ: “bạn trai của tui” để cho đám con gái đó nghe rõ. Rồi Đan kéo Thạc Hy đi. Anh vẫn im lặng và lặng lẽ đi theo Đan. Đám con gái đứng chết lặng nhìn theo có lẽ là vì quá “shock” hay là vì nụ cười đang thường trực trên đôi môi Thạc Hy. Duy nhất chỉ có một người là không thể nhìn thấy nụ cười của ai kia. Đan kéo Thạc Hy đi một mạch ra khỏi siêu thị. Chợt anh chàng khựng lại:

_Không mua nữa à??

Đan kéo mạnh anh chàng đi đến chỗ đậu xe miệng nói:

_Không cần mua nữa, hôm nay ăn mì gói!!

Leo lên xe Đan thở hắt ra than vãn:

_Không hiểu sao con gái lại thích con trai đẹp đến thế nhỉ??

Thạc Hy nhoèn miệng cười vì câu nói “ngu ngơ” của cô. Nụ cười ấy ngay lập tức bị Đan phát hiện. Cô nàng hét toáng lên:

_Anh...anh đang cười!!

Khóe miệng Thạc Hy thôi nhếch lên trở lại khuôn mặt lạnh lùng thường ngày anh bình thản nói:

_Không phải cũng thích con trai đẹp sao??

Trong khoảnh khắc đó Đan chỉ biết đơ người ra và nhìn cái kẻ vừa nói ra cái câu khiến cô sượng cả người. Vội lấy lại phong thái cô liền chống chế:

_Đúng là anh rất đẹp, đẹp nhất trong những người em đã từng gặp nhưng mà tính tình anh lại rất xấu xấu nhất trong những người em đã từng quen!!

Thạc Hy bất chợt thắng xe lại khiến Đan chúi nhủi về phía trước. Cô nhăn nhó:

_Anh đừng thắng gấp như thế chứ... Đan chưa kịp cầu nhàu hết câu thì chuông điện thoại của Thạc Hy vang lên.

_Gì vậy??

....

....

_Uh, biết rồi, sẽ tới liền!!

Chỉ nghe Thạc Hy nói vậy thôi thì mặt Đan ỉu xiu ngay. Vì Thạc Hy của cô sắp sửa đi rồi. Thời gian ở bên Thạc Hy trôi qua nhanh thật nhưng lại vô cùng ngắn ngủi. Đan khẽ khàng hỏi:

_Anh đi à??

Thạc Hy cất điện thoại vô túi rồi đẩy cửa xe bước xuống vừa đóng cửa xe lại anh vừa nói:

_Tự về đi!!

Rồi Thạc Hy bắt một chiếc taxi vừa trở tới vội vàng leo lên thậm chí không ngoái lại nhìn Đan lần nào. Đan ngồi trên xe mắt vẫn dõi theo bóng hình đang dần khuất. Chợt sao thấy lòng buồn vô hạn...Đan nhấn ga cho xe chạy. Lúc này cô chẳng muốn về nhà tí nào. Thế là Đan chạy thẳng tới nhà hàng Japanese.

Đan bước đến chiếc bàn gần cửa ra vào rồi ngồi xuống bắt đầu chọn menu.

_Tâm trạng không tốt thì phải ăn nhiều!! thế là Đan chọn khá nhiều món để khuấy khoả cái cảm giác khó chịu và buồn bực đang trào dâng trong lòng.

10. Chương 10

Tại nhà Hoàng Thạc Khang....

Thạc Hy vội leo xuống taxi và bước nhanh vô nhà. Ông quản gia tất tưởi chạy theo sau. Thạc Hy đi nhanh lên lầu về phía phòng Thạc Khang. Đẩy bật cửa phòng Thạc Hy hỏi:

_Đã tìm được chưa??

Thiên Mỹ đang loay hoay lục lọi đồng giấy tờ trên bàn ngẩng mặt lên nhìn Thạc Hy:

_Vẫn chưa thấy, Tối qua em thấy Thạc Khang cất bản hợp đồng mua bán của ngày hôm nay vào tủ mà!!

Thạc Hy bước nhanh về phía tủ sách mở toang ra. Thì thấy trống không. Thiên Mỹ vội nói:

_Em lấy ra hết ở đây rồi nhưng vẫn chưa tìm thấy!!

Thạc Hy bước đến gần Thiên Mỹ lật xấp giấy tờ ra tìm những vẫn không tìm thấy thứ cần tìm.

RẦM!!

Bất chợt Thạc Hy đập tay xuống bàn khiến Thiên Mỹ đang loay hoay tìm giật bản mình. Thạc Hy ngồi phịch xuống ghế. Ánh mắt chuyển sang màu đen sẫm:

_Nhất định phải tìm cho ra chứng cứ phạm pháp!!

_Ông ấy đang ở đâu??

Thiên Mỹ vội lục lọi trong bộ nhớ xem Thạc Khang có nói sẽ gặp đối tác ở đâu.

_Ở Japanese Restaurant!!

Thạc Hy điềm đạm nói:

_Trả mọi thứ về như cũ rồi đi!!

Thiên Mỹ vội ôm đồng giấy tờ xếp lại vào kệ rồi đóng tủ lại. Cô mau chóng chạy theo Thạc Hy.

Chiếc BMW màu đen dừng lại trước nhà hàng Japanese. Thạc Hy bước xuống xe Thạc Hy đưa mắt nhìn xung quanh và thấy chiếc limo màu đen đang đậu trong bãi xe. Khóe miệng anh nhếch lên đôi chút. Thiên Mỹ cũng vội vàng bước xuống xe và khoác tay vào tay Thạc Hy:

_Đi thôi anh!!

Cô gái mặc trang phục truyền thống đang đứng trước cửa mỉm cười gật đầu chào rồi đẩy cửa cho Thạc Hy và Thiên Mỹ bước vào. Thạc Hy đưa mắt nhìn xung quanh. Thạc Khang đang ngồi cùng đối tác ở chiếc bàn ngay giữa. Có vẻ như mọi thứ đang tiến triển thuận lợi vì Thạc Hy thấy Thạc Khang đang nhếch miệng cười đắc ý trước con mồi béo bở.

Anh dẫn Thiên Mỹ đi thẳng lên lầu và chọn một chiếc bàn có thể quan sát xuống bên dưới. Sau khi ổn định chỗ ngồi thì nhiệm vụ của Thiên Mỹ là chọn món và làm như là một vị khách thực sự còn Thạc Hy thì bận làm những việc anh cần làm. Ánh mắt Thạc Hy vẫn không rời chiếc bàn Thạc Khang đang ngồi.

Khoảng 10 phút sau Thạc Khang lúi trong cặp ra một xấp giấy tờ và đưa cho đối tác. Cả hai bắt đầu đặt bút và ký. Thạc Hy bắt nhãn:

_Nhất định phải có cho được bản hợp đồng đó!!

Thiên Mỹ cũng nhìn theo quan sát từng hành động của Thạc Khang cho tới lúc Thạc Khang cùng đối tác đứng dậy và bước ra khỏi cửa. Thạc Hy cũng đứng dậy và bước nhanh xuống lầu. Thiên Mỹ vội đi theo sau.

_Thạc Hy!!

Nghe thấy giọng đứa con gái đang gọi tên mình sao quen thuộc đến lạ nên Thạc Hy dừng bước và quay lại nhìn. Thiên Mỹ vội khoác tay vào tay Thạc Hy mỉm cười:

_Chào Đan!!!

Thạc Hy nhìn Đan rồi lạnh lùng quay đi và tất nhiên là Thiên Mỹ cũng đi theo. Đan đứng chết trân nhìn con người lạnh lùng đó. Bỗng dưng thấy tim nhói đau đến không thở được. Đan đã chơi với trong giây phút đó. Một bàn tay to lớn đỡ lấy cô. Giọng trầm ấm:

_Em không sao chứ??

Đan ngẩng mặt lên nhìn kẻ vừa đỡ mình rồi hất tay mình ra khỏi tay kẻ vừa đỡ. Lạnh lùng đáp:

_Không sao, cảm ơn!!

Rồi Đan bước đi mặc cho anh chàng có khuôn mặt baby vừa đỡ mình đứng ngẩn người ra nhìn theo.

_Cuối cùng anh cũng tìm được em rồi!!

Đôi môi mỏng của kẻ sở hữu khuôn mặt baby giãn ra thành nụ cười

Sáng hôm sau....

Như mọi khi lớp học vẫn xôn xao ồn ào. Đám con gái vẫn bu quanh bàn Hải Minh còn Thạc Hy thì gục mặt lên bàn ngủ. Đan bước vào lớp rồi bước nhanh về phía bàn của mình. Thậm chí Đan còn không nhìn về phía Thạc Hy dù Hải Minh thấy Đan vào vội mỉm cười:

_Mừng em vẫn bình an!!

Đan cong môi:

_Mém tí nữa là em tiêu rồi mà anh còn cười được à?

Hải Minh vội xua tay:

_Đâu có, em hiểu sai ý anh rồi!!

Đan nheo mày nhìn Hải Minh khó hiểu:

_Chứ ý anh là sao??

Hải Minh gãi gãi đầu:

_Để khi nào có dịp anh sẽ kể em nghe sau. Vậy hen, vào tiết rồi. Học đi!! nói rồi anh chàng cúi đầu nhìn chăm chăm vào quyển sách để trên bàn. Đan cũng lấy sách vở ra và nghe giảng.

Có lẽ vì mãi tập trung nghe giảng mà Đan không để ý thấy ánh mắt màu hổ phách đang nhìn cô.

Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi vang lên rộn rã. Đám con gái bắt đầu nhao nhao lên rồi túm tụm lại quanh bàn Hải Minh như mọi người. Đan cũng lôi cái ipod trong cặp ra nghe nhạc. Suốt ngày hôm nay Đan quyết tâm sẽ không nhìn Thạc Hy dù chỉ một lần để xem thái độ của anh đối với cô là như thế nào mà sao lại thấy khổ tâm vô cùng. Một đứa con gái lạ hoắc tiến đến bàn Đan mỉm cười nói:

_Bạn là Đan phải không??

Đan quan sát cô gái rồi gật đầu. Cô gái nói tiếp:

_Có người đang chờ bạn ở khuôn viên trường đó. Người đó nhắn là nhất định bạn phải tới. Và gửi cho bạn cái này!! nói rồi cô gái chìa tay ra. Là một cái nơ bướm màu đỏ. Đan như chợt nhớ ra:

_Cái này...

Rồi cô nàng chạy ra khỏi lớp và chạy thẳng tới khuôn viên trường. Thạc Hy hướng ánh mắt màu hổ phách nhìn theo bóng Đan khuất dần. Ánh mắt ấy dần chuyển sang màu u tối.

Tới cánh cổng khuôn viên Đan dừng lại và thở hổn hển. Một bàn tay to lớn đặt lên vai Đan cô vội quay lại nhìn rồi bất chợt thốt lên:

_Lại là anh à??

Kể đang đứng trước mặt Đan không phải ai xa lạ mà là anh chàng Đan đã gặp hôm qua ở nhà hàng Japanese. Đan vội túm lấy cổ áo chàng trai đứng trước mặt. Một tay giơ cái nơ bướm màu hồng lên gần giọng hỏi:

_Cái này...làm sao anh có được nó??

Chàng trai vẫn giữ thái độ điềm đạm khoe môi anh giãn ra thành nụ cười:

_Em nói vậy nghĩa là em biết người gửi là ai rồi đúng không??

Đan nheo mắt nhìn chàng trai tay cô vẫn nắm chặt lấy cổ áo anh chàng một cách yêu ớt:

_Anh ấy đang ở đâu??

Chàng trai vẫn bình thản song lại khiến người đối diện cảm thấy ảm áp vô cùng. Anh chàng trai nắm lấy tay cô nhẹ nhàng gỡ tay cô ra khỏi cổ áo anh rồi mỉm cười nồng ấm:

_Anh là bạn Minh Quân bạn của anh ấy. Anh đến để đưa em đi gặp người đó!!

Đan nhìn anh chàng tên Quân đầy ngờ vực:

_Anh biết anh ấy ở đâu à??

Quân nhẹ gạt đầu:

_Em mau lấy cặp vở đi, anh sẽ đợi em ở dưới sân trường!!!

Nghe anh ta nói thế nên Đan bước vội đi về lớp. Hai tay cô bấu vào nhau. Cô đang nửa bồn chồn lo lắng một nửa lại là sự hi vọng mong chờ sẽ gặp lại một người thân thuộc.

Cô bước nhanh về phía bàn của mình nhét vội tập sách vào cặp rồi xách cặp đi. Không may đến ánh mắt Thạc Hy đang nhìn cô. Thấy cô bước nhanh ra khỏi lớp Thạc Hy bất chợt đứng bật dậy và theo sau Đan:

_Đứng lại!!

Giọng nói lạnh lùng quen thuộc vang lên từ người đi theo sau khiến Đan dừng bước vội quay lại nhìn.

_Đứng im đó!! vừa nói Thạc Hy vừa bước gần Đan hơn thế nhưng Đan lại quay lưng bước đi nhanh hơn. Thậm chí có thể nói là chạy. Tới bây giờ Đan cũng không thể hiểu tại sao lúc đó Đan lại chạy đi như thế. Thạc Hy đứng nhìn theo ngỡ ngàng cảm thấy như đang bị bỏ rơi mặc dù anh đã không ít lần bỏ mặc Đan mà bước đi.

Vừa ra tới cổng thì Đan đã thấy Quân đang đứng tựa người vào chiếc Camry màu đen bóng. Anh chàng hai tay đút vào túi quần vẻ mặt hơi bị ung dung. Đám con gái đứng xung quanh thì đang bận ngắm anh chàng đến độ mê mẩn. Thấy Đan xuất hiện Quân vội mở cửa xe cho cô. Đan cũng bước nhanh đến và ngồi vào xe. Đám con gái bắt đầu trở nên nhốn nháo hơn khi thấy Đan bước đến và ngồi vào xe của anh chàng này giờ họ đang say mê ngắm. Chiếc xe nổ máy chạy đi. Văng vẳng phía sau chỉ toàn là những tiếng xì xầm bàn tán mà Đan dám chắc những lời đó sẽ không mấy gì tốt đẹp.

“...”

Chiếc xe dừng lại trước cửa một căn biệt thự khá sang trọng. Đan đẩy cửa xe và bước xuống. Quân cũng đẩy cửa xe và bước xuống tiến đến cạnh cô giọng trầm ấm:

_Chúng ta đi thôi!!!

Đan lẳng lặng theo sau Quân. Cô đang suy nghĩ không biết cô nên phản ứng như thế nào khi gặp người ấy liệu cô có nên tức giận hay nhảy xổ vào và đánh tới tấp hay sẽ bật khóc??

Cả hai dừng lại trước cánh cửa to màu gỗ nâu. Quân dịu dàng nói:

_Vào đi em!!

Đan đưa tay đẩy mạnh cửa khiến cánh cửa bật mở ra. Người cô trông chờ đang ngồi trên chiếc ghế sofa màu huyết dụ. Vẻ mặt ung dung vô cùng. Thấy Đan anh mỉm cười:

_Chào em gái!!

Đan đứng lặng thinh nhìn kẻ vừa lên tiếng chào cô. Là anh ta. Là người anh trai mất tích đã lâu của cô. Đan bặm môi ngăn không cho những giọt nước mắt hạnh phúc đang trực tuôn trào khỏi khóe mắt. Đan bước nhanh đến chỗ Thiên Quốc đang ngồi tay nắm chặt lấy cổ áo anh ta. Đôi mắt bắt đầu cảm thấy cay cay. Cô hét lên:

_Anh biến đi nơi khi gió nào mà bây giờ mới xuất hiện thế hả??

Thiên Quốc vẫn dịu dàng:

_Chẳng phải bây giờ anh đang đứng đây còn gì??

Đan mếu đi:

_Anh có biết là mẹ mất rồi không hả?? Vậy mà anh vẫn ở cái xứ chết tiệt nào mà không về nhìn mẹ một lần hả??

Đan đâm thình thịch vào ngực Thiên Quốc. Bao như phần uất chất chứa trong lòng bấy lâu đều được trút hết vào người anh trai mình. Thiên Quốc vẫn đứng im cho cô ta đánh vì trong thâm tâm anh luôn cảm thấy có lỗi vì đã bỏ Đan ở lại bên cạnh người cha độc ác. Một lúc sau mọi uất ức trong lòng Đan dường như đã tan biến cô ngừng đâm thình thịch vào ngực Thiên Quốc. Ngước mắt lên nhìn anh đầy nghi ngờ:

_Thế bây giờ anh về đây làm gì??

Thiên Quốc chậm rãi nói ánh mắt anh chứa đầy giận dữ:

_Về để dìm ông ta xuống địa ngục!!

Đan nhìn Thiên Quốc nửa nghi ngờ nửa lo sợ:

_Anh đang đùa phải không??

Mặc dù Đan hỏi vậy thôi chứ cô biết tính anh trai hễ nói là sẽ làm. Nhưng Đan không hi vọng người thân của cô sẽ sát hại lẫn nhau như thế.

_Anh không đùa, em theo anh chứ Đan??

Đan bước lùi lại ánh mắt cô nhìn Thiên Quốc nửa ngỡ ngàng nửa thất vọng:

_Anh thay đổi quá nhiều rồi. Em không thể...!! nói rồi Đan quay lưng chạy đi. Mặc cho Thiên Quốc gọi với theo cô đến khản giọng. Thế nhưng cô vẫn cứ chạy niềm vui xum vầy còn chưa kịp thưởng thụ thế mà sự thù hận lại sắp nhấn chìm tất cả xuống địa ngục. Đan bắt vội một chiếc taxi quay trở về Penhouse.

Đan quay trở về nhà trong bộ dạng thất thiểu đến thảm hại. Cô ngã người lên giường. Mắt mở to nhìn đăm đăm lên trần nhà. Niềm vui đoàn tụ còn chưa được thưởng thụ thì lại sắp bị dìm xuống tận địa ngục. Một mối trong dòng suy nghĩ mông lung Đan dần chìm vào giấc ngủ....

11. Chương 11

Những tia nắng ban mai xuyên qua khung cửa sổ phản chiếu vào đầu giường Đan đang nằm. Cô với tay lấy cái đồng hồ xem thì thấy đã gần 8h. Tối qua cô đã ngủ một giấc khá dài và bây giờ cô đang bị muộn giờ học. Cô vội vàng chuẩn bị rồi phóng lên xe tới trường.

Đan dừng xe lại trước cánh cổng cao to quen thuộc. Tất cả các cặp mắt của những kẻ đang đứng trước cổng trường đều đổ dồn về phía Đan. Vờ như không thấy Đan bước xuống xe và đi thẳng một mạch vô trường. Cô đi dọc theo dãy hành lang dài để đến lớp rồi chợt khựng lại khi thấy Thạc Hy đang đứng tựa người vào cây cột dựng ven hành lang hai tay đút vào túi quần ánh mắt màu hổ phách đang hướng về phía khuôn viên trường. Vờ như không thấy Thạc Hy Đan đi ngang qua anh chàng một cách lạnh lùng thậm chí cô còn không nhìn anh lấy một lần mặc dù trong lòng rất muốn chạy đến cạnh anh hoặc chạy theo sau anh như mọi ngày.

12. Chương 12

Thạc Hy ngồi trên cao quan sát Thạc Khang cùng đối tác của ông ký hợp đồng mua bán. Thạc Hy chờ đợi tới lúc Thạc Khang đưa ra một container toàn là vũ khí thì lập tức anh sẽ chop lại những bằng chứng đó ngay nhưng nào ngờ cảnh sát lại đến và phá hỏng tất cả. Điều làm anh kinh ngạc hơn là khi thấy Đan đẩy cửa thùng container ra và bỏ chạy rất nhanh. Đến khi anh đuổi kịp cô thì Đan đang nằm bất động trên nền đất máu cô thấm đẫm một vùng. Anh hốt hoảng bế cô lên và chạy thật nhanh tới bệnh viện. Đám y tá thấy Thạc Hy bế Đan từ trên xe xuống trong khi người cô bê bết máu nên vội đưa Đan vào thẳng phòng cấp cứu.

“....”

Bệnh viện....

Một vị bác sĩ già đưa tay đẩy nhanh gọng kính cận lên và nói với cô y tá đang đứng bên cạnh:

_Chúng ta cần thêm máu, bệnh nhân đang yếu dần!!

Cô nữ y tá vội đẩy cửa phòng cấp cứu chạy ra hốt hoảng:

_Có ai nhóm máu AB không??

Thạc Hy ngồi trên ghế chờ thấy dãy bàn đưa mắt nhìn xung quanh. Không khí vẫn im lặng đến đáng sợ. Anh chỉ mong có người lên tiếng ngay lúc này. Những người xung quanh bắt đầu đưa mắt nhìn nhau.

_Tôi nhóm máu AB!! giọng nói phát ra từ người thanh niên vừa từ cửa bước vào khiến mọi ánh nhìn bắt đầu đổ dồn về phía chàng trai. Cô nữ y tá vội lên tiếng:

_Mời anh đi theo tui!!

Chàng trai vội đi theo cô y tá vào phòng lấy máu. Thạc Hy đứng tựa lưng vào tường lòng bỗng trở nên nặng nề đến khó thở.

Khoảng hai tiếng sau băng cấp cứu được treo phía trên cánh cửa phòng cấp cứu vụt tắt. Cánh cửa phòng mở ra. Hai nữ y tá đẩy chiếc xe màu trắng có Đan nằm trên đó sang phòng hồi sức. Thạc Hy vội bước theo sau. Sau khi để Đan nằm yên vị trên chiếc giường trải ra trắng muốt các cô nữ y tá dần rời đi. Thạc Hy ngồi bên cạnh đầu giường ngắm Đan. Anh đưa tay lên gạt nhẹ lọn tóc đang lòa xòa trên mặt cô sang một bên. Thạc Hy khẽ nói:

_Thật may vì em không sao!!

_Đan tỉnh chưa?? chàng trai hiến máu lúc nãy đẩy cửa

Thạc Hy vẫn không rời mắt khỏi Đan và đáp:

_Chưa!!

Chàng trai tiến lại gần Thạc Hy mỉm cười:

_Chắc anh là Thạc Hy đúng không??

Thạc Hy dần chuyển ánh mắt màu hổ phách từ Đan sang kẻ đứng gần mình:

_Anh là ai??

Chàng trai mỉm cười:

_Tôi là Thiên Quốc, anh trai Đan!!

_Thảo nào cùng chung dòng máu!! nói rồi Thạc Hy quay sang nhìn Đan. Cô vẫn đang hôn mê. Chốc chốc miệng lại mở điều gì mà Thạc Hy không tài nào nghe rõ. Bất chợt chuông điện thoại của Thạc Hy vang lên:

_Gì vậy??

Thiên Mỹ bên đầu dây bên kia vội lên tiếng:

_Anh tới đây được không?? Thạc Khang đang muốn gặp anh!!

_Uh!! Thạc Hy đáp gọn lỏn rồi anh cúp máy bước nhanh ra khỏi phòng. Vì không yên tâm về người anh trai đột nhiên xuất hiện của Đan nên Thạc Hy liền bấm số gọi cho Hải Minh. Thấy số Thạc Hy hiện trên màn hình điện thoại Hải Minh thoáng ngạc nhiên:

_Gì vậy anh bạn??

_Bệnh viện Hàn Dương, phòng 13, đến chăm sóc Đan!! rồi Thạc Hy cúp máy. Còn Hải Minh thì ngớ người ra vì chưa kịp hiểu kẻ kia nói gì thì bên đầu dây kia vang lên tiếng tút kéo dài. Hải Minh vội thay đồ rồi phóng thẳng tới bệnh viện theo lời Thạc Hy chỉ dẫn.

Màn đêm phủ kín dày đặc, sương mù đọng lại trên cửa kính. Đôi mắt dần mở ra sau một quãng thời gian khép kín. Cô đưa mắt quan sát xung quanh tất cả chỉ toàn là một màu trắng muốt của bệnh viện. Ánh mắt Đan dừng lại nhìn người đang gục đầu trên chiếc giường gần tay cô. Đôi tay to lớn của người đó đã nắm chặt tay Đan từ khi nào. Hốc mắt sâu đôi mày rậm khi mở mắt sẽ mang vẻ đẹp lạnh lùng đến tàn nhẫn nhưng khi anh ngủ lại trông bình yên đến lạ thường. Bất chợt đôi môi mỏng kia mấp máy:

_Tỉnh rồi à??

Đan khẽ đáp:

_Uhm, đây là bệnh viện hả anh??

Thấy Thạc Hy gật đầu nên Đan hỏi tiếp:

_Sao em lại ở đây vậy??

_Là tôi đưa em đến!!

_Em nhớ lúc đó mình đang ở bến tàu mà!!

_Làm gì ở đó??

Đan ngập ngừng nói:

_Ba em cũng ở đó!!

Thạc Hy khẽ nhú mày nhìn Đan:

_Ba em là Lâm Thiên Vương??

Đan gật đầu lia lịa cô nàng tiếp tục hỏi dồn:

_Sao anh biết ba em hay vậy??

Thạc Hy không trả lời mà anh chàng chậm rãi đứng dậy:

_Đói không??

Đan lấy tay sờ cái bụng đang réo ọt ọt của mình rồi gật đầu. Thạc Hy quay lưng bước đi và không quên dặn:

_Ngủ đi, một lát dậy ăn sau!!

Đan ngồi im nhìn cánh cửa phòng đóng sập lại khiến lòng cô vừa cảm thấy buồn nhưng cũng có phần thấy vui. Từ lúc Thạc Hy rời đi căn phòng dần quay trở về trạng thái im lìm lạnh lẽo. Cánh cửa phòng bật mở khiến Đan vội gượng ngồi dậy nhìn theo nhưng sao cô lại không thấy ai bước vào. Đan cất tiếng:

_Ai vậy??

Nhưng vẫn không có tiếng đáp lời cô. Nghĩ đến việc có người muốn sát hại cô nên Đan cảm thấy sợ hãi hơn bao giờ hết. Cô cất tiếng lần nữa với hi vọng sẽ có ai đó trả lời:

_Ai vậy??

Không gian vẫn chìm vào im lặng. Đan cố với tay tới chuông kêu y tá càng cố gắng với tay cô càng mất thăng bằng rồi ngã lăn xuống đất. Cú va chạm khiến vết thương ở vai rách toẹt ra rỉ máu. Cũng may lúc té Đan cũng đã nhấn được vào cái chuông khiến nó reo lên inh ỏi. Đan lồm cồm ngồi dậy tựa lưng vào thành tường. Tay còn lại ôm lấy bờ vai bị thương. Sắc mặt Đan dần tái đi, cô đau đến độ chỉ biết dùng răng cắn chặt lấy đôi môi dưới. Trong suy nghĩ thầm thét tên Thạc Hy nhưng miệng vẫn không thể bật thành lời nói:

“.....”

Nghe tiếng chuông reo lên inh ỏi từ phòng bệnh khiến lòng Thạc Hy bỗng thấy lo lắng vô cùng. Anh mua vội cháo cho Đan rồi mau chóng quay về. Nhìn cái cửa phòng bệnh chỉ được khép hờ khác hẳn lúc nãy anh đi ta nên Thạc Hy vội vàng đẩy cửa phòng bước vào thấy Đan đang ngồi trong góc phòng Thạc Hy vội bước đến cạnh cô:

_Có chuyện gì vậy??

Thấy Thạc Hy nên Đan mỉm cười. Cảm giác bất an ban nãy như vụt tan biến đâu mất. Thạc Hy nhẹ nhàng bế Đan lên giường. Nhìn vết thương đang rỉ máu của Đan mà anh cảm thấy xót xa vô cùng:

_Đau lắm không??

Đan khẽ gật đầu:

_Anh đừng đi đâu nữa dc không??

Thạc Hy đưa tay lên vuốt tóc Đan:

_Uhm!!

Đan vẫn không tin:

_Hứa đi!!

Thạc Hy dịu dàng nói:

_Uhm!!

Sau khi y tá băng bó lại vết thương xong. Thạc Hy liền lấy cháo ra cho Đan ăn. Nhìn tô cháo nóng hổi. Đan chọc:

_Anh chu đáo thiệt!!

Bị chọc quê nên Thạc Hy đặt tô cháo lên bàn bảo:

_Tự ăn đi!!

Đan làm vẻ mặt khổ sở:

_Tay em đau lắm, làm sao mà tự ăn được!!

Thạc Hy mỉm lòng nên đành bưng tô cháo lên và đút từng muỗng cho cô nàng ăn. Đã vậy người ta còn thổi nhẹ cho cháo nguội bớt nữa. Điều này khiến Đan như muốn nhảy cẫng lên vì hạnh phúc. Bỗng dưng Đan lại cảm thấy cô bị như thế này thật là một điều may mắn. Vì Thạc Hy đang ngồi trước mặt cô bây giờ không giống với những lần anh nhẫn tâm bỏ mặc cô. Đan thầm nghĩ:

_Liệu mình có cơ hội?? mặc dù hỏi vậy thôi nhưng trong thâm tâm cô đã có sẵn câu trả lời rồi. Đó chính là dù có hay không cô vẫn sẽ theo đuổi tình yêu hết mình để sau này cô không phải hối hận vì mình đã quá hèn nhát.

13. Chương 13

Giật mình thức giấc sau một giấc ngủ dài. Đan trở mình nhìn đắm đắm vào kẻ đang gác đầu bên cạnh cô và ngủ ngon lành. Chắc là vì anh đã thức chăm sóc Đan cả đêm qua. Đan trở mình quay mặt về phía Thạc Hy và mở to đôi mắt ướt ướt thường ngày quan sát vẻ mặt đang say ngủ của anh chàng. Tim cô nàng bỗng nhiên đập mạnh khó hiểu. Đan khẽ nói:

_Nhìn anh gần như thế này..!!

Chợt đôi mắt khép hờ của anh mở ra. Đôi mắt màu hổ phách đang nhìn xoáy vào Đan khiến cô cứng họng. Khóe môi mỏng kia khẽ nhếch lên cùng giọng nói trầm khàn:

_Thì sao??

Đan uống nước miếng cái ực rồi đáp:

_Thì không sao cả!!

Thạc Hy từ từ ngồi dậy rồi đi thẳng vô toa lét. Còn Đan thì vẫn nằm im ru trên giường tim vẫn đập loạn nhịp:

_Thật khiến em đau tim!!

Một lát sau Thạc Hy quay trở ra. Anh chàng bước đến gần Đan:

_Muốn đi dạo không??

Đan vội gạt đầu ngay nhưng rồi lại lưỡng lự:

_Nhưng làm sao đi??

Thạc Hy không nói không rằng cúi xuống nhắc bổng Đan lên hoảng hốt cô nàng vội ôm chặt lấy cổ Thạc Hy:

_Ô, gì vậy??Thạc Hy vẫn không trả lời mà vẫn bước đi bước đi. Đan cũng không thèm phản đối vì trong vòng tay Thạc Hy thì cô luôn cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất. Ra khỏi cửa anh dùng chân đẩy nhẹ cho cánh cửa khép lại Đan khẽ nói:

_Chắc là em tự đi được mà, anh bỏ em xuống đi!! nhưng ai kia vẫn không trả lời. Mọi ánh mắt của hành lang bệnh viện bắt đầu đổ dồn về phía họ. Đan ngượng ngùng úp mặt vào vai Thạc Hy. Một mùi hương thoang thoảng xộc vào mũi cô. Nhẹ nhàng nhưng sâu lắng. Bỗng dưng Đan lại thấy thích cái mùi hương này vô cùng. Thạc Hy bế Đan tới chỗ để xe lăn rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống rồi Thạc Hy đẩy cô đi dạo.

Gió thổi man mát khiến Đan thoải mái vô cùng. Ở trong phòng bệnh suốt khiến cô cảm thấy như đang ở tù vậy. Đan khẽ níu tay Thạc Hy giật nhẹ nhẹ cho tới khi Thạc Hy cúi xuống nhìn cô cô mới khẽ nói:

_Cám ơn anh!!

_E hèm, xin lỗi vì đã làm phiền!! vừa nói Thiên Quốc vừa chậm rãi tiến đến gần Đan. Anh đưa tay lên xoa xoa đầu Đan dịu dàng hỏi:

_Khỏe chưa em gái??

Đan gạt tay Thiên Quốc ra rồi nhìn anh bằng ánh mắt nảy lửa:

_Tại sao anh cứ muốn mọi chuyện trở nên rắc rối hơn vậy hả??

Thiên Quốc nhoèn miệng cười:

_Anh chỉ muốn đòi lại công bằng ẹ nên em đừng xen vào nữa!!

_Em sẽ không để anh làm hại ông ấy đâu!!

Khác hẳn với thái độ của Đan Thiên Quốc vẫn trầm lặng nhưng lời nói vẫn không kém phần sắc đá:

_Tại sao em lại bảo vệ ông ấy đến vậy chứ??

Đan ngập ngừng vài giây phải khó khăn lắm cô mới thốt lên được rằng:

_Vì ông ấy là ba!!

Lúc này thì sắc mặt Thiên Quốc dường như đã thay đổi hoàn toàn khác hẳn vẻ mặt tươi cười ban nãy anh đang nhìn Đan lạnh lùng đến đáng sợ.

_Em sẽ không ngăn cản được anh đâu!! rồi Thiên Quốc lạnh lùng bước đi. Đan nhìn theo nỗi uất ức dâng trào. Người anh trai mà cô thương yêu kính trọng bây giờ đã hoàn toàn thay đổi. Con người vừa đứng trước mặt cô chỉ là một kẻ khát máu đến cả người thân cũng không buông tha. Những giọt nước mắt trực tuôn ta. Đan bối rối đưa tay lên quệt ngang dòng nước mắt để Thạc Hy không nhìn thấy nhưng càng cố gắng lau thì chỉ càng thêm tuôn trào. Thạc Hy lặng lẽ ngồi xuống đối diện cô vẫn cái giọng trầm khàn quen thuộc:

_Khóc đi!!

Rồi anh đưa tay kéo đầu Đan gục vào đôi vai mình. Lại một lần nữa Đan được gục mặt vào người anh. Thế là cô đã khóc như lời Thạc Hy bảo thậm chí cô còn khóc như chưa bao giờ được khóc. Từ lúc nghe cuộc đối thoại của Đan và người anh trai Thạc Hy đã hiểu ra tất cả nên anh chỉ ngồi lặng thinh nghe tiếng cô nức nở trên đôi vai mình. Cho đến khi chỉ còn nghe được tiếng khịt mũi của Đan Thạc Hy mới hỏi thăm:

_Đỡ chưa??

Đan lại khịt mũi:

_ Em đỡ nhiều rồi!!

_Uhm!!

Thạc Hy đưa tay lên lau giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt Đan khiến tim Đan lại bị lạc nhịp. Cô chỉ còn biết nhìn anh một cách say đắm. Anh dịu dàng hỏi:

_Về phòng nhe??

Đan khẽ gật đầu. Thạc Hy chậm rãi đứng lên rồi từng bước đẩy Đan đi. Tiếng bài hát quen thuộc vang lên từ điện thoại Thạc Hy. Anh dừng lại và lấy điện thoại ra nghe:

_Gì vậy??

.....

Không biết đầu dây bên kia nói gì mà Thạc Hy chỉ trả lời rất gọn:

_Uhm, sẽ tới liền!! rồi anh cất điện thoại vào túi.

Đan ngược đôi mắt còn ướt lên nhìn Thạc Hy rồi cô mỉm cười:

_Anh đi đi, em không sao đâu!! Mặt dù nói vậy nhưng Đan vẫn không giấu được vẻ tiếc nuối trong ánh mắt mình. Nhưng có vẻ điều đó cũng không làm Thạc Hy cảm động Đan nghĩ vậy bởi vì Thạc Hy vừa trả lời cô bằng một từ “Uhm” gọn lỏn nhưng đầy đủ ý nghĩa.

Sau khi đặt Đan lên trở lại giường bệnh Thạc Hy quay bước đi nhưng không quên dặn:

_Ngủ đi!!

Đan nằm đó nhìn theo bóng Thạc Hy khuất dần sau cánh cửa vừa khép lại. Lòng man mác một nỗi buồn không tên. Tâm trạng bỗng chùng xuống. Có vẻ như có một ai đó không muốn một người nào đó rời xa mình chẳng?? Đan đưa tay kéo tấm chăn tận ngang vai. Cô bỗng hồi nhớ lại mùi hương thoang thoảng cô ngửi được khi tựa vào vai anh. Mặt Đan dần đỏ lặn lên. Bỗng cảm thấy sao yêu cái mùi hương đó ghê gớm.

“.....”

Màn đêm dần buông xuống, thành phố dần lên đèn vàng rực rỡ. Người qua lại trên đường cũng thưa dần. Thạc Hy dừng xe lại trước cổng công viên cây xanh. Đẩy cửa xe đóng lại anh chậm rãi tiến vào công viên. Thiên Mỹ đang ngồi trên chiếc xích đu màu trắng chân khê đang đưa đẩy xích đu. Thạc Hy bước đến gần Thiên Mỹ và ngồi xuống cạnh cô. Thiên Mỹ ngược mắt lên nhìn những ngôi sao đang tỏa sáng trên bầu trời đêm lấp lánh. Đôi mắt cô dừng lại ở một ngôi sao đang tỏa sáng một cách yếu ớt. Thiên Mỹ chỉ tay về phía ngôi sao đó và nói:

_Anh thấy ngôi sao đó không??

Thạc Hy đưa mắt nhìn theo hướng Thiên Mỹ chỉ.

_Uhm!!

_Em không muốn mình mờ nhạt như ngôi sao đó!!

Dường như hiểu ý Thiên Mỹ nhưng Thạc Hy vẫn giữ thái độ lạnh lùng. Anh không trả lời Thiên Mỹ. Cô dần chuyển ánh mắt sang Thạc Hy. Cô khẳng định lời nói cô phát ra từng tiếng tuy nhỏ nhẹ nhưng không kém phần đe dọa:

_Dường như anh đã quên lời hứa của chúng ta!!

Giọng Thiên Mỹ có phần hỗn thức:

_Em không muốn tiếp tục như vậy nữa, xin anh...hãy để em yêu anh như lúc trước!!

Thạc Hy vẫn nhìn đăm đăm về phía trước. Ánh mắt màu hổ phách dần chuyển sang màu u tối.

_Đừng bỏ cuộc!!

Bất chợt Thiên Mỹ khóc nức lên, giọng cô nghèn nghẹn nơi cổ họng:

_Em đọc được trong mắt anh sự thích thú khi nhìn cô gái đó, em thật sự không thể chịu đựng được điều này. Anh có biết em đau đớn cỡ nào không?? Mỗi lần nghĩ đến việc anh rời xa em dường như em không thể thở được. Xin anh...hãy quan tâm em như trước kia được không??

Thạc Hy quay sang nhìn Thiên Mỹ đang thổn thức bên cạnh mình. Tay anh vỗ nhẹ lên đầu Thiên Mỹ. Giọng trầm ấm:

_Đừng khóc!!!

Thiên Mỹ dần ngả đầu vào vai Thạc Hy. Anh không phản ứng gì chỉ ngồi yên đấy lắng nghe Thiên Mỹ oán trách mình.

“.....”

Tiếng gõ cửa phòng dồn dập khiến Đan giật mình thức giấc. Cô gượng người ngồi dậy:

_Vào đi!!

Quân từ cửa bước vào trên tay anh cầm một bó hoa hồng thắm. Đan nhận bó hoa từ tay Quân. Cô mỉm cười:

_Anh đến sớm vậy, em chưa kịp chuẩn bị gì thiệt ngại quá!!!

Quân ngồi xuống chiếc ghế cạnh Đan mỉm cười:

_Không sao đâu, em khỏe chưa?

_Dạ, khỏe rồi anh!!

Quân ngập ngừng nói:

_Anh xin lỗi, nếu anh không kêu em đến đó thì chắc em sẽ không bị như thế này!!

Đan cười xòa:

_Cái anh này, em còn chưa kịp cảm ơn anh vì đã báo tin cho em đấy!!

_Còn chuyện này nữa...!! Quân đang nói đột nhiên dừng lại nhìn Đan dò xét. Đan tò mò hỏi:

_Chuyện gì vậy anh??

_Anh đã bắt kẻ chủ mưu việc này!!

Đan vội hỏi:

_Ai vậy anh??

Quân nhìn Đan ái ngại:

_Khi anh nói ra anh sợ em sẽ bị shock!!

Đan dường như mất hết kiên nhẫn:

_Em không sao anh nói mau đi!!

Quân đan hai tay vào nhau ánh mắt anh vẫn không rời khỏi khuôn mặt Đan:

_Tên đó là đàn em của Thạc Hy!!

Dường như cái tên Thạc Hy phát ra từ miệng Quân khiến cô chưng hửng giữa mớ cảm xúc hỗn độn. Cô nhìn Quân trân trối:

_Anh nói thật sao?? Ánh mắt tha thiết như cầu mong Quân sẽ trả lời người đó không phải là Thạc Hy. Nhưng thái độ của Quân lại hoàn toàn trái ngược với mong đợi của Đan. Anh chồm sang đặt hai tay lên vai Đan. Quân nhìn thẳng vào mắt cô và chậm rãi nói từng chữ:

_Anh nói thật!!

Lúc này cơ thể Đan như nhũn ra như cọng bún, tai cô trở nên lù lù. Nếu không có bàn tay to lớn của Quân giữa cô lại thì có lẽ cô đã gục xuống giường. Đan ngậy người ra nhìn Quân. Cô như kẻ đang bị treo giữa mớ cảm xúc hỗn độn. Quân nói tiếp:

_Cho nên em phải cẩn thận Đan à, anh không muốn điều gì không hay xảy ra với em đâu!! Nói rồi Quân cúi xuống hôn nhẹ lên vầng trán cao cao của Đan khẽ nói:

_Anh phải đi rồi, em giữ sức khỏe nhé!! Nói rồi Quân quay lưng đi. Đan ngồi đờ người ra như pho tượng vì những lời anh chàng vừa nói và cũng vì hành động anh chàng vừa làm. Đan lẩm bẩm:

_Thạc Hy rốt cuộc anh là người như thế nào?

14. Chương 14

Ngồi trên giường Đan co chân lại hai tay cô ôm lấy đôi chân mình. Cô hướng đôi mắt ươn ướt về phía cửa sổ đầy nắng. Rồi dần thả hồn mình theo gió. Thời gian lặng lẽ trôi qua không gian rơi vào tĩnh lặng chỉ còn nghe tiếng tích tắc đều đều của chiếc đồng hồ đặt đầu giường. Trong lòng bỗng cảm thấy khó chịu vô cùng rồi bất chợt nhận ra nguyên nhân chính là do cô đang cảm thấy nhớ nhung một ai đó ghê gớm. Đôi chân như muốn vùng chạy đi nhưng lại không thể cô đang cố gắng kìm nén những cảm xúc đang dâng trào

mạnh mẽ trong lòng để ngăn ình không bật khóc. Đan cứ ngồi đấy cho đến khi màn đêm dần buông xuống. Đan ngược mắt ra nhìn bầu trời đêm khẽ nói:

_Hôm nay anh ấy không đến!!

Cánh cửa phòng bật mở. Đan vội nhìn sang phía cánh cửa. Hải Minh từ ngoài bước vào trên tay cầm theo một giỏ hoa quả to tướng. Thấy Đan nhìn mình nên Hải Minh mỉm cười:

_Khỏe chưa nhóc??

Đan nhướn mày nhìn anh chàng giọng trêu chọc:

_Nhiều trái cây vậy anh tưởng em là con khỉ à??

Hải Minh vờ gãi đầu ngượng ngùng:

_Thì em cũng giống con khỉ mà!!

_Này thì khỉ...! vừa nói Đan vừa ném mạnh cái gối vô người Hải Minh mà quên mất cánh tay đang bị thương của mình. Đan nhăn nhó:

_Đau quá...!! đôi mắt trở nên rưng rưng. Hải Minh vội vàng bước đến cạnh Đan nhìn cô lo lắng:

_Có sao không hả??

Đan dùng cánh tay còn lại ôm lấy cái tay đang đau của mình:

_Sao đây trời rồi đây nè!!

Hải Minh nhoẽn miệng cười:

_Còn giỡn được thì chắc không sao rồi!! nói rồi anh ngả người ra tựa lưng vào ghế. Như sức nhớ ra Hải Minh ngồi bật dậy:

_Này nhóc, em ăn gì chưa vậy??

Đan thở hắt ra rồi lắc đầu. Hải Minh lo lắng hỏi lại:

_Từ sáng tới giờ chưa ăn gì??

Đan nhìn Hải Minh rồi gật đầu. Bất chợt Hải Minh cốc vào trán Đan khiến cô nhăn lại vì đau:

_Con bé này, tính tuyệt thực à??

Đan vội lắc đầu nguầy nguậy:

_Không phải!!

Hải Minh tò mò hỏi:

_Chứ tại sao?

Đan hít một hơi thật sâu. Cô cúi gằm mặt xuống nhìn đắm đắm vào đôi chân mình có lẽ vì cô đang thật sự cảm thấy ngượng ngùng khi nhắc đến kẻ cô sắp sửa nói tới. Đan khẽ nói:

_Hôm nay anh ấy không đến!!

Hải Minh tròn mắt:

_Ai cơ...?? Thạc Hy à??

Vẫn không ngược mặt lên nhìn Hải Minh, cô nhẹ gật đầu. Mặt cô bắt đầu đỏ ửng lên. Hải Minh vỗ nhẹ nhẹ vào đầu Đan dịu dàng hỏi:

_Hình như em đang mong chờ Thạc Hy phải không??

Đan ngược mắt lên nhìn Hải Minh rồi lại cúi xuống nhìn chân mình:

_Em rất muốn gặp anh ấy!!

Hải Minh đặt hai tay lên vai Đan rồi xoay cô lại nhìn đối diện anh khiến cô phải ngước đôi mắt ướt ướt lên nhìn anh. Hải Minh nói thật chậm:

_Nhìn vào mắt anh và nói cho anh biết, em yêu Thạc Hy??

Đôi mắt ướt ướt vụt sáng lên nhìn Hải Minh trân trân cô lúng túng:

_Anh nói gì vậy??

Hải Minh nhẹ nhàng nhắc:

_Trả lời anh đi!!

Đan ngập ngừng vài giây rồi đáp:

_Chỉ là thấy rất nhớ, rất muốn gặp và tìm em dường như muốn nổ tung vì anh ấy đây này!!

Hải Minh dần buông lỏng tay ra khỏi bờ vai Đan anh phá lên cười sảng sặc:

_Vậy là đúng rồi còn gì!!

Đan trừng mắt nhìn anh chàng:

_Này, anh muốn bị oánh đấy à??

Hải Minh vội xua tay phân bua:

_Không anh không muốn bị oánh đâu!!

Đan cười nham hiểm:

_Vậy thì mau đi mua đồ ăn cho em ăn đi!!

Hải Minh nháy mắt:

_OK, đợi anh đi mua nhé!! nói rồi Hải Minh đứng dậy bước đi.

Sau khi Hải Minh rời khỏi Đan lồm cồm bò xuống giường bệnh và bước đến cạnh cửa sổ. Mắt nhìn đăm đăm ra ngoài khoảng không vô định. Thấp thoáng dưới sân bệnh viện một dáng người cao dong dong quen thuộc. Đan căng mắt ra nhìn rồi vụt chạy đi. Cô phóng như bay xuống cầu thang vì đứng đợi thang máy sẽ rất lâu. Xuống được tới đất thì Đan cũng thấm mệt cô vừa chạy vừa thở hổn hển. Sắc mặt chuyển sang màu xanh mét vì vận động quá nhiều. Đứng giữa không gian cô vội nhìn quanh tìm kiếm dáng người quen thuộc ban nãy nhưng lại chẳng thấy đâu. Đan gọi to:

_Thạc Hy!!! một lát sau vẫn không nghe thấy cái chất giọng trầm khàn quen thuộc đáp lại. Mệt mỏi Đan ngồi thụp xuống đất. Đôi mắt cụp xuống như con mèo bị lạc.

“.....”

Hải Minh vừa mua xong cháo liền vội vàng quay trở lại phòng vì biết Đan có lẽ rất đói rồi nhưng về đến cửa phòng thì thấy cửa mở toang hoác. Kể chờ đợi ban nãy cũng biến đâu mất. Hải Minh vội đi xung quanh tìm kiếm. Anh lăm bầm:

_Con nhóc này, đi đâu vậy chứ??

Anh chạy dọc khắp các hành lang bệnh viện để tìm nhưng vẫn không thấy đâu. Chợt nhớ ra một người nên anh vội vàng bấm số gọi cho Thạc Hy. Chất giọng trầm khàn bên đầu dây bên kia vang lên:

_Có chuyện gì vậy?

Hải Minh vội hỏi:

_Đan có đi cùng cậu không??

_Không!! có chuyện gì à??

_Đan biến mất rồi!!

__Mau tìm đi!! đó là câu sau cùng Hải Minh nghe được trước khi Thạc Hy cúp máy. Theo sau đó là tiếng tút tút kéo dài. Hải Minh bực bội:

__Con người này không bao giờ biết chờ người khác nói à?? cất vội cái di động vô túi quần Hải Minh bắt đầu rong ruổi khắp nơi tìm Đan. Quệt giọt mồ hôi trên trán anh chống hai tay xuống đầu gối và thở hổn hển:

__Con nhỏ này đi đâu vậy chứ?? nói rồi anh đứng thẳng lên rồi tiếp tục đưa mắt tìm kiếm thế nhưng vẫn không thấy đâu. Chạy được một quãng khá xa Hải Minh dừng lại giữa khuôn viên bệnh viện. Cái bóng người nhỏ nhắn đang ngồi co ro dưới sân trong màn sương dày đặc thật khiến người ta phải xót xa. Hải Minh vội bước nhanh đến cạnh Đan:

__Em sao vậy??

Đan ngược đôi mắt ướt ươn ướt lúc này đã dần đỏ hoe lên nhìn Hải Minh:

__Lúc này em thấy Thạc Hy!!

Hải Minh sửng sốt:

__Thạc Hy làm gì mà ở đây??

__Em không biết, chỉ là em thấy rất giống anh ấy!!

Hải Minh ngồi xổm xuống đối diện Đan:

__Anh đưa em về phòng nhé??

Đáp lại Hải Minh Đan nhẹ gật đầu đồng ý. Lần đầu tiên cô thấy hụt hẫng ghê gớm như vậy. Cứ ngỡ như nhìn thấy nhưng rồi hóa ra lại là ảo giác do chính cô tự tưởng tượng ra. Đan lẳng lặng đứng lên rồi theo Hải Minh về phòng. Cả đêm hôm đó cô thao thức không ngủ được chỉ vì cái hình bóng quen thuộc đó cứ lởn vởn trong đầu khiến lòng cồn cào nổi nhớ.

15. Chương 15

Dường như cả đêm không ngủ vì trong lòng cứ bức bối không yên cho đến mãi gần sáng thì Đan mới dần chìm vào giấc ngủ. Cô ngủ thật say như một đứa trẻ đang ngon giấc khiến Quân không nỡ đánh thức mặc dù anh đã đến được một lúc khá lâu. Quân lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế cạnh đầu giường. Đôi mắt anh say sưa ngắm nhìn cái sinh vật đang say giấc ngủ. Bất chợt anh nhòa miệng cười. Nụ cười khiến khuôn mặt anh như tỏa nắng. Có lẽ đã rất lâu rồi anh không cảm thấy thoải mái như bây giờ. Khẽ cúi xuống hôn nhẹ lên tóc Đan. Quân nào ngờ nụ hôn đó đã vô tình đánh thức Đan dậy. Cô tròn mắt nhìn anh khuôn mặt dần ửng hồng lên ngượng ngùng:

__Anh đến khi nào vậy??

Quân mỉm cười:

__Anh mới đến, em khỏe chưa??

Đan gượng ngồi dậy thì Quân vội ngăn:

__Em cứ nằm đi cho khỏe. Anh sắp đi rồi!!

Đan nhìn anh chàng khó hiểu. Không đáp lại ánh nhìn của Đan Quân nhẹ xoa đầu cô dịu dàng nói:

__Em ngủ tiếp đi, cháo anh để ở đây khi nào dậy thì ăn nhé, anh đi đây!! nói rồi Quân cúi xuống hôn nhẹ vào vàng trán Đan như lời chào tạm biệt rồi anh chàng bước vội đi. Khóe miệng nhếch lên thành nụ cười mà Đan không tài nào thấy được.

Sau khi cánh cửa phòng vừa khép lại. Đan ngồi bật dậy:

_Anh ta làm cái trò gì vậy?? Dám “kiss” mình những hai lần!! Đan giận đến nóng cả mặt. Cô lồm cồm ngồi dậy gói gém đồ đạc vào vali rồi bỏ vô nhà vệ sinh làm vệ sinh cá nhân trước khi xuất viện.

“.....”

Đan neho mắt nhìn bầu trời trong xanh và cái mặt trời đang cố hết sức tỏa ánh sáng rực rỡ. Suốt ba ngày nằm ì trên giường thật khiến Đan cảm thấy mình bệnh ngày càng nặng hơn. Chợt cảm thấy nhớ ai kia da diết. Đan bắt vội một chiếc taxi vừa trở tới để quay về nhà.

Ngồi trên xe mà trong lòng phần khích vô cùng. Taxi vừa dừng lại là Đan chạy một mạch tới cửa thang máy đang chuẩn bị đóng lại. Đan vội đưa tay chụp lấy cánh cửa thang máy.

_Xin lỗi, đợi tui với!! nói rồi Đan mau chóng bước vào. Chàng thanh niên phục vụ nhìn Đan khẽ hỏi:

_Quý khách muốn lên tầng mấy??

_Cho tui lên tầng 7!! nghe Đan nói vậy nên anh chàng phục vụ đưa tay lên nhấn vào nút số 7 của thang máy.

Thang máy vừa mở cửa tới tầng 7 là Đan mau chóng bước ra ngay. Cô vội chạy dọc theo hành lang tới căn hộ của Thạc Hy. Nhìn cánh cửa đóng kín được khóa hờ hững thật khiến Đan phải hựt hẫng vô cùng.

_Anh ấy không có ở nhà!!Đan lẩm bẩm rồi tựa người vào bức tường đối diện. Đứng được một lúc thì cô nàng đành ngồi xồm xuống đất nhìn chằm chằm xuống cái viên gạch có những hoa văn mang hình thù kì quặc. Thời gian lặng lẽ trôi qua thế mà cái kẻ đó vẫn ngồi đợi một cách ngu xuẩn mặc cho những người đi ngang nhìn cô đầy thương cảm.

Giọng nói trầm khàn quen thuộc vang lên khiến Đan ngừng nhìn đăm đăm vào viên gạch và di chuyển ánh mắt ngược lên nhìn anh. Anh có vẻ khó chịu:

_Làm gì ở đây??

_Em chờ anh!!

Một bên mày Thạc Hy nhếch lên đôi chút giọng điệu vẫn giữ vẻ lạnh lùng như cửa vào tim kẻ còn lại:

_Chờ làm gì??

Đan có hơi bối rối. Cô lí nhí đáp:

_Tại em không thấy anh đến đã...!!

Đan chưa kịp nói hết câu thì Thạc Hy vội cắt ngang:

_Tui sẽ không đến nữa. Mau về đi, đừng làm phiền tui!! nói rồi anh quay lưng tra tấm thẻ vào ổ khóa cửa phòng bật mở. Anh mau chóng bước vào rồi đóng cửa lại. Mặc cho Đan vẫn ngồi đó nhìn theo ngạc nhiên xen lẫn ngỡ ngàng.

_Em chỉ định nói đã hai ngày anh không đến rồi còn gì!! nói rồi Đan lẳng lặng đứng dậy rồi bước đi. Vẻ mặt cô nào trở nên khó coi hơn bao giờ hết.

“_Cười cũng không được mà khóc cũng không xong vậy thì mình phải làm gì??” nói rồi Đan bước nhanh vào thang máy.

Nằm trên giường đôi mắt Đan mở to nhìn Đăm đăm lên cái trần nhà được sơn màu kem nhạt. Bất chợt điện thoại rung lên bài hát quen thuộc lại vang lên. Đan khẽ nhíu mày nhìn dòng tin nhắn đang hiện trên màn hình điện thoại. Là Hải Minh:

_Em xuất viện rồi à??

Đan uể oải nhấn lại:

_Uhm, em về rồi!!

Một lúc sau điện thoại lại rung lên:

_Sao không đợi anh chở về??

Đan dí dỏm:

_Không phải em đã tự về được rồi sao??

“”

Vừa xem xong tin nhắn của Đan Hải Minh mỉm cười rồi căn dặn:

_Thôi em nghỉ ngơi cho khỏe đi để ngày mai còn đi học nữa chứ!!

Nhìn tin nhắn Hải Minh Đan lẩm bẩm:

_Lại cái điệp khúc “cũ xì” trong phim rồi!! nói rồi cô ngả lăn ra giường. Kéo chăn lên trùm kín người. Khóe môi cong lên thành nụ cười:

_Em sẽ không dễ dàng từ bỏ anh đâu!!

Gió nhẹ thổi qua màn mát lướt qua da khiến Đan dần chìm vào giấc ngủ. Cô đang mơ những gì tốt đẹp nhất sẽ xuất hiện....

“”

Đang ngủ ngon lành thì bài hát “i will be waiting for you” lại vang lên inh ỏi từ điện thoại. Đan với tay chớp lấy điện thoại. Giọng vẫn chưa hết say ngủ:

_A lô!!

Đầu dây bên kia nghe thấy tiếng Đan vội vàng nói:

_Tiểu thư, bây giờ cô về nhà được không??

Đan vội hỏi:

_Ở nhà có chuyện gì à??

_Cậu hai vừa về. Trông cậu có vẻ giận dữ lắm, tôi sợ có chuyện không hay xảy ra!!

Đan vội nói:

_Tôi sẽ về ngay!! nói rồi Đan cúp máy, cô chạy thật nhanh ra lấy xe và phóng đi. Tay giữ chặt vô lăng, đôi mắt ướt ướt thường ngày vẫn luôn nhìn thẳng về phía trước song vẻ mặt có phần khá căng thẳng.

“”

Ngôi nhà của nhà họ Lâm vẫn bị bao trùm cái không khí lạnh lẽo xung quanh như mọi khi. Đan bước vội xuống xe và đi thẳng vào trong. Bà quản gia thấy Đan vội chạy đến.

_Anh ấy đâu??

_Dạ cậu hai đang ở trong phòng!!

_Uhm, tôi biết rồi!! nói rồi Đan bước nhanh đi theo cầu thang lên phòng Thiên Quốc. Đẩy mạnh cửa phòng bước vào Đan nhìn Thiên Quốc bằng ánh mắt không mấy thiện cảm. Thấy Đan Thiên Quốc mỉm cười:

_Chào hỏi anh có hơi thái quá đấy em gái!!

Đôi mày thanh mảnh của Đan khẽ nhíu lên nhìn kẻ đang ngồi trên chiếc ghế sofa màu nâu bóng:

_Anh về đây làm gì??

Thiên Quốc lại nở nụ cười:

_Tất nhiên là anh về thăm nhà rồi!!

Đan bước vào trong tay khẽ đẩy cho cánh cửa phòng khép lại rồi cô ngược đôi mắt ướt ướt nâu long lanh nhìn Thiên Quốc:

__Em xin anh đấy, đừng lún sâu thêm nữa được không??

Thiên Quốc đan hai tay vào nhau rồi nhìn Đan:

__Em có muốn biết vì sao mẹ lại tự tử không??

Đan khựng lại nhìn Thiên Quốc như kẻ đang chờ đợi những lời giải thích thích hợp cho tất cả. Thấy thái độ của Đan đã dần dịu lại Thiên Quốc đưa điều thuốc lên miệng kéo một hơi dài rồi khước miệng kia dần hé mở để làn khói trắng bạc thì nhau bay ra khỏi miệng:

__Nhìn thái độ kinh ngạc của em có vẻ như em chẳng biết chuyện gì đã xảy ra cả!!

Đan vẫn im bất cô khẽ mím môi chăm chú nghe kẻ đối diện nói. Thiên Quốc chậm rãi nói:

__Anh không phải con ruột của ông ấy!!

Đôi mắt Đan bắt chợt vụt sáng. Cô đang kinh ngạc:

__Anh không phải con của ba??

Thiên Quốc nhẹ gật đầu nói tiếp:

__Anh là con của mẹ và một người đàn ông dưới trướng của ông ta. Ngay khi biết được việc này ông ấy đã vô cùng tức giận cho người truy sát anh và cha mình. Mặc ẹ van xin khóc lóc nhưng ông ấy chẳng hề mềm lòng mà còn lồng lộn hơn. Biết không thể chống đỡ lại ông ta nên cha anh đành mang anh đi. Mẹ không thể đi cùng vì vẫn còn phải ở bên cạnh để chăm sóc cho em, Đan à. Suốt mấy năm trời tìm kiếm cuối cùng ông ta cũng đã tìm ra được nơi trú ẩn của anh. Con người độc ác đó đã ra tay sát hại cha anh trước mặt anh. Nếu như anh không mau trí trốn đi thì có lẽ giờ này anh đã không còn ở đây để kể lại cho em nghe rồi!! kể đến đây Thiên Quốc lại đưa điều thuốc lên miệng kéo một hơi dài. Anh chậm rãi đứng dậy rảo bước quanh phòng.

__Khi vừa hay tin mẹ mất anh đã lập tức quay trở về đây nhưng vẫn không kịp nhìn mặt mẹ lần cuối!!

Đôi mắt Đan dần thấy cay hơn, cô vẫn đứng lặng im nghe Thiên Quốc kể. Bất chợt Thiên Quốc hỏi:

__Em có biết thời gian qua anh đã sống như thế nào không??

Đan lắc đầu khẽ nói:

__Em không biết!!

Thiên Quốc cay đắng nói:

__Thời gian qua anh sống không bằng con chó của Iric!!

Đan tròn mắt:

__Iric?? có phải là chủ tịch tập toàn Sasan??

Dường như giọng điệu Thiên Quốc bắt đầu trở nên giận dữ, cơ mặt anh co giật và đánh lại khá gay gắt:

__Đúng, chính là ông ta!!

Lại đưa điều thuốc lên miệng hút. Thiên Quốc chậm rãi rảo bước vòng quanh Đan miệng nhả ra làn khói bạc rồi nói tiếp:

__Lúc anh cùng đường ông ta đã nhận nuôi anh và từ đó anh dần trở thành tay phải của ông ấy!!

Đan dường như trở nên xúc động hơn, mắt cô dần cảm thấy cay cay nước mắt như muốn trực trào ra vì tình cảm dành cho anh trai mình. Nhưng sự cứng rắn trong cô lại không cho phép cô làm như thế.

__Mọi chuyện đã qua, anh hãy để cho nó qua đi có được không. Ông ấy dù sao cũng là ba em, em không muốn...!! giọng Đan như nghẹn lại cô đang cố sức van nài anh trai mình.

__Chính vì thế nên anh không muốn em xuất hiện ngay lúc này!! vừa nói dứt câu thì Thiên Quốc vội dùng tấm khăn bịt vào mũi Đan khiến cô chỉ vùng vẫy được trong giây lát rồi ngất lịm đi không hay biết gì nữa. Nhẹ nhàng bế Đan đặt lên giường Thiên Quốc khẽ nói:

_Anh xin lỗi em!

Thấy Đan dường như đã chìm vào giấc ngủ sâu Thiên Quốc quay bước đi. Trước khi đi anh còn không quên khép cửa phòng lại để không làm ồn Đan. Anh đi dọc theo cầu thang xuống phòng khách. Kể mà anh đang nôn nóng trả thù đang ngồi trên ghế sofa với dáng vẻ vô cùng ung dung tự tại. Cô gái ngồi bên cạnh thì trông có vẻ gì đó rất e dè sợ sệt còn đám người mặc áo đen đứng sau lưng trông có vẻ như sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào. Thấy Thiên Quốc bước đến ông Vương nhếch miệng cười:

_Ta rất vui vì cậu đã trở về!!

Thiên Quốc cũng nhếch miệng cười đáp lại giọng điệu cợt nhả nhưng không kém phần đe dọa:

_Chuẩn bị nhiều người như vậy, chắc ông cũng biết tôi đến đây để làm gì rồi phải không??

Cô gái này giờ vẫn im lặng quan sát Thiên Quốc ánh mắt có phần sợ sệt. Tất cả cặp mắt trong gian phòng đều đổ dồn về phía hai nhân vật đang trò chuyện. Đưa tay đẩy nhẹ gọng kính lên ông Vương nói:

_Vậy cậu nghĩ ta có nên để cho cậu bình yên ra khỏi đây không?? Ông Vương vừa nói dứt câu thì Thiên Quốc đã giơ khẩu súng chĩa thẳng vào kẻ ngồi trước mình. Đám người mặc áo đen cũng mau chóng chĩa mũi súng vào Thiên Quốc. Ông Vương bật cười nắc nẻ:

_Đã lâu không gặp cậu thay đổi khá nhiều đấy!!

Chân mày Thiên Quốc khẽ chau lại rồi lại giãn ra. Anh bình thản nói:

_Tất cả cũng vì ông thôi!!

Đoàng..đoàng....!!!!

Hai phát súng nổ liên hồi khiến Đan giật mình tỉnh giấc. Cô đưa tay lên xoa nhẹ vùng trán mình rồi chợt nhớ ra Đan phóng xuống giường rồi lao như bay xuống cầu thang. Đan đảo mắt nhìn quanh phòng khách thì thấy ba cô vẫn bình an ông đang ngồi trên ghế với dáng vẻ ung dung như chưa có chuyện gì xảy ra. Đan dần chuyển ánh mắt sang bọn tùy tùng đang túm tụm lại quanh một kẻ nào đó đang nằm dưới nền gạch. Tim Đan bỗng đập mạnh liên hồi. Cô thầm nghĩ:

“_Không lẽ người nằm đó là Thiên Quốc?” Đan bước nhanh tới đẩy đám người mặc áo đen ra rồi hét lên:

_Tránh ra!!

Đan bàng hoàng nhìn cô gái đang nằm bất động trên sàn bê ướt trên vũng máu. Kể mà Đan căm ghét, kể đã hủy hoại hạnh phúc của gia đình Đan, kể đã khiến mẹ cô phải rời xa cô mãi đang nằm trên vũng máu thoi thóp thở, vẻ mặt cô gái tái xanh đi có lẽ vì mất quá nhiều máu. Đan khẽ ngồi xuống tay cô run rẩy đưa đến gần mũi cô gái. Cảm thấy nhịp thở cô ta vẫn còn tuy rất yếu. Đan chợt nói:

_Cô ta còn sống!! Nói rồi cô quắc mắt nhìn tên áo đen đứng gần đó quát lên:

_Còn đứng đó làm gì?? Mau giúp tôi đưa cô ấy tới bệnh viện!!

_Không được đem đi!! Ông Vương này giờ ngồi im lặng nhìn Đan bây giờ chậm rãi đứng lên. Đan vội hỏi:

_Tại sao??

Ông Vương bình thản nói:

_Ta không cần nó nữa!! Nói rồi ông quay bước đi khỏi nhà đám người áo đen cũng mau chóng theo sau. Đan hét lên:

_Quản gia!! Quản gia!!

Bà Quản Gia lật đật chạy ra hốt hoảng lên khi thấy cô gái đang nằm bê bối trên vũng máu. Đan vội nói:

_Mau giúp tui đưa cô ấy ra xe, mau lên!!nói rồi hai người vội khiên cô gái ra xe. Cô gái vừa được đặt yên vị trên ghế thì Đan vội phóng ra ghế trước rồi rô ga phóng đi.

“”

Thấy xe Đan dừng trước cửa bệnh viện vài cô nữ y tá tất tả chạy ra. Đan vội đẩy cửa xe và bước xuống:

__Mau cứu cô gái này, cô ta mất nhiều máu lắm!!

Đám y tá vội lấy băng ca ra chuyển cô gái vào phòng cấp cứu. Một cô y tá đến gần Đan lên tiếng hỏi:

__Cô là người thân của cô ấy à??

Hai chữ “người thân” phát ra từ miệng của cô y tá khiến Đan như sực tỉnh ngộ ra việc mình vừa làm. Đan quay sang nhìn cô y tá giọng lạnh lùng:

__Không phải!! nói rồi Đan leo lên xe phóng đi mặc cho cô y tá ngăn người ra chẳng hiểu gì cả.

Đám mạnh tay vào vô lăng Đan hét lên:

__Tại sao mình lại giúp cô ta??

Đan gục đầu xuống tay cầm lái miệng khẽ nói:

__Nhưng mình thật sự không thể bỏ mặc!!

Cái cảnh tượng của ngày kinh hoàng đó như chợt ùa về khiến lòng Đan thất lại từng cơn. Nước mắt chực trào ra:

__Mẹ ơi, con xin lỗi!!

“.....”

Đưa tay lên định nhấn vào cái chuông được sơn màu nâu hạt dẻ nhưng rồi Đan lại rút tay lại ngáp ngừng vài giây rồi nhắm mắt đánh liều ấn mạnh vào. Đôi mắt ươn ướt thường ngày như dán chặt vào cánh cửa. Cánh cửa bất chợt mở ra. Kẻ đứng bên trong khẽ nhướng một bên chân mày rậm lên nhìn Đan:

__Sao thế??

Đan khẽ bặm môi rồi ngược đôi mắt ướt lên nhìn anh:

__Em chỉ muốn nhìn thấy anh!!

Thạc Hy đưa mắt quan sát Đan một lượt từ trên xuống dưới. Rồi trong lòng thầm ngạc nhiên vì dáng vẻ khá luộm thuộm và lại còn có cả vết máu to đùng còn đỏ tươi dính trên áo cô nàng. Đưa tay ra kéo mạnh cô nàng vào trong tay còn lại đẩy mạnh cho cánh cửa khép lại. Thạc Hy lôi Đan đến chỗ chiếc ghế sofa rồi ấn người cô nàng xuống:

__Bị gì vậy??

Đan nhìn Thạc Hy rồi lại cúi xuống nhìn vết máu dính trên áo mình chợt mới chợt hiểu ra cô nàng vội giải thích:

__Không phải của em đâu!!

Đôi mắt màu nâu hổ phách vẫn không rời mắt khỏi khuôn mặt Đan giọng trầm ấm:

__Thật không??

Đan bẽn lẽn gật đầu. Thạc Hy không nói gì mà chỉ đứng dậy rồi đi đến chỗ lấy cái khăn ra và ném cho cô nàng lạnh lùng nói:

__Đi tắm đi!!

Đan chớp lấy cái khăn khuôn mặt dần ửng hồng lên. Thấy Thạc Hy không để ý đến mình nữa nên cô bước nhanh vào toa lét.

Tắm rửa xong xuôi cô tá hỏa lên khi chợt nhớ ra mình không có quần áo để thay nên đành ngậm ngùi đứng luôn toa lét cho đến khi giọng trầm khàn của ai kia cất lên hỏi thăm:

__Xong chưa??

Đan ngáp ngừng giây lát rồi lên tiếng:

_Em xong rồi, nhưng mà...!! Đan bỏ lửng câu nói luôn một phần cũng vì ngượng mà một phần cũng vì cô không biết phải nói làm sao.

Giọng trầm ấm của Thạc Hy lại cất lên:

_Đồ để thay để trước cửa đó!!

Đôi mắt Đan chợt vụt sáng lên như người chết đuối vừa vớ được khúc củi to. Cô nhẹ nhàng mở hé hé cánh cửa toa lét ra xem thì thấy bộ đầm Thạc Hy đã chuẩn bị cho cô từ khi nào. Nhưng tâm trạng cô lại càng bất an hơn khi nghĩ đến chủ nhân thật sự của bộ đầm này. Trong đầu Đan đã thầm tiên đoán chắc là của Thiên Mỹ. Nhưng biết làm sao ra khỏi đây bây giờ nên đành mượn tạm. Đan vội lấy bộ đầm rồi đóng cửa toa lét lại.

Một lúc sau cô bèn lên bước ra nhìn Thạc Hy. Đôi mắt Thạc Hy vẫn không rời khỏi màn hình tivi đang mở.

_Lại đây!!

Đan khẽ bước đến và ngồi xuống cạnh Thạc Hy đôi mắt cô dán chặt vào màn hình tivi mặc dù cô còn không biết mình đang xem cái gì. Tim Đan dần đập mạnh liên hồi như muốn nhảy tung ra khỏi lồng ngực rồi cô giật bắn người lên khi Thạc Hy chụp cái khăn lên tóc cô và lau nhẹ nhẹ những lọn tóc chưa khô. Cô vẫn không dám ngước mắt lên nhìn anh lấy một lần.

_Lạnh không?

Đan khẽ lắc đầu vì lúc này trong người cô nóng đến muốn phát điên lên. Đan đang cố gắng căng óc ra để giải mã những hành động khó hiểu của Thạc Hy. Lúc thì anh tỏ ra vô cùng quan tâm nhưng có lúc lại xem như không hề quen biết. Đôi bàn tay nhỏ bé của cô chộp lấy đôi bàn tay to lớn đang giúp cô lau khô tóc. Thạc Hy dần chuyển ánh mắt từ mái tóc xuống khuôn mặt kẻ đang ngồi bên cạnh. Lấy hết can đảm còn sót lại trong cơ thể nhỏ bé. Đan khẽ nói:

_Em thật sự thích anh!!

Đôi bàn tay to lớn của Thạc Hy vuốt nhẹ tóc Đan, đôi mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt cô. Đan khẽ bặm môi nuốt nước miếng cái ực. Đôi mắt Đan dần mở to hơn khi thấy Thạc Hy chậm rãi cúi xuống nhẹ nhàng đặt một nụ hôn phớt qua trên đôi môi Đan khiến cô vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi nhưng rồi anh lại đứng bật dậy giọng lạnh lùng:

_Đi đi!!

_Đừng làm phiền tôi nữa!!

Đan ngỡ ngàng nhìn Thạc Hy thế rồi cô đứng lên ngược đôi mắt ướt lên nhìn anh:

_Anh thật sự muốn em đi??

Đôi mắt Thạc Hy như tối dần đi. Anh lạnh lùng nói:

_Đi đi và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!!

Đôi mắt ướt vẫn không rời khỏi khuôn mặt Thạc Hy mong chờ một sự níu kéo nào đó nhưng anh vẫn nhìn cô bình thản đến lạnh lùng.

Đan tức giận nhìn Thạc Hy giọng chế giễu:

_Anh thật hèn nhát, rõ ràng là thích em tại sao lại không chịu nhận?? nói rồi cô bặm môi căng to đôi mắt ra nhìn Thạc Hy. Tay cô bắt đầu rịn mồ hôi vì cô còn chưa biết Thạc Hy sẽ phản ứng ra sao.

Về phần Thạc Hy anh thoáng ngạc nhiên vì thái độ của Đan, anh cứ tưởng khi nói vậy Đan sẽ bỏ đi và không bao giờ quay lại nữa. Nhưng sao những lúc nhìn Đan thế này anh lại cảm thấy xót xa?? Giọng trầm khàn nhưng ấm áp lại cất lên:

_Muốn ở lại đây đêm nay??

Câu hỏi của Thạc Hy khiến Đan giật thót lên mặt cô bắt đầu đỏ ửng lên:

“_Anh ta đang hỏi cái quái gì vậy chứ?”

Thấy Đan đứng ngơ người ra nên Thạc Hy bèn hỏi tiếp:

_Sao thế sợ rồi à??

Đan trừng mắt nhìn anh chàng:

_Em sẽ ở lại!!

Khóe miệng Thạc Hy khẽ nhếch lên anh bình thản thả người tựa vào ghế ra giọng lạnh lùng như ra lệnh:

_Lại đây!!

Đan rón rén bước đến và ngồi xuống cạnh anh. Đôi tay Thạc Hy vuốt nhẹ mái tóc Đan tay còn lại anh vơ lấy cái remot và tắt tivi. Đan bàng hoàng quay sang nhìn anh khó hiểu. Anh bình thản nói:

_Hát đi!!

Đan trở mắt ra nhìn anh:

_Hát??? bây giờ á??

_Uh!!

Tằng hắng vài cái lấy giọng Đan bắt đầu cất tiếng hát:

“.....”

Một lần sau cuối, tựa vào vai anh... để em giữ anh thêm một lần!

Một lần sau cuối, chẳng còn tiếc nuối... chẳng còn những đêm em chờ đợi!

Đành vậy thôi nhé, mình chia tay nhé... dù trong trái tim còn yêu anh!

Dẫu mai này, chẳng thể có anh bên đời...!!

“.....”

Bất chợt đèn điện vụt tắt khiến Đan im bật. Cô lo sợ hỏi:

_Cúp điện hả anh??

Thạc Hy chậm rãi đứng lên đi kiểm tra nhưng không quên dặn:

_Ngồi yên ở đó!!

Đan vội đứng dậy chop vội lấy tay Thạc Hy:

_Cho em theo với, em sợ lắm!!mô hôi cô bắt đầu rỉ ra. Vài cơn gió lùa từ cửa sổ vào lạnh buốt khiến Đan sồn da gà. Thấy bàn tay nhỏ bé của Đan đang níu lấy tay mình Thạc Hy đã không gạt ra như mọi bữa thay vào đó anh lại nắm chặt lấy đôi tay cô. Hơi ấm bàn tay anh lan tỏa khắp lòng bàn tay cô.

Thạc Hy đưa tay bật mở vài cái công tắc điện kiểm tra nhưng lại không thấy tín hiệu gì:

_Chắc là cúp điện thật rồi!!

Đan trầm nghĩ:

_Hên là mình ở đây nếu không thì sẽ chết vì sợ mất. Mà chết kiểu đó thì nhục lắm!!

Thạc Hy kéo tay Đan dẫn cô quay lại ghế sofa giọng trầm ấm:

_Ngồi ở đó đi!!

Đan vội hỏi:

_Anh đi đâu hả??

_Không!! nói rồi anh thả người xuống ghế tựa lưng vào chậm rãi nói:

_Em có giọng hát rất giống mẹ!!

Đan khẽ ngồi xuống cạnh Thạc Hy trong màn đêm mờ ảo Đan khẽ mỉm cười. Thì ra Thạc Hy không phải là người không có tình cảm. Anh cũng giống cô rất nhớ mẹ mình. Đan đề nghị:

_Em hát ru anh ngủ nhé??

Đôi mắt Thạc Hy thoáng vụt sáng anh nhìn cô trù mếu:

_Uh!!

Đan khẽ ngồi nhếch qua một bên cho Thạc Hy nằm xuống ghế. Tay cô nhẹ xoa đầu anh rồi cất tiếng hát:

“”

Một lần sau cuối, tựa vào vai anh... để em giữ anh thêm một lần!

Một lần cuối, chẳng tiếc nuối... chẳng còn những đêm em gọi tên anh!

Đành thôi nhé! Vậy thôi nhé! Em còn yêu anh....!!

Dẫu mai này, chẳng thể có anh bên đời...

Dẫu mai này, chẳng thể có anh bên đời... em!!

Người thay đổi... quên ngày xưa... vai kẻ vai... Nguyện thề bên nhau, yêu mãi em trọn đời... Mà giờ đây, anh đổi thay lãng quên rồi... Chỉ còn em, với giấc mơ trong đêm dài... mãi...

“”

_Anh biết không?? mẹ em cũng rất hay hát ru em ngủ những lúc như vậy em lại ngủ rất ngon!! tay cô lướt nhẹ khắp khuôn mặt Thạc Hy. Một cảm giác hạnh phúc lâng lâng khó tả trào dâng trong lòng.

Cô cúi xuống nhìn Thạc Hy thì thấy anh đã ngủ say tự khi nào. Đan khẽ mỉm cười. Lần đầu tiên cô có thể thoả mái ngắm nhìn Thạc Hy gần như vậy phải chăng thần tình yêu đang mỉm cười với cô??

16. Chương 16

Những tia nắng ban mai len lỏi qua tấm màn cửa mỏng manh tỏa sáng khắp gian phòng. Đưa tay lên dụi dụi mắt Đan đưa mắt tìm kiếm Thạc Hy nhưng lại chẳng thấy bóng dáng anh đâu. Đan khẽ gọi:

_Thạc Hy!!

Một lúc khá lâu sau cô vẫn không nghe thấy tiếng đáp trả. Đan cong môi:

_Lại biến mất rồi!! nói rồi Đan uể oải bước vào toa lét. Tâm trạng chùn xuống não nề. Cô ghét nhất là những người đột nhiên xuất hiện rồi lại bỗng dưng biến mất vì điều đó khiến cô cảm thấy hụt hẫng vô cùng.

“”

Cưỡi chiếc BMW màu đỏ chói lướt nhanh trên con đường đến trường. Đan nhoẻn miệng cười khi nhớ về tối hôm qua. Hải Minh thấy Đan dừng xe trước cổng vội vẫy tay ngoắc Đan lia lịa. Đan mỉm cười bước đến gần anh chàng. Thấy Đan cười toe toét nên Hải Minh ngờ vực:

_Này nhóc, sao hôm nay trông em vui thế??

Đan mỉm cười đáp:

_Không có gì, tại trời hôm nay đẹp quá!!

Hải Minh ngược lên nhìn bầu trời rồi đưa tay lên cốc nhẹ vào trán cô nàng:

_Đẹp cái con khỉ, em không thấy mây đen âm u thế kia à??

Đan ngược mắt lên trời đôi môi mỏng dẩu lên tình nghịch:

_Đối với em, trời mưa lúc nào cũng đẹp!!

Hải Minh đưa tay lên sờ trán Đan thì cô nàng vội nghiêng đầu tránh rồi lườm anh chàng một cái:

_Anh lại tính cốc đầu em nữa à??

Hải Minh rút tay lại rồi bật cười:

_Không anh chỉ tính xem em có bị “nóng” hay không thôi!!

Thấy anh chàng cười hả hê nên Đan đưa tay véo mạnh vào hông Hải Minh khiến anh chàng ngưng bật cười mà la oai oái.

Thấy anh chàng cười hả hê nên Đan đưa tay véo mạnh vào hông Hải Minh khiến anh chàng ngưng bật cười mà la oai oái. Vừa đưa tay xoa nhẹ vào chỗ vừa bị nhéo anh chàng cảm râm:

_Em cứ ăn hiếp đồng minh thế thì sẽ chẳng còn đồng minh nào đâu đấy!! nghe Hải Minh nói thế nên Đan nhe răng cười với anh chàng. Cô bĩu môi trêu:

_Có đồng minh như anh có mà tức ói máu đấy!!

Hải Minh bật cười:

_Ai bảo em khác thường quá làm gì!!

Chợt nhớ ra một điều gì đó Đan vội đưa mắt tìm kiếm khắp lớp học. Tâm trạng trở nên xiu xuống như quả bóng bị xì hơi:

_Sao vẫn chưa đến vậy ta??

Suốt cả tiết học mà đầu óc cô nàng cứ để đâu đâu. Lâu lâu lại nhìn sang chiếc bàn bên cạnh rồi thở dài thượt ra vẻ thều thào vô cùng. Bỗng đứng lại cảm thấy nhớ nhưng một ai đó khôn nguôi chỉ ước gì ai kia ngay lập tức xuất hiện.

Tiếng chuông vừa vang lên là Đan vội vờ hết tập vở nhét vào cặp khiến Hải Minh tròn mắt nhìn cô:

_Em về à??

_Uhm, không có tâm trạng để học tí nào!! vừa nói Đan vừa vờ nốt cuốn sách để trên bàn nhét luôn vào cặp rồi quay sang mỉm cười với Hải Minh:

_Em về nhé!! nói rồi cô lấy cặp rồi quay đi.

“....”

Cô gái ngồi tựa người vào thành giường bệnh vẻ mặt xanh xao mệt mỏi. Tay cô khẽ sờ nhẹ vào vết thương rồi vội vàng rút tay lại vì đau. Mặt cô nhăn lại khổ sở. Suốt hai ngày nằm trong bệnh viện không người hỏi thăm bây giờ cô mới hiểu ra cảm giác không có người thân bên cạnh thật tủi thân làm sao. Đưa tay lên quệt nhẹ vài giọt nước vừa chực trào ra từ khóe mắt. Rồi đưa mắt nhìn về phía cửa đi nơi vừa có người gõ cửa. Thiên Quốc đẩy cửa bước vào một tay ôm một bó hoa to tướng tay còn lại xách một giỏ trái cây to tướng đủ màu sắc rực rỡ nhưng vẻ mặt của kẻ mang đến thật khó coi vô cùng. Vẫn giữ nét mặt lạnh lùng như lúc vừa bước vào Thiên Quốc bước vào đặt giỏ hoa quả và bó hoa lên chiếc bàn cạnh giường bệnh. Cô gái ngược mắt lên nhìn Thiên Quốc, đôi mắt dần đỏ hoe lên:

_Sau tất cả những gì tôi đã làm anh không ghét tôi sao mà còn đến thăm tôi??

Không đáp lại lời cô gái Thiên Quốc vẫn giữ thái độ im lặng. Cô gái ngược mắt lên nhìn Thiên Quốc song nét u buồn vẫn phảng phất trên gương mặt:

_Tôi biết có nói ra câu xin lỗi thì cũng không thể làm mẹ anh quay trở về được, nên nếu anh cần tôi làm gì để bù đắp được lỗi lầm thì tôi sẽ làm hết mình!!

Thiên Quốc dần chuyển ánh mắt xuống nhìn cô gái đang ngồi trên chiếc giường trải ga trắng muốt đang mở to mắt chờ đợi câu trả lời từ anh:

_Tôi muốn cô phải dẫn dắt bản thân đến hết đời!!

Đôi mắt cô gái thoáng vụt sáng xong lại tắt ngấm đi. Cô cúi xuống nhìn đắm đắm vào đôi bàn tay nhỏ nhắn đang đặt bên trên tấm mền. Thiên Quốc tiếp:

_Sao thế, cô không làm được à??

Cô gái ngưng nhìn chăm chăm vào đôi tay mình rồi ngược lên nhìn Thiên Quốc:

_Tôi sẽ làm!!

_Được lắm, đừng làm tôi thất vọng!! nói rồi anh bước đi bỏ mặc cô gái ngồi thẫn người ra nhìn theo. Đây có phải là hình phạt thích đáng nhất dành cho những kẻ phá hoại hạnh phúc của người khác như cô??

Đưa tay với lấy tấm hình đặt ở trên bàn. Cô khẽ nói:

_Mẹ ơi, cuối cùng thì con cũng đã trả được hết ân tình của ông Lâm rồi!! Bây giờ con chỉ cần cố gắng bù đắp cho hai anh em họ vì những gì con đã gây ra nữa thôi. Hãy luôn ở cạnh con nhe mẹ!!

Cô gái mệt mỏi ngả người xuống giường tay vẫn ôm chặt di ảnh của mẹ cô vào lòng. Đôi mắt khép lại mơ màng....

Đan đưa tay lên nhấn vào cái chuông cửa được gắn bên cạnh cánh cửa gỗ màu nâu hạt dẻ. Đôi mắt ươn ướt dôi vào cánh cửa và chờ đợi.

Cánh cửa chậm rãi mở ra. Kể vừa mở cửa khiến Đan thoáng ngạc nhiên xong khuôn mặt tắt ngấm niềm vui phần khởi ban nãy mà thay vào đó là ánh mắt màu nâu sắc lạnh. Đan đưa mắt quan sát Thiên Mỹ một lượt từ trên xuống dưới. Đôi mắt cô dừng lại ở chiếc áo sơ mi của Thạc Hy mà Thiên Mỹ đang mặc trên người:

_Cô làm gì ở đây??

Thiên Mỹ tựa người vào cửa giọng vênh lên:

_Cô thử nghĩ xem bạn gái đến nhà bạn trai mà lại ăn mặc như thế này thì cô nghĩ họ vừa làm gì??

Thấy Đan có vẻ bàng hoàng Thiên Mỹ vội nói thêm:

_Những kẻ không biết trời cao đất dày như cô sẽ không hiểu đâu!!

Đan vội đẩy Thiên Mỹ sang một bên rồi lao thẳng vô nhà:

_Thạc Hy!!!vừa chạy khắp nhà cô vừa gọi tên Thạc Hy, tâm trạng bỗng trở nên hoảng loạn vô cùng. Đẩy mạnh cửa phòng ngủ của Thạc Hy. Đan chợt khựng lại Thạc Hy đang đứng trước cửa toa lét trên người chỉ khoác vồn vện một chiếc khăn tắm màu trắng. Vài giọt nước khế rơi xuống từ mái tóc ướt chưa kịp lau khô. Thạc Hy nhìn Đan giọng lạnh lùng:

_Gì vậy??

Đan bỗng cảm thấy mắt mình cay xè đi. Cô nói như nghe lời:

_Anh và Thiên Mỹ!!

Một bên mày rậm của Thạc Hy khế nhú lên đôi mắt màu nâu dần chuyển sang sắc tối. Dường như anh đã hiểu nghĩ gì Đan muốn nói tới. Anh chỉ trả lời Đan bằng một từ gọn lỏn:

_Uh!!

Đan bước đến đối diện Thạc Hy ánh mắt cô ngày càng trở nên gay gắt phần nộ hơn. Nhanh như cắt một bạt tay nẩy lửa giáng thẳng vào khuôn mặt điển trai lạnh lùng kia. Giọng Đan nghẹn lại:

_Anh là đồ tồi, anh khiến em nghĩ rằng em có thể nhưng rồi lại khiến em xót xa nhận ra rằng mình chẳng là gì cả!! nói rồi Đan quay lưng chạy đi. Bỏ lại sau lưng một người cũng mang nỗi đau chẳng kém gì cô.

“”

Tiếng nhạc xập xình không gian ồn ào náo nhiệt dưới ánh đèn màu mờ mờ ảo ảo. Những cặp tình nhân ôm eo nhau nhảy nhót theo điệu nhạc. Duy chỉ có Đan đang ngồi ngay chỗ quầy Bar và đang cố gắng làm mình say bằng những ly Volka độ nặng. Một thằng con trai lạ hoắc tiến đến và ngồi xuống cạnh cô mỉm cười:

_Có cần người tâm sự không??

Đan quay sang nhìn anh chàng không mấy thân thiện:

_Biến đi, tâm trạng tôi đang không được tốt!!

Chàng trai hơi sững sờ vì thái độ của Đan nhưng không vì thế mà vội bỏ đi mà còn cao giọng:

_Con gái như cô đẹp thì có đẹp nhưng tính tình thì quá tệ!!

Đan vợ lấy ly Volka đang uống dở hất vào người chàng trai cô hét lên:

_Cút đi!!

Chàng trai giận dữ:

_Con nhỏ này, mày muốn ăn đòn à?? nói rồi chàng trai đưa tay lên định giáng cho Đan một bạt tay nhưng may thay một bàn tay nào đó đã vội chụp lấy tay của hắn ta giọng đầy đe dọa:

_Cút đi!!

Chàng trai lạ mặt hất tay ra khỏi bàn tay thép của kẻ vừa xuất hiện vênh mặt:

_Mày là cái thá gì mà tao phải sợ chứ?? hắn vừa nói dứt câu thì đã ăn ngay một cú đấm vào thẳng mặt khiến hắn loạng choạng ngã nhào xuống nền gạch. Cả quán Bar như dừng lại rồi dần tản ra xung quanh bao lấy những nhân vật đang đứng chính giữa. Đám bảo vệ vội đi theo sau chàng trai nào đó đến cạnh Đan và kẻ vừa xuất hiện vội vã cúi đầu xin lỗi:

_Thành thật xin lỗi cậu tôi sẽ đuổi cổ tên này ra khỏi quán ngay!! nói rồi chàng trai hất mặt về phía hắn ra hiệu cho đám bảo vệ dẫn hắn đi. Hắn ta bất chợt bị cả đám bảo vệ lôi đi nên tức tối miệng không ngừng **** rửa.

Còn Đan thì này giờ đứng chết lặng nhìn kẻ vừa cứu cô. Thạc Hy lúc nào mới quay sang nhìn Đan nghiêm nghị:

_Về thôi!! nói rồi anh kéo tay Đan lôi đi nhưng bất ngờ cô hất mạnh tay mình ra khỏi tay anh rồi trừng mắt nhìn Thạc Hy:

_Đừng xem em như là món đồ chơi của anh!!

Thạc Hy dịu giọng:

_Về thôi!!

Đan bướng bỉnh:

_Em không về, anh đi mà về một mình đi!! nói rồi cô quay lưng vô lại quầy Bar tức tối:

_Lấy thêm rượu cho tôi!!

Bất ngờ cảm thấy cả thân người bị nhấc bổng lên khiến Đan chơi vơi hét lên um sùm tay chân quấy đạp lia lịa:

_Thả em xuống, thả em xuống!!

Đám người trong Bar thì sững ra như pho tượng đôi theo cặp đôi kì dị kẻ vác người la kia. Mặc cho Đan la hét, Thạc Hy cũng chẳng màng bận tâm đến mà chỉ cầm cúi vác cô và quăng vào xe rồi mau chóng leo lên xe nhả ga vọt đi.

Biết mình có phản đối cũng vô hiệu nên Đan đành ngồi lặng thinh rồi đưa mắt nhìn ra bên đường. Chiếc xe lướt nhanh trên đoạn đường về đêm khá vắng lặng nhưng không khí của hai kẻ ngồi trên xe thật cũng

chẳng khá khẩm gì hơn cho đến khi chiếc xe dừng lại trước Penhouse cái không khí ngột ngạt mới được phá vỡ khi nam nhân vật chính cất giọng lạnh lùng:

_Lên phòng đi!!

Đan bướng bỉnh cãi lại:

_Không!!

Thạc Hy dường như dần mất hết sự kiên nhẫn:

_Lên phòng đi!!

Đan bặm môi phùng má lên:

_Không!!

Thế rồi chẳng nói chẳng rằng gì nữa Thạc Hy dùng dùng leo xuống xe và dùng dùng đi sang phía bên chỗ Đan ngồi kéo mạnh cửa xe mở bật ra và xốc cô nàng lên vai đi thẳng vô Penhouse và đi thẳng lên lầu 7.

“....”

Đẩy mạnh cửa phòng ngủ. Thạc Hy quăng Đan xuống giường đôi mắt anh dường như chỉ còn lại một sắc đen tối tăm.

_Em muốn tôi chú ý đến em à??

Đan lồm cồm ngồi dậy đôi mắt cô mở to ra nhìn Thạc Hy tâm trạng trở nên hỗn độn. Tim lại lạc nhịp đập liên hồi. Hơi men khiến đôi gò má của cô ửng hồng lên. Cô chậm rãi đứng lên và tiến lại phía Thạc Hy và ngược đôi mắt ướm lên nhìn anh:

_Em muốn anh làm điều đó!!

Vừa nói hai tay Đan đưa lên mở chiếc nút áo trên cổ. Đôi mắt nâu ươn ướt vẫn không rời khỏi khuôn mặt anh. Chiếc cúc áo thứ hai cuối cùng cũng được mở tung ra để lộ hân nguyên vùng cổ trắng nõn. Đôi mắt Đan nhìn Thạc Hy đến ngây dại. Còn Thạc Hy của cô vẫn bình thản đến lạnh đậm. Đan khẽ nói:

_Em muốn ...!! thế là cô ngã xuống đất khiến kẻ đối diện vội vàng đỡ lấy cô và bế cô đặt lên giường. Trong cơn mê cô nghe được mùi thơm thoang thoảng của anh.

17. Chương 17

Nhét luôn bộ đàm cuối cùng còn sót lại trên giường bệnh vào vali. Cô gái đứng dậy lê bước đến cạnh cửa sổ rồi vươn vai hít thở không khí trong lành của buổi sớm mai.

Một lúc sau cô quay trở lại giường bệnh kéo cái vali xuống đất rồi kéo đi. Đối với cô không gì kinh khủng bằng quãng thời gian cô nằm trong bệnh viện. Không một ai đến ngoài Thiên Quốc. Nghĩ đến vậy cô chợt nở nụ cười buồn và bây giờ cô cũng đang tự mình làm thủ tục xuất viện.

Vừa đi đường cô vừa đưa mắt nhìn dòng người qua lại tấp nập. Cô đang lo lắng một kẻ không gia đình như cô thì sẽ có nơi nào để đi?? Một chiếc Civic đen từ phía sau chạy đến rồi dừng lại bên vệ đường sát chỗ cô đang đi chàng trai cao to mặc vest đen bước xuống xe và tiến đến chỗ cô:

_Cô có phải là Song Nhi??

Cô gái đưa mắt nhìn chàng trai lạ rồi lên tiếng khẳng định:

_Uhm, chính là tôi!!

Chàng trai vội xốc vali cô lên và quăng lên xe rất nhanh và nói:

_Mời cô đi theo tôi!!

Song Nhi ngạc nhiên nhìn chàng trai lạ:

_Nhưng tôi đâu biết anh!! Chàng trai mở cửa xe ra rồi nói:

_Tôi được lệnh đến đón cô mờ cô lên xe!! Song Nhi nhìn anh chàng khó hiểu rồi cũng đành gật đầu leo lên xe. Chiếc Civic bắt đầu lăn bánh. Song Nhi bình thần nhìn dòng người đang đi trên phố qua lớp kính màu đen mờ của xe. Cô hỏi:

_Người bảo anh đến đón tôi là ai vậy??

_Giám đốc tập đoàn Sasan!! chàng trai mau chóng trả lời Song Nhi nhưng vẫn không mấy may nhìn sang phía cô nàng.

Chiếc xe dừng lại trước một căn biệt thự khá sang trọng nhưng lại có vẻ rất âm u ảm đạm. Song Nhi xải bước theo sau chàng trai. Cái bầu không khí ở đây khiến cô cảm thấy sợ. Đôi mắt cô đảo dác nhìn quan sát chung quanh. Chàng trai dừng lại trước cửa và ra hiệu cho cô vào. Song Nhi nhìn chàng trai rồi nhìn về phía cánh cửa to đang mở sẵn. Hít một hơi thật sâu cô dậm bước tiến thẳng vào trong.

Ánh mắt Song Nhi vụt sáng, miệng gần như há hốc lên vì quá đỗi ngạc nhiên khi thấy Thiên Quốc. Anh đang ngồi trên băng ghế sofa màu nhung đỏ đôi mắt khép hờ như vừa chợp mắt. Khuôn mặt giãn ra trông rất yên bình. Song Nhi khê khàng bước đến cạnh anh. Dường như nghe thấy tiếng chân của cô nên Thiên Quốc mở mắt ra nhìn rồi mau chóng lấy lại phong thái lạnh lùng thường ngày.

_Đến rồi à??

Song Nhi gật đầu. Khóe miệng Thiên Quốc thoáng nhếch lên đôi chút:

_Cô có biết cô đến đây để làm gì không??

_Không biết!!

Thiên Quốc chậm rãi chống hai tay lên đầu gối rồi đứng dậy hai tay dần choàng tay ra sau lưng:

_Cô ở đây chăm sóc nhà cửa cho tôi!!

Song Nhi ngạc nhiên nhìn anh chàng:

_Tại sao lại là tôi??

Thiên Quốc nhếch miệng cười:

_Không phải cô nói sẽ làm để chuộc lại lỗi lầm sao??

Chợt nhớ đến lời hứa của mình nên cô đành im lặng. Thiên Quốc nói tiếp:

_Cô đừng lo, tôi chưa bao giờ ăn không của ai bao giờ, tôi sẽ trả tiền cho cô như lão già đó đã chu cấp cho cô!!

Song Nhi nhìn anh chàng vẻ mặt bàng hoàng. Không đợi Song Nhi lên tiếng Thiên Quốc chậm rãi nói tiếp:

_Và tất nhiên là cô sẽ phải ngoan ngoãn hầu hạ tôi như cô đã từng làm với lão già đó!!

Lúc này thì Song Nhi đã bất động thực sự. Cô nhìn Thiên Quốc vừa kinh sợ vừa ngỡ ngàng. Đôi mắt rưng rưng đỏ hoe lên. Cô bậm môi nhìn anh. Thiên Quốc lại cất giọng:

_Đừng nhìn tôi theo kiểu quái vật đó và cũng đừng bao giờ tỏ vẻ mềm yếu trước mặt tôi, thật đáng khinh. Cô mau về phòng đi!! nói rồi anh bước đi bỏ lại Song Nhi gần như hóa đá bởi những lời nói của anh.

_Tôi đưa cô về phòng nhé!! Người đàn bà có khuôn mặt phúc hậu đã đứng cạnh Song Nhi từ khi nào. Bà nhìn cô mỉm cười:

_Tôi là quản gia ở đây, cô theo tôi nào!!

Song Nhi gật đầu rồi mau chóng kéo vali theo sau bà quản gia.

Căn phòng dành cho cô nằm cuối dãy hành lang trông khá cũ kĩ và bụi bặm. Song Nhi thoáng ngạc nhiên khi thấy một căn biệt thự khang trang như thế này lại có một căn phòng cũ kĩ không người sử dụng như

vậy. Chợt cảm thấy mình giống như một cô bé lọ lem trong truyện cổ tích nhưng rồi lại gạt phăng cái suy nghĩ đó đi ngay vì lọ lem không bao giờ cướp đi hạnh phúc của người khác.

_Cô cất đồ đạc đi rồi xuống làm việc!! nói rồi bà quản gia chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Song Nhi vội đẩy vali vào góc rồi bước đến mở cửa sổ ra. Cô càng ngạc nhiên hơn khi thấy phía bên dưới là một ao sen tuyệt đẹp. Căn phòng này không hề bình thường như cô nghĩ.

“.....”

_Dậy đi!! vừa nói dứt câu thì Đan cảm thấy vị ươn ớt trên đôi môi mình cô dần mở mắt ra nhìn thì suýt hộc máu vì Thạc Hy vừa cúi xuống hôn cô. Đôi mắt màu hổ phách bấy giờ đang nhìn xoáy vào cô khiến tim cô đập loạn xạ.

_Dậy rồi à??

Cô đưa tay lên xoa xoa trán mình:

_Tối qua...sao em chẳng nhớ gì cả!!

_Không nhớ thật sao?? vừa nói ngón tay thon dài của Thạc Hy vừa lướt nhẹ trên gương mặt Đan rồi dần chuyển xuống vùng cổ. Anh lại cúi xuống hôn nhẹ vào cổ Đan. Cô bàng hoàng đưa tay lên sờ cổ mình rồi vội vàng gỡ chăn lên nhìn chăm chăm vào cái áo sơ mi mình đang mặc trên người. Đan lắp bắp:

_Sao em lại mặc cái áo này, có phải tối qua... đã...!! Đan bỏ lửng câu nói vì ngượng. Mặt cô ửng lên đỏ gay gắt đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào anh chờ đợi câu trả lời.

Thạc Hy cúi xuống hôn vào vầng trán Đan rồi khẽ nói qua tai cô như trên đùa:

_Uh!!

Câu trả lời của Thạc Hy khiến Đan bất động toàn tập. Cô sượng người nhìn Thạc Hy ngờ vực:

_Không thể nào chứ??

_Uh!! câu nói chắc nịch của Thạc Hy khiến Đan đơ người nếu như anh chàng không đưa tay lên vuốt nhẹ vào mái tóc cô căn dặn:

_Từ giờ trở đi, em phải luôn dính chặt tôi!! nói xong Thạc Hy lại cúi xuống hôn nhẹ vào tai Đan rồi ngồi dậy bước xuống giường lên tiếng nói:

_Chuẩn bị đi học!!

Chợt nhớ ra Đan cũng vội chạy vào toa lét làm vệ sinh cá nhân để còn lên lớp.

Chiếc limo đen bóng dừng lại trước cửa trường khiến các nhân vật đứng trước cửa ngừng tụ tập mà đổ dồn ánh nhìn về phía chiếc xe sang trọng. Bầu không khí còn trở nên ồn ào và xôn xao hơn khi thấy hoàng tử lạnh lùng đang đi cùng Đan. Mặc dù đứng khá xa nhưng Đan vẫn nghe tiếng họ xì xầm bàn tán. Cô cũng chẳng buồn bận tâm chi trong mắt cô bấy giờ chỉ có mỗi mình Thạc Hy là hiện hữu mặc kệ đám rau cải kia nói gì thì cô cũng chẳng bận tâm.

Hải Minh đang ngồi trong lớp và bị đám con gái bu quanh như mọi bữa. Vừa thấy Đan và Thạc Hy bước vào anh chàng vội gạt phăng đám rau cải kia và hỏi thăm Đan ngay:

_Cùng đi học à??

Đan nhướn miệng cười rồi nháy mắt tinh nghịch:

_Thành công rồi!!

Hải Minh vội chồm tới:

_Thật hả??

Đan cong môi:

_Ai xạo anh làm gì, tối qua tụi em đã ngủ với nhau!!

Câu nói Đan khiến Hải Minh suýt xịt máu mũi còn những kẻ đang đóng tai nghe lỏm này giờ thì hóa đá tảng và chắc chắn sẽ không một ai thấy khoe miệng Thạc Hy vừa nhếch lên. Hải Minh khịt khịt mũi:

_Vậy thì phải “rửa” thôi!!

Đan đưa tay lên sờ vào tai mình ra vẻ suy nghĩ:

_Uhm, để em suy nghĩ xem nên “rửa” bằng xà bông nào đây!!

Hải Minh nhăn mặt:

_Em mà “rửa” kiểu đó thì ma nào thèm ăn!!

Đan búng tay nhoẽn miệng cười gian xảo:

_Không ma nào thèm ăn thì không cần phải rửa rồi!! (^v^)

Hải Minh chặc lưỡi:

_Em thật là!!

Tiếng chuông điện reo lên liên hồi báo hiệu giờ tan trường. Thạc Hy vẫn gục mặt lên bàn mà ngủ rất say. Điều này khiến Đan cảm thấy vô cùng khó hiểu. Một kẻ suốt ngày vắng mặt vào những giờ lên lớp hay có mặt thì cũng chỉ ngủ thì làm sao có số điểm thi cao ngất ngưỡng khiến những con mọt sách cũng phải ngưỡng mộ. Hay là vì người có vẻ đẹp hoàn hảo luôn đi liền với một bộ óc xuất chúng chăng??

Thạc Hy giục:

_Mau lên!!

Đan nhét luôn cuốn sách vào cặp rồi quay qua nhìn Thạc Hy:

_Em xong rồi nè!! nói rồi cô bước nhanh đến chỗ anh rồi khẽ choàng tay qua tay anh. Đôi mày Thạc Hy khẽ nhếch lên đôi chút xong lại giãn ra. Anh và cô cùng sải bước đi. Biết bao ánh mắt nhìn theo không giấu sự ngưỡng mộ pha lẫn ghen tị.

“....”

Thiên Quốc vừa cởi chiếc áo khoác đi đường ra ánh mắt anh nhìn dáo dác khắp nhà tìm kiếm:

_Cô ấy đâu??

Bà quản gia lật đật bước đến đón nhận chiếc áo từ tay Thiên Quốc rồi nói:

_Cổ đang ở trên lầu, chắc là đang dọn phòng cho cậu!

Bà quản gia ngập ngừng đề nghị:

_Cậu có cần tôi đi kêu cổ không??

Thiên Quốc vội xua tay:

_Không cần, bà cứ làm việc đi!! nói rồi anh ung dung dút hai tay vào túi quần đi theo lối cầu thang lên phòng. Khẽ vặn chốt cửa anh bước vào. Song Nhi đang đứng tựa vào tường ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Nghe tiếng mở cửa cô vội quay lại nhìn rồi gật đầu chào Thiên Quốc:

_Phòng của anh tôi đã dọn xong rồi, tôi xin phép đi trước!! nói rồi cô cúi đầu đi ngang qua anh nhưng bàn tay to lớn của Thiên Quốc khiến cô khựng lại. Thiên Quốc lạnh lùng nói:

_Cô ở lại đây!!

Song Nhi thoáng ngạc nhiên nhưng vẻ mặt vẫn phẳng phất nỗi sợ khi nhìn Thiên Quốc. Cô e dè hỏi:

_Anh cần gì à??

Thiên Quốc siết chặt tay Song Nhi ánh mắt như muốn thiêu đốt cô:

_Cô quyền rũ tôi đi!! nói rồi anh ôm chầm lấy cô rồi cúi xuống hôn vào đôi môi mọng đỏ của cô khiến cô ú ớ không nói nên lời. Đôi môi anh tham lam cuốn lấy đôi môi cô, những nụ hôn sâu và mạnh mẽ khiến cô cảm thấy đôi môi mình rất buốt cô dùng hết sức đẩy anh ra nhưng vẫn không tài nào thoát khỏi vòng tay to lớn của Thiên Quốc. Đôi mắt anh dần ngậy dại đi, anh dần buông cô ra và xô mạnh cô ngã xuống giường.

Đôi mắt Song Nhi đỏ hoe lên, cô nhìn anh trân trân vẻ mặt không giấu được nỗi sợ hãi. Khóe miệng Thiên Quốc nhếch lên:

_Sao hả, có giống lúc cô hôn lão già ấy không??

Song Nhi vội đứng dậy và chạy đi ra khỏi phòng, nước mắt lăn dài trên đôi gò má nóng thối. Cô quay về phòng và ngồi thẫn người trên giường. Không biết cô ngồi như vậy bao lâu nhưng khi sức tỉnh ra thì trời đã sập tối từ lúc nào. Cô thầm nghĩ:

_Nếu như đây là cách tốt nhất để chuộc tội thì cô sẽ làm!!

“....”

Thấy Song Nhi vừa xuất hiện ở phòng khách là bà quản gia vội nói:

_Lại đây ăn cơm đi, cơm nguội hết cả rồi!!

Song Nhi ngập ngừng đề nghị:

_Thế còn cậu chủ??

Bà quản gia xua tay:

_Cô không cần lo, cậu chủ ra ngoài rồi!! nghe bà quản gia nói vậy nên cô đành ngồi xuống bàn và ăn cơm cùng với bà quản gia. Thấy sắc mặt cô khá xanh xao nên bà hỏi thăm:

_Nhìn cô xanh xao quá, không khỏe ở đâu à??

Song Nhi ngược mắt lên nhìn bà quản gia rồi lắc đầu:

_Tôi không sao đâu!!

Bà quản gia đưa tay gấp một miếng thịt to tướng bỏ vào chén cô dặn:

_Ăn đi, mấy đứa con gái thời nay cứ lo giữ eo miết nhìn đứa nào cũng như que củi vậy!! nói rồi bà mỉm cười hiền lành. Song Nhi ngược mắt nhìn người đàn bà phúc hậu đang ngồi trước mặt mình khóe mắt bỗng thấy cay cay. Chợt nhớ mẹ cô vô cùng.

Thấy Song Nhi im lặng nên bà quản gia giục:

_Này, cô ăn lẹ đi rồi lên phòng nghỉ ngơi đi!!

Song Nhi khẽ gạt đầu rồi cúi xuống xử lý nốt chén cơm và miếng thịt to tướng bà quản gia vừa gấp cho.

Nghe tiếng chuông cửa bà quản gia vội chạy ra mở cửa. Thiên Quốc đang đứng trước cửa tay choàng vai cô gái lạ nào đó trông có vẻ lả lơi. Cô gái nhăn nhó:

_Gia nhân nhà anh chậm chạp quá!!

Cánh cửa vừa mở ra là cô gái vội kéo Thiên Quốc lên phòng ngay. Trước khi lên phòng Thiên Quốc quay lại dặn bà quản gia:

_Nửa tiếng nữa bảo Song Nhi mang bữa tối vào phòng tôi!! nói rồi Thiên Quốc theo cô gái về phòng.

Sau khi chuẩn bị bữa tối xong. Bà quản gia lật đật leo lên lầu đến phòng cô gõ cửa khẽ nói:

_Song Nhi, cô ngủ chưa??

Song Nhi đang nằm trên giường đôi mắt lim dim vừa tỉnh ngủ thì nghe tiếng gõ cửa của bà quản gia. Cô lồm cồm ngồi dậy ra mở cửa.

_Có chuyện gì vậy??

_Cậu chủ muốn cô đem bữa tối cho cậu!!

Song Nhi gật đầu:

_Uhm, đợi tôi chút tôi sẽ ra ngay!! Song Nhi vội đóng cửa rồi thay bộ đồ ngủ đang mặc ra. Xong xuôi đâu đó cô bước vội xuống bếp và lấy bữa tối mà bà quản gia đã chuẩn bị sẵn để mang lên cho Thiên Quốc.

Tiếng cười nói đùa giỡn của đứa con gái trong phòng vọng ra khiến Song Nhi cảm thấy đỡ lo lắng hơn. Vì cô đang rất sợ những lúc ở một mình cùng Thiên Quốc. Cô đưa tay lên gõ gõ vào cánh cửa gỗ:

_Tôi vào được chứ, cậu chủ??

Tiếng Thiên Quốc từ trong phòng vọng ra:

_Vào đi!!

Nghe thấy vậy nên Song Nhi khẽ đẩy cửa bước vào. Cô rón rén bước đi thật nhẹ để không làm phiền đến hai kẻ trong phòng. Nhưng đôi mắt tò mò của cô lại khiến cô phải sượng cả người. Một cô gái lạ hoắc vẻ ngoài khá xinh đẹp đang nằm trên giường cạnh Thiên Quốc trên người cô gái không mảnh vải che thân. Bàn tay cô gái lướt nhẹ nhẹ trên ngực Thiên Quốc. Nhưng hình như cô gái đó cũng không thấy ngượng ngùng gì khi bắt gặp ánh nhìn của Song Nhi. Vội vàng đặt bữa tối lên bàn.

_Anh còn cần gì nữa không??

Thiên Quốc lạnh lùng nói:

_Không!!

Song Nhi dợm bước quay đi, trước khi đi cô còn không quên khóa cửa dùm hai kẻ không biết ngượng trong phòng.

Bỗng dưng tác giả muốn viết nhiều về Song Nhi và Thiên Quốc hơn nên chắc tác giả sẽ đầu tư cho Song Nhi và Thiên Quốc chap này. Các bạn đừng giận tác giả nha ^^

Sáng nay là một buổi sáng không mây trong lành vì ngoài trời mưa rào rạt. Gió rít từng cơn qua khe cửa sổ. Bầu không khí trở nên ẩm ướt, Song Nhi vẫn cuộn tròn trong chăn cho tới khi có tiếng gõ cửa và giọng của bà quản gia vọng từ bên ngoài:

_Song Nhi, dậy đi!!

Song Nhi đưa tay dụi mắt rồi lên tiếng:

_Uhm, tôi ra ngay!!

Vừa thấy Song Nhi bước xuống nhà thì bà quản gia liền nhắc nhở:

_Cô lên dọn phòng cậu chủ đi, một lát nữa cậu về rồi đó, con gái con nứa gì mà ngủ nướng kinh!

Song Nhi gật đầu rồi lật đật bước lên dọn phòng cho Thiên Quốc. Cô nàng gấp hết chăn gối lại và để ngăn nắp ở một góc giường. Ánh mắt cô dừng lại nơi khung tranh đặt trên bàn. Đôi tay cô trở nên run rẩy. Tay cô run run cầm bức ảnh lên. Người phụ nữ trong bức ảnh với khuôn mặt phúc hậu, nụ cười hiền từ là người đã bị cô cướp mất hạnh phúc đây sao?? Nước mắt cô chảy dài dọc theo đôi gò má nóng thối:

_Cháu xin lỗi cô, chỉ tại cháu không biết phải đền ơn ông ấy như thế nào nên mới suy nghĩ nông cạn như thế!!

_Bỏ thứ đó xuống!!

Song Nhi giật mình quay ngoắc lại ngược đôi mắt đỏ hoe lên nhìn Thiên Quốc. Cô vội vàng đặt tấm hình trở lại vị trí cũ rồi nhìn Thiên Quốc đầy sợ sệt:

_Xin lỗi, tôi chỉ là..!!

Thiên Quốc nhếch miệng cười cay đắng nói:

_Người đàn bà ấy chính là mẹ tôi người đã đẩy bà ấy vào đường cùng là cô đấy Tôi đã quay trở lại nhìn mặt bà lần cuối nhưng vẫn không kịp để bây giờ tôi phải sống trong hối hận day dứt cả đời!!

Thiên Quốc chậm rãi bước đến gần Song Nhi tay anh đưa lên lau nhẹ giọt nước mắt còn đọng lại. Một lần nữa khoe miệng anh lại nhếch lên cười một cách mỉa mai:

_Cô khóc sao?? Loại người như cô cũng biết khóc nữa sao??

Song Nhi gạt tay Thiên Quốc ra ánh mắt cô né tránh nhìn ánh mắt anh:

_Tôi xin lỗi, tôi phải đi đây!!

Vừa dậm bước đi thì cô đã bị bàn tay to lớn của Thiên Quốc chụp lấy anh đẩy mạnh cô ngã xuống giường. Đôi tay anh siết chặt bờ vai nhỏ nhắn của khiến cô cảm thấy xương mình như đang gãy vụn ra. Ánh mắt anh đỏ ngầu lên vì hơi men. Ngoài trời mưa vẫn tầm tã. Gió rít mạnh từng cơn mang cảm giác lạnh buốt. Song Nhi cố gắng vùng vẫy thoát khỏi vòng tay của Thiên Quốc cô hét lên trong tuyệt vọng:

_Đừng mà, xin anh đấy!!

Nhưng những lời van xin của Song Nhi chỉ khiến con quái vật trong người Thiên Quốc càng trở dậy mạnh mẽ hơn. Anh cúi xuống hôn nhẹ vào vùng cổ mịn màng của cô. Những nụ hôn của anh khiến cô cảm thấy rất buồn khắp cơ thể. Đôi môi anh khóa chặt đôi môi cô khiến cô chỉ biết ứ ứ không nói nên lời. Cả thân người dường như không thể cử động được vì bị đôi bàn tay rắn chắc kia giữ chặt. Cô chỉ còn biết trăn người ra và đón nhận lấy thứ cảm giác đau đớn mà anh mang lại. Nước mắt cô chảy ràn rụa trên khuôn mặt xinh đẹp, đôi môi hồng bị cắn đến bật máu. Đôi mắt cô mở to hết cỡ nhìn đắm đắm lên trần nhà. Lần đầu tiên của một đứa con gái có lẽ sẽ ám ảnh cô suốt cuộc đời còn lại.

Một lúc sau, vòng tay Thiên Quốc dần rời lỏng khỏi bờ vai Song Nhi, anh thở dốc mệt mỏi, đưa tay lên lướt dọc khuôn mặt bất thần của cô, anh nhếch miệng cười:

_Sao hả, có giống lúc cô ngủ cùng lão ấy không??

Song Nhi nhìn Thiên Quốc mặt cô đỏ gay lên thế là một bạt tay giáng được giáng thẳng vào khuôn mặt điển trai kia. Đôi mắt cô nhìn anh đầy thất vọng xen lẫn sợ hãi cô vội ngồi bật dậy vội lấy cái khăn choàng lên người rồi chạy về phòng. Ánh mắt của Song Nhi lúc đó cứ ám ảnh Thiên Quốc mãi về sau.

Song Nhi ngồi co ro nơi góc phòng, cô muốn khóc nhưng lại cảm thấy quá mệt mỏi không thể khóc nổi nữa nên chỉ còn biết ngồi lặng thinh trong bóng tối. Máu rỉ ra từ khoe môi mang lại vị tanh tưởi.

_Mẹ ơi, con phải làm sao đây??

Màn đêm như bao trùm lấy cái sinh vật bé nhỏ đang co ro nơi góc phòng. Không khí lạnh lẽo bao trùm. Không gian về đêm yên ắng đến đáng sợ.

18. Chương 18

Thạc Hy đang ngồi trên ghế sofa thư giãn thì chuông điện thoại bắt đầu ngân lên bài hát quen thuộc:

_Gì vậy??

Thiên Mỹ nghe thấy giọng Thạc Hy vội nói ngay:

_ Anh đang ở đâu vậy??

_Ở nhà!

_Tối nay Thạc Khang sẽ đến party của tập đoàn Sasan. Em nghe nói mục tiêu tiếp theo của ông ấy là giám đốc Sasan. Anh sẽ đến chứ??

Thạc Hy trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi đáp:

_Uh, vậy gặp ở đó!!

Buông điện thoại xuống Thạc Hy ngả người tựa vào ghế. Đôi mắt anh dần khép lại.

“....”

Tiếng chuông cửa khiến Thạc Hy giật mình thức giấc anh vừa chớp mắt được một lúc khá lâu. Cánh cửa mở ra Thạc Hy nhìn kẻ đối diện thoáng tí ngạc nhiên:

_Gì vậy??

Đan hôn hờ chìa cái bánh kem cô vừa làm được cho Thạc Hy coi:

_Cho anh này!

Thạc Hy nhìn Đan khó hiểu. Thấy vậy nên Đan vội nói ngay:

_Là em làm đấy, phải mất cả buổi sáng mới làm được cái bánh như thế này đó!!

Thạc Hy cúi xuống nhìn cái bánh kem trên tay cô nàng. Kem quét thì lam nham lẫn lộn màu sắc. Hình trái tim của cô nàng thì méo mó đến thảm thương.

_Là tự tay làm sao??

Đan gật đầu nhưng lại cảm thấy ngượng ngùng vô cùng vì cô biết cái bánh của cô không được xinh xắn cho lắm. Nhưng sao khi làm xong cô lại thấy trong lòng rất vui. Một niềm vui thật khó tả.

Thạc Hy đứng né người sang một bên cho Đan bước vào. Cô nàng bâng cái bánh đến thẳng ghế sofa và ngồi phịch xuống. Thạc Hy cũng bước đến và ngồi xuống cạnh Đan đưa tay vuốt nhẹ tóc cô anh hỏi:

_Muốn đi party không??

Đôi mắt Đan sáng rực lên cô vội nói:

_Đi chứ!!

Đưa tay lên quẹt nhẹ vết bột còn sót lại trên má Đan Thạc Hy dịu dàng nói:

_Vậy 7h anh đón!!

Đan hân hoan:

_Vậy em về chuẩn bị nhé!!

Thạc Hy nhìn cô mỉm cười rồi gật đầu. Nhìn dáng vẻ tíu ta tíu tít của cô sao anh lại thấy yêu lạ.

“....”

Sau mấy tiếng đồng hồ soi mình trước gương và uốn cho những lọn tóc xoăn bồng bênh. Đan dường như cảm thấy hài lòng. Quả thật tông màu đỏ rất hợp với Đan vì bộ váy màu đỏ cô đang mặc trên người khiến làn da trắng của Đan nổi bật hẳn.

Nghe thấy tiếng chuông cửa Đan vội dùng một ít môi son hồng đào thoa vội lên môi rồi bước nhanh ra mở cửa. Thạc Hy đang đứng đối diện cửa. Hai tay anh đút vào túi quần hướng ánh mắt nhìn xuống nên gạch. Nghe tiếng mở cửa Thạc Hy chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn kẻ vừa bước ra. Đan mỉm cười:

_Mình đi thôi anh, em xong rồi!! nói rồi Đan vội khoác lấy tay Thạc Hy sải bước nhanh theo anh chàng. Thạc Hy của cô hôm nay trông lịch lãm vô cùng cộng thêm khuôn mặt điển trai và vẻ mặt lạnh lùng anh đã khiến bao cô gái nhìn theo mà đổ cái rụp không thương tiếc. Đan cũng khinh khỉnh mặt lên tự hào vì kẻ đang đi bên cạnh.

Xe dừng lại trước cửa khách sạn Savance. Thấy Thạc Hy đẩy cửa ra bước xuống nên Đan cũng vội xuống xe theo. Thạc Hy cùng Đan đi dọc theo lối đại sảnh tới một sảnh lớn. Không gian ở đây được bao trùm bởi ánh đèn vàng lấp lánh. Tiếng nhạc du dương, dịu dàng. Mọi người đang tay trong tay say sưa khiêu vũ theo điệu nhạc. Thiên Mỹ đang đứng cạnh sân khấu tay cầm ly rượu vang đỏ dường như thấy Thạc Hy nên cô nàng chậm rãi bước đến. Nhoèn miệng cười:

_Anh đến rồi à??

Thạc Hy lạnh lùng hỏi:

_Ông ta đâu??

Thiên Mỹ hất mặt về phía góc dãy ghế salon:

_Đang ngồi với giám đốc Sasan!!

Đan cũng đưa mắt tò mò nhìn theo hướng Thiên Mỹ chỉ. Sắc mặt cô tái đi khi thấy Thiên Quốc đang ngồi chễm chệ trên ghế salon đối diện với ông Thạc Khang. Về mặt khá bình thản, lâu lâu khước miệng anh lại nhếch lên. Đan lẩm bẩm:

_Anh ta làm cái quái gì ở đây vậy??

Thiên Mỹ vội choàng tay quay tay Thạc Hy kéo anh đi:

_Đi thôi anh mình còn nhiều việc phải làm lắm!! rồi quay sang nhìn Đan Thiên Mỹ mỉm cười:

_Cám ơn Đan vì đi cùng Thạc Hy đến đây. Có Đan ở giữa tụi này đỡ bị hiểu lầm nhưng mà bây giờ tụi này phải đi làm chút chuyện Đan ở đây chờ nhé! Nói rồi Thiên Mỹ kéo tay Thạc Hy đi nhưng Đan đã vội vàng chụp lấy tay Thạc Hy hướng ánh mắt hình viên đạn về phía Thiên Mỹ:

_Bỏ tay cô ra khỏi bạn trai tôi!!

Thiên Mỹ thoáng ngạc nhiên song mau chóng nở nụ cười:

_Có vẻ như Đan đang lắm tưởng giữa thương hại và tình yêu nhỉ??? Thạc Hy đã bao giờ thừa nhận cô là bạn gái chưa??

Đan hướng mắt sang Thạc Hy như muốn anh trả lời câu hỏi của Thiên Mỹ. Bất chợt Thạc Hy cúi xuống hôn vào vầng trán cao cao của Đan anh khẽ nói:

_Anh đi một lát sẽ quay lại! Nói rồi anh bước nhanh đi Thiên Mỹ cũng vội vàng đi theo sau. Khước miệng cô ta lại nhếch lên.

Đi dọc theo đại sảnh bóng người một người phụ nữ đang đi phía trước khiến Thạc Hy dõi mắt nhìn theo. Một thứ cảm xúc quen thuộc trào dâng mạnh mẽ trong lòng thúc giục anh phải đi theo người phụ nữ đó. Anh cứ đi theo mãi cho đến khi người phụ nữ đó khuất lại sau cánh cửa phòng 301. Anh lẩm bẩm:

_Bà ta sao lại ở đây??

Thiên Mỹ từ phía sau bước lại gần Thạc Hy về mặt nhăn nhó:

_Anh làm gì mà đi như ma đuổi vậy?? Em kêu anh mãi mà anh chẳng nghe. Nhìn xem! Vừa nói cô nàng vừa chìa vật dầm màu trắng dính nước rượu vang đỏ loang lổ. Thạc Hy nheo mày:

_Bị gì vậy??

Thiên Mỹ giữ nhẹ nhẹ vật dầm rồi nói:

_Thì em chạy theo anh đụng phải người phục vụ, thế là nguyên lý vang đỏ ụp vào người!! cô còn than thở:

_Bộ dạng em thế này thì làm sao quay lại dự tiệc đây??

Thạc Hy trầm ngâm suy nghĩ rồi nói:

_Vậy thì vào đó và giặt và hong khô đồ đi!! vừa nói Thạc Hy vừa chỉ tay về phía cái phòng 302 bên cạnh còn trống. Thiên Mỹ gật đầu:

_Uhm, vậy cũng được!! rồi cô nàng bước nhanh vào. Thấy Thạc Hy vẫn đứng im nơi đó Thiên Mỹ hỏi:

_Anh không vào à??

_Không cần!

_Anh cứ đợi ngoài này thì sốt ruột lắm, vào trong ngồi đợi đi!! thấy Thiên Mỹ nói cũng có lý nên Thạc Hy đơn bước theo cô vào phòng.

Đóng cửa toa lét lại Thiên Mỹ vội lấy điện thoại ra bấm số và gọi. Đầu dây bên kia thấy số Thiên Mỹ vội bắt máy:

_Kế hoạch thế nào??

Thiên Mỹ vội nói:

_Chúng tôi đang ở phòng 302!! nói rồi Thiên Mỹ vội vàng cúp máy. Thiên Mỹ cởi bỏ bộ váy đang mặc trên người và nhúng vào nước lạnh để giặt rồi phơi lên. Cô vợ lấy cái khăn được xếp ngăn nắp trên kệ quần quanh người và bước ra. Thạc Hy thoáng ngạc nhiên khi thấy Thiên Mỹ xuất hiện với bộ dạng như thế:

_Gì vậy??

Thiên Mỹ chậm rãi bước đến chỗ Thạc Hy đang ngồi:

_Em phải đợi đồ khô mới mặc được!!

Thạc Hy chống hai tay lên thành ghế và đứng bật dậy:

_Vậy tôi sẽ chờ bên ngoài! Vừa dậm bước đi thì anh đã phải khựng lại vì Thiên Mỹ vừa ôm lấy anh từ phía sau. Cổ thro thê:

_Anh đừng đi!!

Thạc Hy lạnh lùng nói:

_Mau buông ra!

Thiên Mỹ xuống giọng van nài:

_Xin anh, hãy để em được ôm anh một lần như thế này!

Cửa phòng bất chợt bị xô bật ra Đan nhìn hai kẻ đang đứng trong phòng vẻ mặt giận dữ. Song cô vẫn cố gắng dùng chất giọng ngọt ngào để nói với hai kẻ đó:

_Bỏ tôi bơ vơ suốt buổi tiệc để đến đây giải khuây à??

Thiên Mỹ nhìn Đan giả vờ ngượng ngùng. Đan ngược đôi mắt ướn nhìn Thạc Hy cô nhếch miệng cười:

_Tôi đi đây!! nói rồi cô quay đi và sập mạnh cửa phòng lại. Đôi mắt ướn trở nên cay xè từ lúc nào. Quân đang đứng tựa người vào tường thấy Đan quay ra vội hỏi:

_Em không sao đó chứ??

Đan nhìn Quân mỉm cười:

_Cám ơn anh vì đã cho em biết con người thật của anh ta!!

Quân đưa tay lên gạt nhẹ lọn tóc lòa xòa trên mặt Đan mỉm cười:

_Anh đưa em về nhé!!

Đan lắc đầu vẻ mặt buồn bã:

_Em chưa muốn về, mình đi “lắc” đi!

Quân nghiêm mặt:

_Không phải quy lụy đến thế chứ??

Đan mỉm cười:

_Chỉ để giải tỏa tâm trạng thôi!

Quân nhẹ gạt đầu rồi mỉm cười:

_Vậy đi thôi!

Tại một quán Bar khá đông đúc nơi trung tâm thành phố....

Tiếng nhạc xập xình, những ánh đèn màu loe lói, những bóng người đang nhảy nhót hết mình theo điệu nhạc. Vài ba cặp tình nhân quấn lấy nhau bằng những vũ điệu vô cùng khiêu gợi. Đan lách người đi xuyên qua dòng người đang say trong tiếng nhạc. Quân cũng nổi gót theo sau Đan không rời. Họ dừng lại nơi quầy Bar. Đan mỉm cười với anh chàng Bartender:

_Hai ly Vodlka nhé!!

Anh chàng Bartender mỉm cười chào lại rồi mau chóng pha chế hai ly Vodlka cho Đan. Cầm ly rượu rượu trên tay Đan lắc nhẹ. Quân ngồi kế bên mỉm cười nói:

_Xem ra có kẻ tâm trạng kém lắm!!

Đan quay sang nhìn anh chàng rồi giơ ly Vodlka của mình lên:

_Cụng ly nào!

Tiếng hay chiếc ly miểng va vào nhau kêu cái “keng”, Đan đưa ly Vodlka lên và nốc một hơi sạch trơn.

_Thêm nữa nào!!

Quân hồ hởi đề nghị:

_Nhảy cùng chứ??

Đan mỉm cười:

_OK!!

Thế là hai kẻ đó kéo nhau ra sàn nhảy và hòa vào dòng người đang say trong điệu nhạc kia...

“...”

Sau một hồi nhảy nhót khiến cơ thể Đan mỏi rã rời. Cô được Quân đưa về nhà. Đứng trước cửa nhà Đan Quân mỉm cười:

_Đến rồi em vào đi!

Đan mỉm cười:

_Hôm nay cảm ơn anh nhé!

_Không có gì đâu!!

Quân mỉm cười anh dứt tay vào túi quần rồi thủng thẳng bước đi. Đan cũng mở cửa và vào nhà và đi thẳng về phòng ngủ. Mặc kệ không gian tối đen Đan cũng chẳng buồn bật đèn vì bây giờ với cô tất cả mọi thứ đều trở nên đen đủi.

_Giờ này mới về à?

Giọng nói trầm khàn của kẻ đang ngồi trên ghế sofa lẩn trong màn đêm kia khiến Đan giật mình quay ngoắc lại nhìn kẻ đó, vẻ mặt không giấu nổi sự ngạc nhiên:

_Anh làm sao vào được đây??

Thạc Hy không đáp anh bằng quơ hỏi:

_Người có đầu óc ngây thơ dễ tin người thì làm sao “giữt bồ” của người khác??

Đan nheo mắt nhìn anh:

_Em không tin ai cả, em chỉ tin vào những điều chính mắt em nhìn thấy thôi! Đan hít một hơi thật sâu rồi thở hắt ra. Đôi mắt ướt vẫn nhìn chằm chằm vào kẻ đang ngồi trên ghế:

_Và cũng tại vì anh chưa bao giờ bảo rằng thích em cả!

Khóe miệng Thạc Hy khẽ nhếch lên đôi chút:

_Có cần thiết phải nói ra không??

Đan vội nói:

__Tất nhiên rồi!

__Lại đây!

Đang ương bướng:

__Em không lại đó đâu!

Vẫn cái chất giọng trầm khàn quen thuộc Thạc Hy hỏi:

__Tại sao?

Đan đan hai tay vào nhau, đôi mắt dần chuyển xuống nền âm lượng được giảm xuống rõ rệt:

__Vì ngồi gần anh em cảm thấy thật khó thở!

Thạc Hy bắt nhẩn lặp lại:

__Lại đây!

Đan bướng bỉnh nói:

__Em nói là không mà!!

Bất chợt Thạc Hy đứng lên dùng dùng bước đến cạnh Đan, còn cô nàng thì toan quay lưng bỏ chạy nhưng bị ai kia nắm lấy tay và kéo mạnh khiến đan ngã ngay vào vòng tay to lớn của Thạc Hy. Đan hốt hoảng la lên:

__Buông em ra, buông em ra!

Chất giọng trầm khàn cất lên nhắc nhở song lại đầy quyền lực:

__Yên lặng!!

Đan lập tức dừng lại. Khuôn mặt cô dần ửng hồng lên. Thạc Hy cúi xuống khẽ nói:

__Em có biết em khiến tôi phải lo lắng thế nào không??

Thạc Hy chậm rãi tiếp:

__Tôi không thể nói yêu em thì em sẽ không ở bên cạnh tôi nữa sao??

Đan lúng túng:

__Không phải, chỉ là em rất muốn nghe!!

Thạc Hy cúi xuống hôn vào vầng trán cô khẽ nói:

__Có những thứ chỉ cần cảm nhận!!

Đan ngược lên nhìn Thạc Hy:

__Thật sao??

Thạc Hy nhẹ gật đầu, đôi mắt màu nâu hổ phách đang nhìn xoáy vào cô. Cả không gian trở nên yên lặng đến đáng sợ. Tim Đan như đang muốn nhảy tung ra khỏi lồng ngực. Cô sợ nếu cứ yên lặng như thế thì Thạc Hy sẽ nghe thấy tiếng tim cô đập mất. Đan khẽ nói:

__Để em đi bật đèn!

Bàn tay to lớn ấm áp của Thạc Hy vội nắm lấy tay Đan:

__Cứ để vậy đi!! nói rồi anh ngồi xuống và kéo Đan ngồi xuống theo.

__Ngủ đi!! nói rồi anh đưa tay kéo đầu cô tựa vào vai anh. Đan thoáng ngạc nhiên nhưng cô vẫn không phản ứng gì mà chỉ còn biết vờ như ngủ thật. Khóe miệng xinh xắn nhoen thành nụ cười.

19. Chương 19

Song Nhi giật mình thức giấc sau một đêm dài đầy mệt mỏi và nước mắt. Đưa tay lên sụi dụi mắt cô đưa mắt nhìn những tia nắng mai xuyên từ bên ngoài vào cửa sổ rồi cô lồm cồm ngồi dậy và vào toa lét vệ sinh trước khi xuống nhà.

Thấy Thiên Quốc đang ngồi ăn sáng cùng bà quản gia Song Nhi vội quay lên lên lầu nhưng bà quản gia vội kêu:

_Song Nhi lại đây ăn sáng đi!!

Thiên Quốc ngừng ăn rồi đưa mắt nhìn cô vẻ mặt vẫn lạnh lùng như thường ngày. Song Nhi xua tay:

_Tôi chưa đói, hai người cứ ăn trước đi, tôi đi dọn phòng đã!! nói rồi cô vội vã quay đi.

Cửa phòng Thiên Quốc chậm rãi mở ra, chiếc giường êm qua như đập ngay vào mắt cô, phút chốc cô thoảng rùng mình. Bước nhanh đến chỗ chiếc giường cô kéo nhẹ tấm chăn đôi mắt cô dán chặt vào tấm ga trắng muốt. Đường như không tìm được thứ cần tìm nên Song Nhi vội kéo hết tấm chăn lên và dáo dác tìm kìm:

_Sao lại không có chứ??

_Tất nhiên là không có rồi!! Thiên Quốc đã đứng sau lưng cô từ khi nào lúc này mới lên tiếng. Song Nhi giật mình quay lại nhìn anh ngỡ ngàng pha lẫn uất ức. Ánh mắt Thiên Quốc vẫn nhìn cô lạnh lùng, giọng mỉa mỉa:

_Cô quên rằng trước tôi còn có lão già đó sao??

_Anh...!! Song Nhi thốt lên nhưng rồi lại thôi, đôi mắt cô nhìn Thiên Quốc đầy thất vọng. Cô dịu giọng:

_Tôi đi đây!! nói rồi đi thẳng một mạch ra khỏi phòng, nước mắt lại lăn dài xuống đôi gò má. Tại sao cô lại thấy đau lòng đến như vậy chứ? Đến ngay chính bản thân cô cũng không thể hiểu nổi vì sao cô lại đau lòng đến thế?

Cánh cửa phòng hồ hững khép lại sau lưng Thiên Quốc. Anh bước đến và ngồi thụp xuống giường đưa hai tay lên ôm lấy đầu cái đầu đang nhức muốn nổ tung lên. Đôi mắt nhìn đăm đăm xuống nền gạch một cách vô hồn.

Suốt cả ngày hôm đó Song Nhi cứ ở lì trong phòng. Cô cứ đứng tựa người vào thành cửa sổ thẫn người ra nhìn xuống cái hồ sen bên dưới. Lâu lâu khước miệng lại nhếch lên thành nụ cười chua chát. Tiếng gõ cửa phòng kéo Song Nhi ra khỏi dòng suy nghĩ cô đưa tay lên quệt giọt nước còn đọng trên khóe mắt rồi bước đến mở cửa. Thiên Quốc đưa cho cô bộ váy rồi nói:

_Chuẩn bị đi, 15 phút nữa sẽ đi! Nói rồi anh quay bước đi. Song Nhi ôm độ váy và nhìn theo anh một cách khó hiểu. Cô vội vàng thay bộ váy Thiên Quốc và đưa cho. Có vẻ như bộ váy rất hợp với cô. Màu tím sen thật sự khiến cô trông rất thanh khiết. Vội lục lọi trong tủ cô lôi ra một cây kẹp bước bằng đá lấp lánh rồi cài lên mái tóc. Xong xuôi đâu đó Song Nhi bước xuống nhà. Thiên Quốc đang ngồi đợi trên ghế sofa thấy Song Nhi xuống nên anh đứng lên và vội lấy cái áo khoác rồi đi ra cửa. Song Nhi cũng vội đi theo sau anh.

Ngồi trên xe Thiên Quốc vẫn giữ thái độ im lặng đến đáng sợ, còn Song Nhi thì trông khá căng thẳng. Cô đan hai tay vào nhau mắt nhìn đăm đăm về phía trước.

_Chẳng có gì phải lo lắng cả!! Thiên Quốc lạnh lùng nói.

Song Nhi ngạc nhiên quay sang nhìn Thiên Quốc nhưng thấy mắt anh chàng vẫn đang nhìn về phía trước lái xe nên đành thôi.

Chiếc xe lướt nhanh trên đường cao tốc và dừng lại trước một căn biệt thự khá hoành tráng. Trước cổng biệt thự vài chiếc ô tô được đậu nối đuôi nhau dọc theo bên đường. Thiên Quốc đẩy cửa xe bước xuống và đi vòng sang mở cửa cho Song Nhi. Anh đưa tay ra cho cô choàng tay vào khe nhắc nhở:

_Tự nhiên vào, đối tác lớn của tôi đó!!

Đường như hiểu ra ý Thiên Quốc nên Song Nhi nhoẽn miệng cười chào mọi người xung quanh. Một vị phu nhân trông rất sang trọng bước đến chỗ Song Nhi và Thiên Quốc mỉm cười:

_Rất vui vì cậu đã đến!!

Thiên Quốc mỉm cười:

_Tôi rất vinh hạnh vì đã được phu nhân chiếu cố!!

Vị phu nhân đó lại mỉm cười rồi quay sang nhìn Song Nhi:

_Còn cô gái này là...!!

_Đây là vợ chưa cưới của tôi!!

Song Nhi thoáng ngạc nhiên nhưng chợt nhớ ra lời dặn của Thiên Quốc nên cô quay sang nhìn bà phu nhân mỉm cười dịu dàng nói:

_Chào phu nhân!!

Vị phu nhân xuýt xoa:

_Hai người rất xứng đôi, Khi nào sẽ mời tôi ăn mừng đây??

Thiên Quốc cười xòa:

_Chuyện đó chúng tôi vẫn chưa tính đến!!

Vị phu nhân đó lại mỉm cười:

_Hai người cứ tự nhiên nhe, tôi phải đi tiếp khách một chút!!

Thiên Quốc dịu dàng hỏi:

_Ăn một tí nhe!!

Song Nhi khẽ gật đầu. Thiên Quốc dẫn cô đi một vòng và kéo ghế cho cô ngồi xuống một cái bàn cạnh một cái hồ cá khá to. Song Nhi đưa mắt quan sát chung quanh. Chỗ cô đang ngồi quả thật rất đẹp cứ như là đang hòa mình vào thiên nhiên vậy. Một anh chàng phục vụ bước đến nói nhỏ vào tai Thiên Quốc gì đó mà Song Nhi chỉ thấy anh gật đầu ra vẻ hài lòng.

Một lúc sau, anh chàng phục vụ quay trở lại trên tay bưng một khay thức ăn. Anh chàng mỉm cười với Song Nhi và đặt xuống chỗ cô nàng một đĩa bít tết to tồ bố cùng một ly rượu vang đỏ.

_Sao nhiều vậy??

_Ăn hết đi!! Thiên Quốc lạnh lùng nói như ra lệnh. Song Nhi ngược lên nhìn Thiên Quốc rồi cúi xuống bắt đầu cứa rồi từng miếng bít tết và cho vào miệng. Bầu không khí trở nên ngột ngạt khi hai kẻ mỗi người mang một suy nghĩ riêng không ai nói với ai câu nào. Cho tới khi vị phu nhân vừa nãy quay lại:

_Ta có làm phiền hai người không??

Thiên Quốc vội đứng lên đáp:

_Không đâu, chúng tôi đang tính quay lại buổi tiệc!

Vị phu nhân cười nói:

_Mọi người đang khiêu vũ có thể hai người cũng muốn khiêu vũ đấy!

Thiên Quốc gật đầu:

_Vâng thưa phu nhân!!nói rồi Thiên Quốc kéo tay Song Nhi đi theo vị phu nhân ấy. Song Nhi khẽ nói vừa đủ Thiên Quốc nghe:

_Em không biết khiêu vũ!

__Không sao đâu!! đó là ba từ cuối cùng Song Nhi nghe được khi tiếng nhạc bắt đầu trỗi lên. Anh kéo cô ra giữa sân. Bàn tay to lớn của anh nắm lấy tay cô. Tay còn lại đặt yên vị trên eo cô. Song Nhi thoáng ngượng ngùng nhưng rồi cũng phải đặt tay còn lại trên vai anh. Cô gục đầu vào vai anh, mùi nước hoa trên áo anh thoang thoảng sộc vào mũi cô. Mặc dù vòng tay anh rất to lớn nhưng không hiểu sao trong lòng cô cứ nơm nớp lo sợ khiến cơ thể không thể nào thoải mái được. Đường như cảm nhận được điều đó Thiên Quốc cúi xuống nói khẽ vào tai cô:

__Tôi khiến cô sợ đến thế sao??

Song Nhi ngược mắt lên nhìn anh nhưng rồi lại cụp mắt xuống:

__Không phải, chỉ là chưa từng khiêu vũ thôi!

__Cô đang run!

Đường như không chịu nổi cảm giác quái đản này nữa Song Nhi liền rút tay lại thoát khỏi anh nhưng bàn tay to lớn kia lại không đồng ý. Anh siết chặt lấy cô hơn:

__Nhảy cho hết đã, tính làm tôi mất mặt sao??

Bản nhạc vừa dứt là Song Nhi rút tay ra khỏi tay Thiên Quốc ngay. Một người đàn ông đã đứng tuổi tiến đến bắt tay với Thiên Quốc:

__Đã lâu không gặp cậu!

Sau một hồi lâu trò chuyện với người đàn ông đó. Thiên Quốc bắt đầu cảm thấy thiếu thiếu sự hiện diện của ai đó. Anh bắt đầu rảo bước đi tìm khắp nơi nhưng bóng dáng của Song Nhi vẫn mất tăm. Anh hỏi thăm người gác cổng thì biết cô đã về từ lâu. Cảm thấy tức giận Song Nhi vô cùng anh leo lên xe và phóng thẳng một mạch về nhà nhưng cái không gian im lìm ở nhà lại khiến cơn tức giận trong anh dần dịu xuống. Đèn phòng Song Nhi vẫn chưa mở không gian vẫn tối đen như mực hỏi bà quản gia thì biết Song Nhi vẫn chưa về, quần áo vẫn còn nguyên chỗ cũ. Nếu là bỏ nhà đi thì cũng không đúng. Vậy rốt cuộc cô đã đi đâu??

Ngồi trên ghế sofa anh nhấp nhấp ly rượu và chờ đợi. Trong lòng nóng như lửa đốt. Tiếng chuông đồng hồ điểm 12 giờ khiến anh càng nóng lòng hơn. Đã khuya thế này cô có thể đi đâu chứ?? Khoác vội cái áo khoác lên người anh leo lên xe phóng đi. Tâm trạng càng trở nên rối rắm hơn khi không biết phải đi đâu để tìm. Cứ thế anh rong ruổi khắp các con đường. Mắt đảo đảo tìm kiếm nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô đâu. Anh nhếch miệng cười:

__Cô ta bỏ đi rồi! Chán nản anh phóng xe về nhà. Bóng dáng người con gái nhỏ nhắn đang đi dọc trên con đường đêm khiến đôi mắt anh rực lên. Song Nhi đang rảo bước về nhà. Đôi mắt ướt ướt về mặt mệt mỏi, đôi môi hồng tái đi vì cái lạnh của trời đêm. Anh dừng xe lại bên lề đường dùng dùng leo xuống xe và dùng dùng tiến thẳng đến chỗ cô về mặt giận dữ:

__Cô có biết mấy giờ rồi không hả??

Song Nhi ngược mắt lên nhìn anh, đôi mắt đỏ hoe vẫn còn ướt ướt nước mắt. Cô cười nhạt:

__Biết chứ!!

__Sao cô dám bỏ về một mình hả??

__Xin lỗi! Tiếng “xin lỗi” phát ra từ miệng cô một cách yếu ớt đến thảm thương. Thiên Quốc kéo tay cô đến chỗ xe mở cửa và đẩy Song Nhi vào xe rồi anh cũng leo lên xe và chạy đi.

Song Nhi lặng thinh nhìn sang hai bên đường ánh mắt buồn rười rượi. Bất ngờ anh thắng xe lại rồi chồm người ra phía sau lấy cái áo khoác và đưa cho cô:

__Mặc vào đi!

Song Nhi nhìn anh rồi ngoan ngoãn làm theo. Cô tựa đầu vào kính xe. Ngoài trời những giọt sương đêm vô tình rơi xuống và tụ lên kính xe. Một môi cô dần chìm vào giấc ngủ mặc kệ những gì đang xảy ra xung quanh.

Xe đậu lại trong gara một cách nhẹ nhàng. Thiên Quốc nhẹ nhàng bế Song Nhi về phòng. Sau khi đắp chăn cho cô anh lặng lẽ quay trở về phòng mình. Ngã người xuống nệm anh dần nhắm mắt lại. Thù hận bấy lâu nay khiến anh thật sự cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

“.....”

Sau một đêm dài ngon giấc Song Nhi giật mình thức dậy. Cô xuống phòng khách thì chỉ thấy bà quản gia đang lui cui dưới bếp nấu ăn.

_Hôm nay tôi sẽ làm gì??

Bà quản gia ngừng thái rau và quay sang nhìn Song Nhi:

_Hôm nay cô không cần làm gì cả!

Song Nhi ngạc nhiên nhìn bà quản gia:

_Không cần dọn phòng cho cậu chủ luôn à??

Bà quản gia thở hắt ra:

_Từ sáng cậu chủ đã ra sân bay rồi, tôi nghe nói là đi công tác khoảng 1 tháng nữa mới về nên cô không cần thường xuyên dọn dẹp nữa!!

_Đi công tác??

_Uhm!! nói rồi bà quản gia quay lại với công việc thái rau đang dở ban nãy. Còn Song Nhi thì quay về phòng, tâm trạng bỗng chùng xuống, cảm thấy man mác buồn.

Tựa người vào thành cửa sổ nhìn xuống ao sen phía bên dưới. Vài cơn gió thoảng qua mang theo cái hương thơm nhẹ nhàng của hoa sen vào phòng, Song Nhi đưa mắt nhìn xuống ao sen, đôi mắt buồn rười rượi. Không biết từ bao giờ cô lại thích nhìn cánh đồng hoa sen này đến thế.

20. Chương 20

Đan giật mình tỉnh giấc thì thấy mình đang nằm trên một chiếc giường rất to và vô cùng thoải mái. Mùi nước hoa của Thạc Hy vẫn còn vương lại đâu đó trong tấm chăn. Đan mỉm cười:

_Đúng thật mùi của anh ấy!

Cô nàng hất chăn ra và ra khỏi phòng. Thạc Hy đang ngồi trên ghế sofa đọc báo. Khuôn mặt vẫn mang vẻ lạnh lùng, chốc chốc anh lại nheo đôi mắt rặm lại. Trên bàn là một ly cà phê đen. Có lẽ đây là thói quen mỗi sáng của anh chàng. Đan rón rén bước đến sau lưng anh chàng đưa tay lên bịt mắt anh. Bàn tay to lớn của anh đưa lên nắm lấy tay cô anh dịu dàng hỏi:

_Dậy rồi à?

Đan cong môi:

_Anh thật xấu tính, dậy mà cũng không thèm kêu em một tiếng !! nói rồi cô nàng đi vòng ra phía trước và thả người xuống ghế cạnh Thạc Hy, cô tò mò đưa mắt nhìn vào tờ báo Thạc Hy đang đọc. Tin tức đầu tiên đập vào mắt Đan nằm ngay trang bìa của tờ báo: “Tập đoàn họ Hoàng phá sản”. Đan đưa mắt nhìn xuống dòng chữ bên dưới tiêu đề bỗng mắt ấy là: “Chủ tịch Hoàng Thạc Khang vì cú sốc quá lớn mà phải nhập viện hiện vẫn đang trong tình trạng nguy kịch.” Đan lay nhẹ nhẹ tay Thạc Hy:

_Anh đến thăm ba anh đi!

Thạc Hy rời mắt khỏi tờ báo đang cầm trên tay quay sang nhìn Đan:

_Tại sao?

Đan nhỏ nhẹ nói:

_Vì ông ấy là ba anh!!

Thạc Hy đáp lại lời Đan bằng cách im lặng thấy thế nên Đan lay nhẹ tay anh cô nhỏ nhẹ nói:

_Đừng dối lòng, anh cũng muốn đi mà!

Bàn tay nhỏ nhắn của Đan đan nhẹ vào tay Thạc Hy toát ra chút hơi ấm từ lòng bàn tay như lời an ủi. Thạc Hy gật đầu:

_Uh!!

Bệnh viện Hoàng Thạc Khang đang chữa trị là một bệnh viện không đông người lắm thậm chí có thể nói không gian ở đây khá tĩnh lặng. Đan luôn đi theo sát Thạc Hy không rời cho tới khi họ tới cánh cửa phòng bệnh của Thạc Khang anh mới dừng lại. Đôi chân như muốn quay đi thì đã bị Đan vội níu lại:

_Đừng né tránh! Nói rồi Đan vội gõ cửa phòng, Cánh cửa dần mở ra Thiên Mỹ xuất hiện đằng sau cánh cửa vẻ mặt khá mệt mỏi tiêu tụy. Ánh mắt Thiên Mỹ sáng lên khi thấy người đứng trước mặt là Thạc Hy và Đan, cô bước lùi sang một bên cho hai kẻ đứng ở ngoài bước vào.

Thạc Khang đang nằm trên chiếc giường bệnh trải ga màu trắng tinh khôi. Khuôn mặt ông tái đi khá mệt mỏi. Đôi mắt vẫn khép kín. Nhịp thở đều đều vào máy thở. Thạc Hy lặng lẽ bước đến cạnh giường bệnh. Mặc dù luôn nung nấu ý định vạch mặt ông ấy nhưng anh không bao giờ có thể ngờ rằng Thạc Khang lại có ngày trở thành như vậy. Một con người một thời oanh liệt khét tiếng trên thương trường sẽ phải sống cuộc đời thực vật cho tới cuối đời. Một sự thật thật khó có thể chấp nhận. Anh lặng lẽ ngồi xuống cạnh giường Thạc Khang, đôi mắt màu nâu hổ phách lạnh lùng bây giờ còn mang thêm phần xót xa cay đắng.

Đan ra hiệu cho Thiên Mỹ đi theo cô. Cả hai đi dọc dãy hành lang của bệnh viện và dừng lại cuối hàng lang. Thiên Mỹ bực dọc:

_Có gì thì nói lẹ đi!

Đan chậm rãi rút từ trong chiếc túi LV đồng đánh của mình ra một phong bì cô đưa cho Thiên Mỹ rồi nói:

_Đây là vé máy bay sang New York, 2 tiếng nữa sẽ cất cánh mẹ cô đang chờ cô ở đó!

Thiên Mỹ ngạc nhiên nhìn Đan:

_Mẹ tôi??

Đan gật đầu. Thiên Mỹ mĩa mai:

_Tại sao tôi phải đi tìm một người đàn bà đã nhấn tâm vứt bỏ tôi??

Đan nhếch miệng cười:

_Cô nghĩ bà ấy muốn như thế à?? Một người mẹ làm sao có thể dễ dàng vứt đứa con do mình đứt ruột sinh ra chứ??

_Vậy tại sao, tại sao bà ấy lại bỏ tôi??

Đan thở dài thượt ra:

_Cô thông minh không đúng chỗ rồi. Mẹ cô bị ung thư dạ dày đấy. Nếu cô không mau đi thì sẽ không còn thời gian nữa đâu!!

Thiên Mỹ im lặng nhìn Đan ngỡ ngàng:

_Sao cô lại giúp tôi??

Đan cầm lấy tay Thiên Mỹ và đặt vào tay cô nàng cái phong bì rồi mỉm cười:

_Mau đi đi và đừng bao về quay về lôi kéo Thạc Hy của tôi nữa đó cũng là lí do tôi giúp cô! Nói rồi Đan quay đi. Thiên Mỹ cầm chắc phong bì trong tay rồi vội chạy xuống đường bắt vội một chiếc taxi và đi thẳng ra sân bay để đáp chuyến bay Đan đã an bài cho cô.

Đan quay trở lại phòng tâm trạng dường như vô cùng nhẹ nhõm và thoải mái, công sức bấy lâu nay cô bỏ ra tìm kiếm tung tích của bà Thiên thanh quả thật không phí hoài công sức. Đan bước nhẹ đến chỗ Thạc

Hy đang ngồi, đôi bàn tay nhỏ nhắn vỗ nhẹ lên vai Thạc Hy như một lời an ủi. Thạc Hy của Đan vẫn im lặng.

_Anh không sao chứ??

Thạc Hy giọng xót xa:

_Chỉ là không ngờ ông ấy lại nằm yên như thế này!

Bất chợt Đan cúi xuống ôm choàng lấy cổ Thạc Hy như muốn che chở cho anh, cô thổ thở:

_Sẽ có ngày ba anh tỉnh lại, anh đừng lo!!

Thạc Hy đáp lại lời Đan bằng một cái gật đầu nhẹ, Đan biết Thạc Hy đang bị sốc lắm vì anh chưa bao giờ nghĩ một người mạnh mẽ và quyền lực như Thạc Khang lại có thể nằm im như thế này bao giờ.

“”

“Có những thứ tình yêu sẽ bị thời gian làm lu mờ...

.....và sẽ có những lúc thời gian sẽ khiến tình yêu thêm bền chặt.”

Thời gian lặng lẽ trôi qua, thấm thoát đã gần hai tuần Đan ở trong bệnh viện chăm sóc cho Thạc Khang dùm Thạc Hy. Dạo này Thạc Hy khá bận rộn vì anh đang cố hết sức mình vực dậy tập đoàn họ Hoàng. Điều khiến Đan vui nhất là thái độ của Thạc Hy không còn xem cô như người ngoài cuộc nữa mà thậm chí anh còn trở nên khá thân thiết với cô.

Màn đêm hờ hững buông xuống cũng là lúc mọi thứ trong bệnh viện trở về trạng thái yên tĩnh.

_Dậy đi! Vừa nói Thạc Hy vừa cúi xuống hôn vào vầng trán Đan. Cô đang tựa người vào thành ghế và ngủ rất say nhưng khi vừa nghe tiếng Thạc Hy gọi thì đôi mắt cô vội mở to ra ngay. Đưa tay lên dụi dụi mắt:

_Anh về rồi à? Mọi việc thế nào rồi??

Thạc Hy nhún vai:

_Có lẽ không được tốt cho lắm!!

Đan ngạc nhiên:

_Sao vậy??

_Vì trông em ngày càng xanh xao! Nói rồi Thạc Hy đưa tay lên vén tóc Đan lên vành tai rồi cúi xuống hôn vào má cô nàng khiến cô nàng đỏ mặt. Anh dịu dàng nói:

_Từ mai em không cần phải vào nữa. Anh sẽ tìm một người chăm sóc cho ông ấy, bây giờ anh sẽ đưa em về! Nghe Thạc Hy nói vậy nên Đan bước đến lấy túi xách rồi choàng tay vào tay anh cùng anh bước đi.

“”

Song Nhi đứng tựa vào thành cửa sổ như mọi khi. Không biết từ bao giờ việc này đã trở thành thói quen của cô. Song Nhi ngước mắt lên nhìn bầu trời đêm có những vì sao sáng lấp lánh và cũng có những vì sao đang phát sáng một cách yếu ớt. Đêm nay lại một đêm nữa cô chìm trong sự cô đơn lạnh lẽo. Trong lòng cồn cào một nỗi nhớ. Đã hai tuần rồi, Thiên Quốc vẫn không một lần gọi điện về.

Tiếng gõ cửa phòng kéo Song Nhi ra khỏi dòng suy nghĩ cô cất giọng:

_Ai đấy??

Tiếng bà quản gia vọng từ phía bên ngoài:

_Tôi đây!!

Song Nhi bước đến mở cửa cho bà quản gia:

_Có chuyện gì vậy??

_Tôi vừa nấu chân gà hầm bổ cho cô xong, dạo này trông cô xanh xao quá, cô mau xuống ăn đi kẻo nguội!

Song Nhi mỉm cười:

_Thật phiền bà quá!!

Bà quản gia cũng cười đáp lại một nụ cười hiền từ:

_Không sao đâu, xuống ăn mau đi kéo nguội!!

Bất chợt Song Nhi cảm thấy biết ơn người phụ nữ này vô cùng, hầu như ngày nào bà cũng chăm lo cho cô từ miếng ăn y như một người mẹ. Đưa muống canh lên miệng húp nhưng rồi cô vội bịt miệng lại và chạy nhanh vào toa lét nôn thốc nôn tháo. Không phải vì món canh không ngon mà là vì dạo này cô hay bị như thế. Ngược đời mắt đỏ hoe lên nhìn bà quản gia đang đứng trước cửa toa lét nhìn cô đầy lo lắng:

_Tôi xin lỗi, không phải vì canh không ngon đâu, tại tôi...!!

_Có phải dạo này cô hay nhức đầu và thường xuyên buồn nôn và chán ăn không??

Song Nhi nhìn bà quản gia rồi gật đầu. Bà quản gia nhìn Song Nhi chăm chăm:

_Cô có thai phải không?

Song Nhi ngỡ ngàng nhìn bà quản gia như không tin được những gì mình vừa nghe:

_Bà nói gì vậy??

Bà quản gia gặng hỏi thêm:

_Cô chưa thử thai phải không??

_Tôi...!! lúc này Song Nhi cũng không biết phải nói sao nên cô đành gật đầu. Bà quản gia lật đật chạy đi một lúc sau bà quay lại tay cầm trên tay một cái hộp nhỏ nhắn. Bà đưa cho cô và nói:

_Cô mau vào đó thử đi! Thấy Song Nhi vẫn còn chần chừ trước cửa nên bà giục:

_Mau lên!

Hai vạch màu hồng hiện rõ rệt trên thân que khiến Song Nhi không khỏi bàng hoàng. Mắt cô đỏ hoe lên trong lòng cô vừa lo lắng mà cũng vừa lo sợ. Thấy Đan bước ra bà quản gia vội vã hỏi:

_Sao rồi, đưa tôi xem nào!

Song Nhi rụt rè đưa cho bà quản gia. Bà quản gia đón lấy và đưa lên xem. Mặc dù đã biết trước nhưng bà vẫn không giấu được sự ngạc nhiên trên khuôn mặt, bà thốt lên:

_Vậy là tôi đoán đúng rồi!

Thấy Song Nhi nhìn bà đầy ngạc nhiên nên bà bèn giải thích:

_Thấy cô dạo này xanh xao chán ăn và hay buồn nôn nên tôi nghĩ nên mới đi mua que về tính kêu cô thử nhưng sợ cô ngại nên thôi. Ai dè hôm nay...!! Song Nhi im lặng nghe bà quản gia kể lại. Trong lòng cô rối như tơ vò. Cô sẽ phải làm sao?? Bất chợt bà quản gia như chợt nhớ ra bà vội quay sang hỏi Song Nhi:

_Ba của đứa bé có phải là Thiên Quốc??

Nước mắt từ khóe mắt cô trực tuôn rơi. Cô nghĩ về giọt máu trong bụng mình bàn nấng người mẹ trong cô trời dấy mạnh mẽ. Cô nhất định phải bảo vệ đứa bé. Song Nhi vội cầm lấy tay bà quản gia van nài:

_Xin bà đừng cho ai biết việc này!

Bà quản gia nhìn Song Nhi ngạc nhiên:

_Đây là tin vui mà sao cô lại không muốn ai biết!

_Tôi có nỗi không riêng xin không thể nói với bà được xin hãy hứa với tôi đừng cho ai biết và nhất là Thiên Quốc!

Bà quản gia nhìn cô vẻ thương cảm. Bà gật đầu mặc dù trong lòng không hề muốn như thế.

“”

Thoắt cái mà đã hơn hai tháng ròng, Song Nhi ngày càng trở nên xanh xao mệt mỏi, đáng về tiêu tụy. Thái nghén khiến cô ăn ngủ không ngon. Ngồi bên chiếc bàn cô bắt đầu lấy cuốn sổ ra và bắt đầu viết cho bản thân mình những dòng nhật ký thay cho những lời cô không thể nói ra. Vài cơn gió mùa thu thổi lướt qua cửa sổ. Những giọt nước mắt nóng hổi của Song Nhi lại lăn dài trên đôi gò má nóng hổi rồi rơi xuống trang nhật ký. Đã hơn hai tháng mà Thiên Quốc vẫn chưa về. Không một cuộc điện thoại không một thư từ thông báo anh vẫn bình yên khiến Song Nhi ngày nào cũng thấp thỏm đợi chờ. Bà quản gia thấy cô cứ thế mãi nên chỉ còn biết an ủi:

_Cậu hai đi lâu về lắm, cô đừng trông mà thêm mệt!!

Những lúc như thế Song Nhi chỉ còn biết cười trừ rồi thôi nhưng thật ra chưa bao giờ cô ngừng lo lắng cho anh. Viết xong trang nhật ký cô gục đầu lên bàn ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

Trong cơn mê cô cảm thấy dường như mình đang nằm trọn trong vòng tay to lớn của anh và điều đó khiến cô cảm thấy thật hạnh phúc. Khóe miệng cô nhoẻn ra thành nụ cười. Giật mình thức giấc thì mình đã nằm trên giường từ khi nào. Song Nhi lồm cồm ngồi dậy và đi xuống phòng khách. Không gian yên tĩnh đến lạnh người. Cô cất tiếng gọi yếu ớt:

_Bà Lan ơi!! (bà Lan là tên bà quản gia nhá ^^)

Một hồi lâu vẫn không có tiếng bà Lan trả lời. Song Nhi rảo bước một vòng quanh phòng khách xong xuống bếp vẫn không thấy bóng dáng bà Lan đâu. Cái không gian yên ắng này khiến Song Nhi cảm thấy sờ sợ. Cô càng cảm thấy bàng hoàng hơn khi thấy cửa phòng làm việc của Thiên Quốc hé mở. Song Nhi rón rén bước đến gần cánh cửa và đẩy nhẹ nhẹ. Điều khiến Song Nhi không khỏi ngạc nhiên là Thiên Quốc đang gục đầu trên bàn làm việc. Lòng cô bỗng trở nên rộn ràng. Cô bước đến gần chỗ anh. Hai tháng không gặp trông anh khác quá. Lúc ngủ trông anh thật hiền lành nhưng khi anh tỉnh dậy thì con quái vật trong người anh lại trỗi dậy mạnh mẽ. Tiếng bước chân của Song Nhi khiến Thiên Quốc thức giấc. Anh nhìn cô ánh mắt vẫn lạnh lùng như mọi khi:

_Có chuyện gì??

Song Nhi ấp úng:

_Không.. không có gì...!!

_Không có gì thì đừng làm phiền tôi!

Song Nhi nhìn Thiên Quốc ánh mắt đượm buồn. Cô quay đi và không nói thêm lời nào nữa. Không hiểu sao nước mắt cô lại rơi.

“”

Màn đêm dần tan mặt trời bắt đầu mọc. Vài giọt sương còn đọng trên lá khẽ rơi xuống. Cả đêm qua Song Nhi không tài nào chợp mắt được cho tới mãi gần sáng cô mới dần chìm vào giấc ngủ sâu. Cho tới khi cô giật mình thức giấc thì trời cũng đã xế trưa. Cô lẹ mọ bước xuống phòng khách. Thiên Quốc đang ngồi ăn sáng trong phòng bếp. Vẻ mặt điềm đạm. Thấy Song Nhi anh cất giọng:

_Lại ăn sáng đi!!

Bà quản gia vội dọn cho Song Nhi một phần thức ăn và đặt lên bàn, Song Nhi kéo ghế và ngồi xuống cạnh anh. Suốt buổi ăn cả hai kẻ không ai nói với nhau câu nào. Bầu không khí căng thẳng đến nghẹt thở. Ăn xong Thiên Quốc đứng lên lấy áo khoác rồi đi làm còn Song Nhi cũng ngừng ăn đôi mắt cô dõi theo anh cho tới khi bóng anh khuất sau cánh cổng cao.

“”

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, trăng cũng dần lên cao. Thiên Quốc quay trở về nhà trong trạng thái vô cùng mệt mỏi sau một ngày dài. Không khí trong nhà vẫn tĩnh lặng. Anh cất tiếng hỏi bà quản gia:

_Song Nhi đâu??

_Cô ấy đang nghỉ ở trên phòng, hôm nay cô ấy ngất đấy cậu!

Thiên Quốc ngạc nhiên:

_Có sao không??

Bà quản gia thở dài thườn thượt rồi lắc đầu:

_Tôi cũng không biết có nên nói không nhưng tôi thấy bầu bì mà sống như thế này thì làm sao mà chịu nổi..!

_Cô ấy có thai à?? Thiên Quốc gặng hỏi lại:

Bà quản gia gật đầu rất ư thành thật. Không đợi nghe bà quản gia nói thêm gì nữa Thiên Quốc bước nhanh lên phòng.

Song Nhi đang ngồi trên chiếc ghế ngã người ra nhìn những vì sao đang sáng lấp lánh. Chốc chốc cô lại thở dài.

_Đứa trẻ đó là của ai??

Thiên Quốc cất giọng khiến Song Nhi vội quay lại nhìn. Về mặt không giấu được sự ngạc nhiên nhưng cô vẫn im lặng đôi mắt cô sụp xuống, hai tay cô bấu chặt vào nhau. Song Nhi đang lo sợ không biết cô nói ra thái độ của Thiên Quốc sẽ thế nào nên chỉ còn cách im lặng. Cô sợ, sợ cái con quái vật trong cơ thể anh. Nó như muốn nuốt chửng lấy cô.

_Có phải của lão già đó không??

_Không phải!! Song Nhi yếu ớt nói. Thiên Quốc tiến đến gần Song Nhi khiến cô bước lùi lại về đề phòng. Tay anh nắm chặt đôi vai nhỏ bé của cô anh khòe miệng anh hơi nhếch lên:

_Cô nói láo!

Song Nhi căng to đôi mắt lên nhìn anh, đồng tử giãn hết cỡ. Cô ngỡ ngàng nhìn kẻ đang đứng trước mặt mình thậm chí cô còn không muốn tin những gì anh vừa nói. Song Nhi nhắm mắt dùng tay gỡ tay anh cố gắng thoát khỏi bàn tay anh:

_Tôi nói không phải, anh làm tôi đau quá!

Đôi bàn tay to lớn của anh dần rời lỏng và buông cô ra:

_Thế thì của thằng nào? Tôi chỉ vừa đi được hai tháng thôi, cô giỏi quyến rũ đàn ông thật!

Song Nhi bặm môi rồi bất chợt vụt cả bàn tay vào mặt anh vẽ mặt giận dữ:

_Anh im đi!!

Khóe miệng anh lại nhếch lên cười:

_Tui nói đúng rồi phải không?? thế mà tôi cứ hi vọng con người cô thật sự không phải là như thế! Nói rồi anh bỏ đi.

Song Nhi ngồi thụp xuống sàn nhà và khóc, cô khóc nức lên như chưa bao giờ được khóc. Đây không phải là lần đầu tiên anh xúc phạm cô nhưng những lời anh nói cứ như cửa vào tim cô và cô thấy rất đau gần như không thể thở nổi. Có lẽ cô sẽ không phải đau như thế nếu như cô suốt thời gian qua cô ngừng nhớ đến anh...

Trong đêm tối có một bóng người nhỏ bé bị nhấn chìm trong đau khổ và tuyệt vọng. Vài cơn gió đêm lạnh buốt lướt qua khiến Song Nhi co người lại. Đôi mắt cô nhìn xa xăm vào một không gian vô định. Về mặt không tí cảm xúc duy nhất chỉ riêng đôi mắt phẳng phất nét buồn rười rượi

“.....”

Thiên Quốc ngồi trầm tư rất lâu trên bàn làm việc, trong đầu anh là một mớ cảm xúc rối ren không thể nào tháo gỡ. Tiếng chuông điện thoại reo liên hồi kéo anh quay về hiện tại. Đôi mày anh khẽ nhíu lại rồi giãn ra:

_Có chuyện gì vậy??

Không biết bên đầu dãy bên kia nói gì mà Thiên Quốc vợ lấy áo khoác rồi phóng như bay leo lên xe nhân ga vọt đi. Về mặt khá căng thẳng. Anh dừng xe lại trước cửa bệnh viện khuôn mặt thất thần. Thấy bà quản gia đang đi qua đi lại trong hành lang anh vội hỏi:

_Cô ấy sao rồi??

Bà quản gia thở dài thượt ra giọng bà ghen lại nơi cổ:

_Vẫn đang cấp cứu, mất máu nhiều lắm có thể sẽ không giữ được đứa bé!

Thiên Quốc nắm mạnh tay vào tường:

_Khốn kiếp thật, sao cô ta lại dám làm thế chứ??

Bà quản gia nhìn Thiên Quốc:

_Tôi không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì nhưng con bé quả thật là rất ngốc và cậu cũng ngốc không kém gì!!

Thiên Quốc vẫn lặng im anh mím chặt môi về mặt thất thần vô cảm.

Bà quản gia thở dài thườn thượt ra rồi lắc đầu.

_Tôi về nhà lấy đồ, cậu ở đây coi cô ấy nhe!! nói rồi bà bỏ đi. Thiên Quốc lẳng lặng ngồi xuống chiếc ghế đá gần phòng cấp cứu. Đôi mắt anh vẫn dõi về phía cánh cửa phòng không rời. Khi nghe tin Song Nhi tự tử anh như kẻ điên lao trên phố để mau chóng đến gặp cô. Có phải anh chính là nguyên nhân khiến cô phải tìm đến con đường này? Có phải anh đã quá khắc nghiệt với cô?

Hoàng hôn dần buông xuống, ánh chiều tà cũng yếu ớt dần. Bể đèn phòng cấp cứu vụt tắt. Thiên Quốc vội đứng dậy và bước theo sau chiếc băng ca y tá vừa đẩy ra. Song Nhi đang nằm trên chiếc băng ca trắng, đôi mắt cô nhắm nghiền lại, hơi thở khó nhọc về mặt xanh xao mệt mỏi.

Thoắt cái mà đã hai ngày Song Nhi vẫn ngủ mê man. Thiên Quốc vẫn ngày đêm túc trực bên giường cô không rời nửa bước. Nhìn về mặt cô say ngủ sao anh lại thấy thật yên bình. Hai ngày chăm sóc cô là những ngày sống không hận thù khiến anh cảm thấy trong lòng thật thanh thản. Anh chỉ muốn gạt hết thù hận trong lòng để được ôm trọn cái con người nhỏ bé ấy vào vòng mình và che chở cho cô nhưng sao anh lại không thể làm được? Đôi bàn tay anh lướt dọc trên khuôn mặt cô? Lòng tự hỏi liệu đứa bé đó có phải là con anh??

“”

Song Nhi dần mở mắt sau một thời gian dài ngủ mê man. Cô cố gượng ngồi dậy và gỡ cái cây kim đang truyền nước biển ra. Những cử động của cô khiến kẻ đang gác đầu trên giường bệnh giật mình thức giấc:

_Tỉnh rồi à?

Song Nhi ngược mắt nhìn Thiên Quốc song cô vẫn im lặng. Như chợt nhớ ra cô đưa tay sờ lên bụng mình:

_Con tôi không sao chứ??

Thiên Quốc không đáp lời Song Nhi anh quyết định giữ thái độ im lặng. Song Nhi yếu ớt hỏi:

_Nó mất rồi phải không??

Thiên Quốc khẽ gật đầu. Song Nhi đưa mắt nhìn ra cô cửa sổ, ánh mắt buồn rười rượi. Phản ứng quá đối bình thản của Song Nhi khiến Thiên Quốc càng cảm thấy lo lắng hơn. Anh đưa tay vỗ nhẹ nhẹ lên mu bàn tay cô như lời an ủi. Trong lòng anh lúc này cũng không khá gì hơn cô.

_Đứa bé có phải là con anh?

Song Nhi không trả lời cô vẫn ngồi thẫn người ngắm bầu trời qua khung cửa sổ. Đôi mắt dần đỏ hoe lên, ướt át và thế là từng giọt nước mắt thi nhau tuôn rơi. Thiên Quốc đưa tay ra nắm lấy bàn tay cô và siết nhẹ giọng anh dịu dàng:

_Đừng khóc!!

Song Nhi đưa tay quệt nhẹ giọt nước mắt đang chảy xuống bên gò má. Đôi mắt vẫn nhìn đắm đắm vào một không gian vô định. Thiên Quốc vẫn ngồi bên cạnh cô tay anh khẽ siết nhẹ tay cô rồi giữ chặt lấy tay cô.

Thời gian chậm chậm trôi qua. Song Nhi vẫn ngồi đấy như kẻ vô hồn. Thiên Quốc nhẫn nại ngồi bên cạnh. Lần đầu tiên anh cảm thấy hối hận vô cùng. Người con gái đang ngồi cạnh anh lại do chính anh dồn cô đến bước đường cùng. Anh muốn đưa tay lên lau những giọt nước mắt của cô nhưng lại không thể vì anh không có tư cách làm việc đó.

Một hồi lâu sau Song Nhi mới cất tiếng:

_Anh về đi, tôi muốn ở một mình!

Thiên Quốc nhìn Song Nhi trong lòng không yên. Song Nhi nhìn anh mỉm cười:

_Tôi không sao đâu!

Thiên Quốc chậm rãi đứng lên rồi quay đi. Anh leo lên xe và phóng thẳng về nhà.

21. Chương 21

Đan dẫn mạnh tờ báo xuống bàn giận dữ:

_Cái quái gì thế này, gì mà vợ chưa cưới chứ??

Thạc Hy đang ngồi bên cạnh cô nhâm nhi tách cà phê nóng hổi. Thấy cô nàng phản ứng hơi thái quá nên Thạc Hy tỏ mò nhìn sang:

_Sao vậy??

Đan vội lấy tờ báo rồi lật ra cho Thạc Hy xem. Một bên mày rậm của Thạc Hy khẽ nhếch lên đôi chút nhìn dòng tiêu đề bỗng mắt: “Vợ chưa cưới của chủ tịch tập đoàn Sasan tự tử!” bên cạnh là bức hình chụp Thiên Quốc đang tay trong tay khá tình tứ với kẻ được mệnh danh là “dì ghê” của Đan. Thạc Hy đưa tách cà phê lên miệng hợp một ngụm nhỏ rồi chậm rãi đặt xuống:

_Vậy thì có sao đâu??

Đan lấy lại tờ báo từ tay Thạc Hy rồi nói:

_Tất nhiên là có sao chứ cô ta là “mẹ ghê” của em đó. Em phải đi gặp anh ấy hỏi cho ra lẽ mới được!! nói rồi cô nàng đứng dậy toan bước đi song lại quay ngoắc lại cúi xuống hôn vào má Thạc Hy:

_Em đi đây, bye anh!!

“....”

Thấy Song Nhi đang ngon giấc nên Thiên Quốc khẽ đặt bó hoa lên bàn anh đưa tay kéo chăn lên đắp cho cô. Anh lặng lẽ thả người xuống chiếc ghế sofa bên cạnh giường bệnh rồi đưa mắt nhìn Song Nhi. Khuôn mặt hốc hác xanh xao của Song Nhi khiến anh thấy xót xa vô cùng.

Nghe tiếng gõ cửa Song Nhi dần mở mắt ra. Thiên Quốc chậm rãi đứng lên và đi ra mở cửa. Anh không mấy ngạc nhiên khi thấy Đan đứng trước cửa. Thấy Thiên Quốc Đan nhếch miệng cười:

_Có vẻ anh đang hạnh phúc lắm nhỉ?? cô ta đâu??

Thiên Quốc đưa tay lên chặn ngang cánh cửa lại không cho Đan bước vào anh cất giọng lạnh lùng:

_Em về đi!!

Đan nhìn chằm chằm Thiên Quốc rồi nói:

_Tránh ra, em phải gặp cô ta!

_Cho cô ấy vào đi! Giọng nói yếu ớt của Song Nhi cất lên khiến Thiên Quốc và Đan dừng đầu khẩu và hướng ánh nhìn về phía Song Nhi, cô đang bước từng bước ra cửa trông khá mệt mỏi. Thiên Quốc vội bước đến chỗ Song Nhi và đưa tay ra đỡ cô:

_Em nằm nghỉ đi còn yếu lắm!! nói rồi anh dìu Song Nhi về giường bệnh. Đôi mắt Song Nhi vẫn không rời Đan. Đôi mắt ươn ướt đỏ hoe lên, khuôn mặt xanh xao, mệt mỏi. Đan vẫn đứng lặng trước cửa nhìn Song Nhi. Đường như cô rất bất ngờ về dáng vẻ thảm thương của “ mẹ ghẻ” lúc này. Nhìn “kẻ thù” của cô yếu đuối thế này thì làm sao cô nỡ tổn hại?? nghĩ vậy nên Đan đành quay đi. Cô tự hỏi: “Có nên tha thứ??”

“”

Đan đi rồi Song Nhi mới quay sang nhìn Thiên Quốc:

_Cô ấy đi rồi, anh cũng về đi !

Thiên Quốc hơi lưỡng lự:

_Em chưa khỏe mà!

_Tôi không sao đâu, anh về đi!!

Thiên Quốc nhìn Song Nhi đầy lo lắng rồi chậm rãi đứng lên trước khi đi anh không quên dặn:

_Em nhớ ăn uống đàng hoàng đấy, ngày mai anh sẽ vào!! nói rồi anh dợm bước đi.

“”

Sáng nay Thiên Quốc dậy khá sớm anh tranh thủ vào công ty sắp xếp hết mọi việc để vào thăm Song Nhi thật sớm trước khi đi làm anh còn dặn dò bà quản gia phải nấu thật nhiều món ngon để tẩm bổ cho Song Nhi và còn đặc biệt dặn bà phải trang trí nhà cửa thật đẹp để chào mừng cô quay trở về.

Sau khi rời khỏi công ty anh còn tiện đường ghé vào tiệm hoa và mua một bó hồng nhung to dùng trước khi đến thăm cô. Cầm bó hoa trên tay trong lòng anh trở nên rộn ràng. Thù hận bấy lâu nay biến anh thành một con quái vật thật đáng ghê tởm việc sống lại với chính mình khiến anh dường như vô cùng nhẹ nhàng thanh thản. Đẩy cửa phòng bệnh bước vào nụ cười đang thường trực trên môi anh dần trở nên tắt ngấm. Phòng bệnh trống không tất cả đồ đạc trong phòng đều được dọn dẹp sạch sẽ như chưa từng có ai ở. Thấy một cô nữ y tá đi ngang anh vội hỏi:

_Cho hỏi cô gái ở phòng này đi đâu rồi??

Cô y tá suy nghĩ giây lát rồi đáp:

_À, lúc sáng có một người đàn ông đến làm thủ tục cho cô ấy xuất viện rồi, anh còn cần gì nữa không??

Về mặt lạnh lùng dần quay trở lại trên khuôn mặt Thiên Quốc anh lạnh lùng nói:

_Được rồi, cô đi đi!!

Nhìn căn phòng trống không hiểu sao anh lại cảm thấy tức giận và hụt hẫng vô cùng anh ngồi phịch xuống ghế sofa giọng mỉa mai:

_Thế mà tôi đã tin em!!

“”

Đan đang ngồi trên ghế sofa hai tay ôm chặt con gấu bông to oạch đôi mắt hướng về phía cửa sổ thả hồn suy nghĩ điều gì đó đến gần ngơ cho tới khi nụ hôn của Thạc Hy đáp xuống gò má cô nàng thì cô nàng mới sực tỉnh. Chậm rãi ngồi xuống cạnh Đan:

_Làm gì mà ngẩn người ra thế??

Đan mỉm cười cô ngả đầu vào vai Thạc Hy:

_Em đang suy nghĩ!!

Một bên mày rậm của Thạc Hy khẽ nhướn lên đôi chút, anh nhìn cô khó hiểu:

_Về chuyện gì??

Đan dần ngược đôi mắt ướt lên và nhìn đắm đắm vào đôi mắt màu hổ phách của kẻ đối diện cô chậm rãi hỏi:

_Nếu một ngày em phản bội anh thì anh có tha thứ cho em không?

_Không!! còn em??

Đan mỉm cười:

_Em cũng sẽ không tha thứ cho anh!! vừa nói cô vừa dúi đầu vào ngực Thạc Hy, Đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô đặt yên vị trên ngực anh. Cô rất thích làm thế bởi vì nếu đặt bàn tay ở đây cô sẽ cảm nhận được rất rõ từng nhịp tim của anh.

Đan đang thiêm thiếp ngủ trên vai Thạc Hy thì chuông điện thoại reo lên inh ỏi khiến cô giật mình mở mắt ra nhìn anh. Thạc Hy chậm rãi lấy điện thoại ra. Đan cũng tò mò nhìn vào màn hình điện thoại của anh nhưng cô chỉ thấy một dòng số chưa được lưu tên. Thạc Hy đứng lên và vội vã cầm điện thoại ra ngoài nghe. Thái độ của anh khiến Đan không khỏi ngạc nhiên cô chỉ còn biết ngồi đó và nhìn theo anh chàng mặc dù lòng rất muốn chạy theo nghe xem ai gọi. Người ta nói khi yêu con người ta rất ích kỉ và Đan cũng thế cô cũng không thể chia sẻ tình yêu của mình cho bất kì ai.

Một lúc lâu sau Thạc Hy quay lại và ngồi xuống cạnh cô, Đan khẽ hỏi ánh mắt rụt rè:

_Có chuyện gì vậy anh??

_Àh, không có gì đâu!! Nói rồi anh kéo đầu Đan tựa lại vào vai mình và quay trở lại giấc ngủ. Tựa đầu vào vai Thạc Hy Đan vẫn giữ im lặng đôi mắt cô mở to. Đầu óc vận hành hết cỡ để lí giải hành động kì lạ của Thạc Hy. Đan vòng tay ôm chặt lấy người Thạc Hy cô thầm nói:

_Đừng phản bội em anh nhé!!

Thời gian chậm chạp trôi qua Đan dần chìm vào giấc ngủ. Thạc Hy nhẹ nhàng bế cô và đặt lên giường. Anh khẽ cúi xuống hôn vào đôi môi mềm mại của cô rồi quay bước đi.

“”

Những tia nắng ban mai xuyên qua tấm màn cửa mỏng manh chiếu sáng gian phòng. Đan đưa tay lên dụi dụi mắt rồi quay sang nhìn đồng hồ cũng còn khá sớm để bắt đầu một ngày mới. Ánh mắt cô dừng lại nơi tấm giấy được cái đồng hồ đè lên. Cô đưa với tay lấy mảnh giấy gỡ ra và xem rồi nhoèn miệng cười. “Anh đi làm, em dậy thì ăn sáng đi nhe!!” nét chữ không lẫn vào đâu được của Thạc Hy khiến lòng Đan cảm thấy ấm áp vô cùng. Mặc dù anh chưa bao giờ nói yêu cô nhưng những hành động của anh cũng đủ khiến cô cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế gian rồi. Đan ngồi bật dậy và bước đến cửa sổ cô đẩy mạnh cửa sổ mở ra rồi vươn vai hít thở cái bầu không khí ban mai trong lành.

Bất chợt nghĩ đến một điều gì đó thú vị Đan nhoèn miệng cười. Cô vội vệ sinh cá nhân và bước đến tủ quần áo. Cô lựa ình một bộ váy màu kem nhạt và đôi giày cao gót màu nude. Màu sắc của bộ váy khiến nước da trắng của cô càng thêm nổi bật. Đan vớ lấy cái túi LV màu đỏ đồng đánh rồi bước đi.

Chiếc BMW màu đỏ quen thuộc dừng lại trước cổng một tòa nhà to lớn bằng kính trong suốt cao chót vót. Đan đẩy cửa xe và bước xuống. Anh chàng nhân viên bảo vệ bước đến nhận chìa khóa xe từ tay Đan và leo lên lái xe về bãi đỗ. Đan bước vào trong tòa nhà. Cô nhân viên lễ tân nhìn Đan mỉm cười giọng ngọt ngào:

_Xin chào quý khách, quý khách cần tìm ai!!

Đan mỉm cười đáp lễ:

_Tôi tìm tổng giám đốc!!

_Quý khách có hẹn trước không ạ?

Đan lắc đầu:

_Cô chỉ cần báo với anh ấy có bạn gái kím là được rồi!!

Cô nhân viên lễ tân ái ngại nói:

_Nhưng bây giờ tổng giám đốc không có ở đây. Từ sáng tổng giám đốc đã ra ngoài cùng ...!! Cô nhân viên bỏ lửng câu nói ánh mắt cô ta nhìn Đan tỏ vẻ ái ngại. Đan khẽ chau mày:

_Cùng ai??

_Cùng tiểu thư Louse rồi!!

_Louse, cô ta là ai??

Cô nhân viên lễ tân trầm ngâm suy nghĩ rồi đáp:

_Cô ấy là con gái của chủ tịch tập đoàn ASEAN!!

Cái tên ASEAN khiến không khỏi ngạc nhiên. Vì vốn dĩ ASEAN là một tập đoàn rất có thế lực. Nhưng tại sao Thạc Hy lại đi cùng cô gái đó?? Đan đưa mắt nhìn cô nhân viên rồi hỏi:

_Cô có biết họ đi đâu không??

Cô gái nhìn Đan rồi lắc đầu. Đan chào tạm biệt cô gái rồi quay bước đi. Trong lòng bỗng trở nên rối bời. Đầu óc vận hành hết cỡ để trả lời hết những câu hỏi đang hiện lên trong đầu.

“”

SWEET COFEE những ngày mùa thu cũng rất đông khách. Đan tiến đến chỗ ngồi cạnh cửa sổ quen thuộc của mình nhưng lại khựng lại cô ngạc nhiên khi thấy Quân đang ngồi ngay chỗ ngồi quen thuộc của cô và nhâm nhi tách cà phê nóng. Dường như thấy Đan Quân mỉm cười. Đan cũng mỉm cười đáp lại rồi tiến đến chỗ Quân và kéo ghế ngồi xuống đối diện anh chàng:

_Em không ngờ lại gặp anh ở đây đó!

Quân đưa ly cà phê lên nhấp môi và chậm rãi nói:

_Anh là khách quen của quán mà!

Đan nhìn anh chàng nghi hoặc:

_Em cũng là khách quen nhưng mà em chưa từng thấy anh vào quán này bao giờ!

Quân mỉm cười:

_Anh bắt đầu trở thành khách quen của quán từ khi anh biết em cũng hay đến đây!

Đan thoáng ngạc nhiên nhìn Quân rồi trả lời qua loa:

_Vậy sao! Bởi vì cô không muốn câu chuyện đi quá sâu. Đôi lúc những chuyện như thế thường dẫn đến những tình huống khó xử. Quân lại đưa ly cà phê lên miệng hớp một ngụm. Ánh mắt anh dần chuyển từ ly cà phê sang nhìn Đan chăm chăm khiến Đan cũng phải cảm thấy hơi ngượng ngịu. Vờ như không để ý Đan đưa mắt nhìn về chỗ quầy pha chế.

_Đan à, anh có chuyện muốn nói với em! Giọng Quân chậm rãi cất lên rõ ràng. Đan quay sang nhìn Quân:

_Anh nói đi!

Về mặt anh chàng bỗng trở nên nghiêm trang, anh nhìn Đan dè dàng nói:

_Làm bạn gái anh nhé?

Lời đề nghị của Quân khiến Đan không khỏi ngạc nhiên song cô vẫn giữ thái độ bình thản vô cùng:

_Nhưng em có người yêu rồi!

Quân nhìn Đan mỉm cười:

_Anh biết, anh sẽ đợi! nói rồi anh đứng lên tiến về phía Đan rồi bất ngờ cúi xuống hôn lên trán cô thay lời chào tạm biệt. Khiến Đan vừa bối rối vừa ngượng ngùng cô ngồi lặng thính không nói gì nhìn theo bóng Quân dần khuất sau cánh cửa kính. Đây là lần thứ 3 anh hôn tạm biệt cô như thế.

22. Chương 22

Hoàng hôn dần buông xuống cũng là lúc mọi vật sắp sửa bị cái màn đêm đen kịt nuốt chửng. Thạc Hy quay trở về nhà trong bộ dạng mệt mỏi. Anh cởi áo khoác ra và treo lên giá treo裳 sau cánh cửa và đưa tay lên bật công tắc đèn rồi ngạc nhiên khi thấy Đan đang ngồi co ro trên ghế sofa. Anh tiến đến gần chỗ Đan dịu dàng hỏi:

_Sao vậy??

Đan ngược đôi mắt ướt lên nhìn anh:

_Hôm nay anh đi đâu vậy?

Dường như đã hiểu lí do vì sao Đan lại như thế nên Thạc Hy nhõn miệng cười tay đưa lên xoa đầu cô:

_Anh đi với Louse!

Đan ngược mắt lên nhìn thẳng vào đôi mắt màu nâu hổ phách tuyệt đẹp kia:

_Anh không có tình cảm với cô ấy phải không?

Thạc Hy gật đầu. Có lẽ Đan chỉ cần như vậy thôi, cô vội ôm chầm lấy Thạc Hy khoe miệng nhõn ra thành nụ cười rực rỡ. Mùi hương trên tóc cô phảng phất quanh cánh mũi Thạc Hy. Anh khẽ siết nhẹ vòng tay ôm cô chặt hơn. Được một lúc Đan dần buông Thạc Hy ra cô nghiêm giọng:

_Anh đi tắm đi, em sẽ đích thân chuẩn bị bữa tối!

Thạc Hy nhìn Đan ngờ vực:

_Có được không đó?

Đan cười đắc ý:

_Tất nhiên là được mà, anh dám nghi ngờ tài nghệ của em à?

Thạc Hy vội xua tay phân bua:

_Không phải, chỉ là quá ngạc nhiên!

Đan mỉm cười:

_Anh mà dám chê là em cho anh nhện đói luôn đó! Nói rồi cô nàng tí tởn xuống bếp chuẩn bị bữa tối.

AAaaaaa!!!!!!!

Thạc Hy đang tắm thì nghe tiếng Đan la thất thanh nên vội vợ lấy cái khăn quần quanh người rồi lao như bay xuống bếp. Thấy Thạc Hy Đan ngược lên nhìn anh vẻ mặt méo mào như sắp khóc. Anh đưa mắt nhìn cánh tay cô nàng đang dùng tay kia bịt chặt lại:

_Bị gì vậy đưa anh xem! Vừa nói anh vừa bước đến gần cô cầm bàn tay bị thương của cô lên xem xét. Anh không hề hay biết có một kẻ đang nhe răng cười hí hửng vô cùng vì bộ dạng của anh lúc này. Tóc thì ướt đầm nước trở nên rũ rượi khác hẳn vẻ bông bênh lúc khô ráo trên người thì chỉ quần mỗi tấm khăn ngang nửa phần người còn lại để lộ nguyên cả bộ ngực trần.

_Sao không có gì hết vậy?? vừa nói anh vừa giơ bàn tay lên xem xét xong bắt gặp nụ cười ranh mãnh của cô. Anh chau mày:

_Dám lừa anh à??

Đan le lưỡi tinh nghịch:

_Ai kêu anh dễ bị dụ quá làm chi! Đan vừa nói dứt câu thì bị Thạc Hy bế xốc lên vai vác đi. Bất ngờ nên cô nàng la lói inh ỏi:

_Thả em xuống, té bây giờ!!

Thạc Hy đi thẳng về phòng và thả Đan xuống giường. Lúc này thì cô nàng mới phát hoảng thật sự. Trò đùa trẻ con của cô đã khiến cô rơi vào tình thế khó xử. Đan nhìn Thạc Hy dăm dăm:

_Anh..anh tính làm gì??

Thạc Hy bình thản đáp:

_Xử tội em! Nói rồi anh cúi xuống và đặt lên môi cô nụ hôn phớt qua rồi ngẩng lên nhìn cô:

_Đủ chưa?

Đan ngạc nhiên chưa kịp hiểu gì thì anh lại cúi xuống hôn cô. Nụ hôn sâu và ướt át. Môi anh cuốn lấy môi cô. Những cái mút nhẹ khiến môi cô dần đỏ ửng lên. Nụ hôn kéo dài khiến hơi thở cả hai dần trở nên gấp gáp hơn. Tay anh mơn man trên làn da mịn màng của cô. Những cái vuốt nhẹ lướt dọc sống lưng khiến cô khẽ rùng mình. Lần đầu tiên cô cảm nhận từng hơi thở của anh, từng hành động của anh khiến cô cảm thấy dường như cả hai đang hòa quyện vào nhau.

“”

Đưa miếng bít tết vừa cắt lên ngang tầm mắt Đan vừa cười vừa nói:

_Trông hấp dẫn quá! Nói rồi cô nàng cho luôn cả miếng thịt vào miệng nhai. Nhai xong cô lại đưa mắt sang nhìn Thạc Hy tấm tắc khen:

_Công nhận anh nấu ăn ngon thiệt đó!

_Em phải học nấu ăn đi, con gái gì mà nấu ăn thật kinh khủng!

Đan vội nói:

_Ai kêu người ta chưa nếm thử mà anh đã lo ăn vụn!

_Nhờ vậy mới biết em bỏ nhầm cả tấn muối vào nồi canh!

Đan xụ mặt ỉu xiu:

_Người ta nào có biết một nồi canh to thế thì bỏ bao nhiêu muối cho vừa!

Thạc Hy bật cười:

_Thôi ăn lẹ đi, anh dẫn đi công viên chơi!

Mắt Đan sáng rực lên nhìn anh:

_Thiệt hả? Nói rồi cô cúi xuống ăn ngấu nghiến phần thức ăn của mình rồi phòng như bay về phòng thay quần áo.

Nửa tiếng sau Đan xuất hiện trước mặt Thạc Hy dưới bộ dạng rất tươi tắn.

_Đi thôi anh!

Thạc Hy đặt tờ báo lên bàn rồi chậm rãi bước đi.

Ngồi trên đu quay đứng Đan hồ hởi nhìn xuống phía bên dưới thành phố. Ánh đèn điện sáng lấp lánh cả một vùng. Cô đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình siết nhẹ lấy bàn tay Thạc Hy. Anh quay sang nhìn cô ánh mắt dịu dàng nồng ấm. Có đôi lúc chỉ cần một cái siết tay của Thạc Hy cũng đủ khiến Đan cảm thấy mình thật hạnh phúc.

_Em muốn xem cái đó? Vừa nói Đan vừa chỉ tay về phía quầy hàng lưu niệm khá vắng khách nhưng trông rất lạ mắt của một cô gái. Đan kéo Thạc Hy tiến đến chỗ quầy hàng. Đan nhìn cô gái bán hàng rồi nói:

_Tôi muốn xem cái đó!

Cô gái bán hàng nhìn Đan mỉm cười rồi lấy cái chuông gió làm bằng gỗ trông khá đặc biệt đưa cho Đan:

_Cô biết nhìn đồ thật cái này là cái duy nhất đó. Người làm nó chính là một cô gái câm!

Đan nhìn cô gái bán hàng. Cô gái mỉm cười rồi nói tiếp:

__Mang trong lòng một tình yêu nhưng không thể bày tỏ nên mượn lời của chuông gió để bày tỏ lòng mình!

__Thế cô ấy có được tình yêu không?

Cô gái lắc đầu:

__Không, chàng trai ấy đã có người yêu rồi!

__Tôi mua cái này! Đan vừa nói vừa đưa lại cái chuông gió cho cô gái gói lại.

Cầm cái chuông gió trên tay Đan thích thú đưa lên ngắm nghía. Thấy cô nàng mãi mê ngắm cái chuông gió nên Thạc Hy cất giọng:

__Thích đến thế à?

Đan quay sang nhìn Thạc Hy rồi mỉm cười:

__Uhm, em cảm thấy nó có gì đó rất đặc biệt! Liếc ngang nhìn Thạc Hy cô nhe răng cười:

__Nhưng không đặc biệt bằng anh! Vừa nói cô vừa luồn các ngón tay nhỏ nhắn của mình đan vào tay Thạc Hy.

Dưới bầu trời đêm lấp lánh có hai kẻ đang tay trong tay đi bên nhau lâng lâng trong niềm hạnh phúc.

Thạc Hy vòng tay siết nhẹ vòng eo kẻ đang ngủ ngon lành trong vòng tay anh. Đan dần dần mở mắt ra nhìn anh rồi vòng tay ôm lấy cái thân người to lớn cô dựa dẫm vào ngực Thạc Hy:

__Anh dậy sớm vậy?

__Anh phải đi làm rồi! Nói rồi anh cúi xuống hôn vào vầng trán cô rồi ngồi dậy đi thẳng vào toa lét.

Đan nhìn theo anh không hiểu sao những lúc Thạc Hy không ở cạnh cô cô lại thấy bất an đến thế.

....”

Thạc Hy vừa đến cổng công ty thì cô nhân viên lễ tân vội bước ra nói nhỏ vào tai anh:

__Cô Louse đang đợi giám đốc trong phòng làm việc ạ!

__Uhm tôi biết rồi! Nói rồi anh bước nhanh về phía phòng làm việc vẻ mặt anh hùng như thường ngày:

__Có chuyện gì?

Thấy Thạc Hy bước vào Louse mỉm cười:

__Không có gì chỉ là em muốn gặp anh thôi! Vừa nói cô vừa nhoẽn miệng cười để lộ cái răng khểnh cùng với hai cái lúm đồng tiền khá xinh xắn. Thấy Thạc Hy vẫn lạnh lùng cô nói tiếp:

__Mình đi ăn đi anh, em đói bụng quá à! Vừa nói cô vừa nắm lấy tay Thạc Hy giật nhẹ nhẹ. Thạc Hy lạnh lùng hất tay ra rồi đáp:

__Tôi bận rồi, em cứ đi đi!

Louse chậm rãi nói ra vẻ vu vơ:

__Vực dậy một tập đoàn lớn không phải là chuyện một sớm một chiều đâu. Sẽ dễ dàng hơn sau khi tụi mình đính hôn. Lúc đó anh không còn phải lo lắng nữa. Ba mẹ em cũng thích anh lắm!

Đôi mắt màu hổ phách dần chuyển ánh nhìn sáng Louse:

__Em nghe đây, tôi sẽ không đính hôn với em đâu cho nên cho em đừng lồi ba em vào chuyện này nữa, bây giờ tôi phải làm việc rồi, em đi đi! Nói rồi anh bước đến và ngồi vào bàn làm việc cũng chẳng thèm bận tâm đến cái kẻ đang hậm hực kia. Louse quay sang nhìn Thạc Hy thấy thái độ anh chàng quá đối bình thản nên cô tức tối rời khỏi phòng.

“”

_Con sao vậy con gái yêu?? ông David ngồi xuống cạnh Louse và dịu dàng hỏi. Louse mắt rơm rớm nước mắt ngược lên nhìn ba mình:

_Con muốn đám cưới với anh Thạc Hy!

David nhìn cô con gái nét mặt ông dần giãn ra:

_Con thích cậu ta đến thế sao?

Louse vội đính chính lại:

_Không phải thích mà là yêu, ba giúp con được không?

Ông David xoa đầu cô con gái cưng rồi mỉm cười:

_Thế con muốn ta giúp gì nào?

_Ba ép anh ấy hẹn hò với con!

Đôi mày David khê nhú lại ông nhìn cô con gái cưng của mình rồi nghiêm nghị nói:

_Tình yêu mà ép buộc sẽ không hạnh phúc đâu con à!

Louse nhìn ba van nài:

_Suốt đời này con chỉ yêu mình anh ấy thôi, xin ba hãy giúp con!

David trầm ngâm khá lâu mới gật đầu. Louse mừng rỡ ôm chầm lấy ba mình cô nàng nhoẽn miệng cười rất tươi.

Không hiểu sáng nay do thời tiết khá mát mẻ hay do tâm trạng của Đan khá tốt mà cô nàng dậy từ sớm tinh mơ đã vội còn chui vào bếp hì hụi chuẩn bị một bữa sáng rất công phu. Nghe tiếng hát vang lên vắng vắng Thạc Hy cũng dần tỉnh ngủ. Anh đi theo tiếng hát rồi đứng tựa lưng vào cửa bếp nhìn Đan. Thấy Thạc Hy Đan vội chạy tới bên cạnh anh:

_Anh dậy rồi hả, mau vệ sinh đi rồi ăn sáng! Vừa nói cô nàng vừa đẩy anh về phòng. Bàn tay to lớn bất chợt ghì chặt lấy cô và ôm cô vào lòng. Anh cúi xuống hít nhẹ lên vùng cổ cô khiến cô cảm thấy nhón nhột, anh khê nói:

_Thơm thật, nhưng thích ăn em hơn! Câu nói của anh khiến mặt Đan đỏ lựng lên. Cô ngượng ngùng đẩy anh ra nhắc khéo:

_Sẽ trễ giờ đi làm đấy, mau đi anh! Nhưng ai kia nào có dễ dàng buông tha anh bế xốc cô lên và nhẹ nhàng đặt cô xuống giường Tay anh mơn man trên cổ cô rồi lại cúi xuống hít một hơi thật sâu anh nói khê và tai cô:

_Tôi nghiện mùi hương của em mất rồi! Nói rồi anh lại cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu và ướt át. Môi anh cuốn lấy môi cô theo từng nhịp thở đều đặn. Tất cả như chìm đắm vào hoan lạc.

“....”

Đan gối đầu lên tay Thạc Hy cô thở thê:

_Hôm nay anh không đi làm à?

_Không!

Đan ngẩng đầu lên nhìn Thạc Hy ánh mắt cô chạm phải ánh mắt màu nâu hổ phách tuyệt đẹp kia:

_Tại sao anh không bao giờ nói yêu em?

Anh nhìn cô khoe miệng nhếch lên thành nụ cười:

_Bây giờ muốn nghe à?

Đan vội lấy tay che miệng Thạc Hy lại:

__Nói bây giờ thật không lãng mạn tí nào. Khi nào tự trong lòng anh muốn nói thì hãy nói cho em nghe nhé! Nói rồi cô ngoan ngoãn nằm xuống tựa đầu lên vai anh. Tay cô mơn man trên bờ ngực rắn chắc của anh. Đôi mắt ướt ướt dãi vào một không gian vô định.

Louse từ trên chiếc Rolls Royce màu đen bóng bước xuống, cô đi thẳng một mạch vào trong và dừng lại ở bàn lễ tân:

__Tôi muốn gặp giám đốc của các người!

Cô nhân viên lễ tân từ tốn đáp:

__Xin mời cô ngồi chờ giám đốc vẫn chưa tới ạ!

Louse nhú mày giận dữ:

__Người nói láo, giờ này mà anh ấy còn chưa đi làm sao?

Cô gái nhìn Louse có phần gay gắt hơn song cô vẫn cố gắng kìm chế cơn giận dữ đang cháy bùng bùng trong cơ thể:

__Thật sự là giám đốc vẫn chưa đến còn lí do vì sao thì cô cứ hỏi giám đốc chúng tôi không biết!

Louse trừng mắt nhìn cô gái rồi đồng đánh đi một mạch vô phòng làm việc của Thạc Hy. Cô bước đến và ngồi vào chiếc ghế Thạc Hy hay ngồi làm việc, mắt nhìn dáo dác xung quanh gian phòng rồi dừng lại nơi tấm ảnh được đóng khung cẩn thận được Thạc Hy đặt trên bàn làm việc. Louse nhìn đắm đắm vào bức ảnh như muốn thiêu đốt cả khung lẫn bức ảnh. Cô gái trong bức ảnh khiến Louse phải ghen tị. Cô tự hỏi cô gái quan trọng cỡ nào mà lại khiến Thạc Hy lạnh lùng phải đặt cả tấm hình ngay tầm mắt để ngắm?

Thạc Hy đẩy cửa phòng bước vào anh không hề bất ngờ vì sự xuất hiện của Louse vì đã được cô nhân viên lễ tân thông báo. Louse vội vã đặt bức ảnh xuống rồi tiến đến cạnh Thạc Hy, cô mỉm cười nói:

__Em chờ anh lâu lắm rồi đó!

__Có chuyện gì?

__Tối nay ba em mời anh cùng dùng bữa tối với gia đình em!

__Gửi lời xin lỗi tới ba cô dùm, tôi không thể đi! Nói rồi Thạc Hy bước đến bàn làm việc và ngồi xuống anh nhìn Louse rồi tiếp:

__Còn việc gì nữa không?

Louse giọng đe dọa:

__Anh có biết khi anh từ chối ba em thì anh sẽ khó lòng nín kéo cái tập đoàn này không?

Thạc Hy nhếch miệng cười:

__Thế thì sao?

Louse dường như mất hết bình tĩnh cô nói gần như hét lên:

__Anh là đồ ngốc, cô ta có gì hơn em chứ? Em có thể cho anh tất cả những thứ anh muốn. Tại sao anh cứ luôn từ chối em?

Thạc Hy điềm đạm đáp:

__Có một thứ cô sẽ không bao giờ có được!

Louse ngạc nhiên nhìn Thạc Hy:

__Là thứ gì?

Thạc Hy chậm rãi nói:

__Đó là tình yêu của tôi. Bây giờ thì đi đi tôi còn phải làm việc!

Louse nhìn Thạc Hy uất ức:

__Anh sẽ phải hối hận! Nói rồi cô quay lưng bỏ đi. Cánh cửa phòng làm việc bị cô đóng sầm lại không thương tiếc.

Ngồi trên chiếc Rolls Royce đầy kiêu hãnh. Louse đưa mắt nhìn ra hai bên đường. Lần đầu tiên cô tức giận đến thế và đây cũng là lần đầu tiên cô không đạt được điều cô muốn đó là anh. Từ bé đến giờ cô vẫn chưa từng ghen tị với bất kì một ai thế mà giờ đây cô lòng ghen tị đang trỗi dậy mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Cô đang ghen tị với một người con gái mà cô chưa từng gặp mặt.

“.....”

Trời bắt đầu lất phất những hạt mưa nho nhỏ li ti. Đẹp tựa như cơn mưa phùn thường có trong phim Hàn Quốc. Đan đặt tay lên tấm kính cửa sổ. Phía bên ngoài ướt ướt nước mưa khiến tấm kính trở nên lạnh dần. Đan đưa mắt nhìn xuống phía bên dưới thành phố. Mưa khiến mọi thứ trở nên nhạt nhòa đi. Một vòng tay to lớn bắt chợt từ phía sau vòng qua ôm lấy đôi vai cô. Giọng trầm ấm:

__Đang nghĩ gì vậy?

Đan đặt tay lên tấm kính nơi hạt mưa vừa đọng lại cô khẽ nói:

__Em đang tự hỏi: “Sao những lúc buồn người ta lại cần một cơn mưa để cuốn trôi mọi thứ?”

Thạc Hy im lặng. Anh cúi xuống hôn lên tóc Đan. Vòng tay anh khẽ siết nhẹ. Có những lúc chỉ nên im lặng để cảm nhận mọi thứ xung quanh.

“Có những lúc chỉ nên im lặng để cảm nhận mọi thứ xung quanh. Tác giả thích nhất câu này ^^ tạm thời chúng ta sẽ không được gặp Song Nhi và Thiên Quốc trong một thời gian để tác giả chú tâm vào hai nhân vật chính ^^”

Đan giật mình tỉnh giấc sau một giấc ngủ sâu mặc dù trời vẫn còn khá tối. Cô vòng tay siết nhẹ eo anh rồi áp tai vào ngực anh lắng nghe từng nhịp đập của trái tim. Anh đưa tay kéo cô vào lòng:

__Nghịch ngợm gì vậy?

Đan ngược mắt lên nhìn anh:

__Em đâu có nghịch anh đâu!

Thạc Hy trở mình nằm xấp lại nhìn Đan. Mặt anh chỉ còn cách mặt cô một ngón tay anh dịu dàng nói:

__Nói em yêu anh đi Đan!

Đan thoáng ngạc nhiên, cô tròn mắt nhìn anh. Thạc Hy đưa tay lên vuốt nhẹ gò má cô:

__Nói đi Đan!

__Em yêu anh, rất yêu anh Thạc Hy à! Vừa nói cô vừa vòng tay ôm lấy anh. Anh chậm rãi cúi xuống hôn cô. Nhìn sâu vào đôi mắt màu nâu hổ phách ở một cự ly gần như thế khiến tim Đan gần như muốn nổ tung. Từng nhịp thở trở nên gấp gáp. Anh dịu dàng dịu dặt cô vào biển tình của anh.

Nằm dài trên giường Đan ngáp dài thiếu thảo cô lẩm bẩm:

__Sao lại chán thế này! Vì suốt ngày cô cứ ru rú ở nhà như một bà nội trợ thật sự nếu là như trước kia thì chắc cô phát ốm nhưng bây giờ mỗi lần nghĩ tới Thạc Hy là cô lại xông xáo nghĩ ra biết bao nhiêu thứ để làm vì anh. Chợt nghĩ ra một việc có thể làm ngay bây giờ Đan vội thay đồ rồi bắt một chiếc taxi rời khỏi Penhouse.

Chiếc taxi dừng lại trước cổng siêu thị maximax. Đan leo xuống xe định quay đi nhưng lại chợt nhớ ra điều gì nên quay lại nói với chú tài xế:

__Chú đợi xe ở đây tôi vào một lát sẽ quay ra! Thấy chú tài xế gật đầu nên Đan quay đi. Cô băng qua đường và đi thẳng vào siêu thị.

Đang loay hoay lựa những củ cà rốt thật tươi ngon thì một bàn tay khẽ nhẹ cô khiến cô quay lại nhìn rồi nhoen miệng cười:

__Anh cũng đi siêu thị à!

Quân mỉm cười:

__Uhm anh mua một ít đồ. Em mua nhiều đồ thế chắc tính làm party à!

Cho củ cà rốt đang cầm trên tay vào túi Đan chậm rãi đáp:

__Không em đang học làm “vợ hiền”!

Quân nhìn Đan tỏ vẻ ngờ vực:

__Thật không?

Đan cong môi:

__Đừng có nhìn em bằng ánh mắt ngạc nhiên đó! Nói rồi cô đặt túi cà rốt vừa lựa xong vào xe đẩy. Quân xuống giọng:

__Cho anh ăn thử với được không?

Đan phùng má:

__Không cho!

__Tại sao?

Đan nhoẽn miệng cười:

__Vì em chỉ nấu ồi mình Thạc Hy ăn thôi!

Tim anh bất chợt nhói lên song Quân vẫn vờ như không có gì anh làm điệu bộ giận dỗi:

__Vậy anh ứ thêm!

Đan cười ranh mãnh:

__Vậy em về đây!

Quân ngạc nhiên:

__Em mua xong rồi à?

Đan gật đầu. Quân đưa mắt nhìn Đan rồi nói tiếp:

__Để anh đưa em về!

__Nhưng...taxi đang chờ em ở bên ngoài!

Quân trầm ngâm rồi nói:

__Vậy anh sẽ tiễn em ra taxi! Nói rồi Quân đẩy dùm Đan chiếc xe đẩy ra quầy tính tiền.

Ôm những bao thức ăn rau củ to oạch trên tay. Đan than vãn:

__Nặng quá, sao mình mua nhiều thế không biết! Mặc dù thế nhưng cô vẫn cảm thấy thích thú vì hôm nay cô quyết định sẽ nấu một bữa cho ra hồn để Thạc Hy phải lé mắt vì tội dám xem thường tài nghệ của cô. Đưa mắt nhìn sang bên đường thấy chiếc taxi ban nãy vẫn còn chờ cô nên cô quay sang Quân mỉm cười:

__Xe đang đợi em ở bên kia đường, cảm ơn anh nhé! Vừa nói Đan vừa chuyển bao thức ăn từ tay bên sang tay bên kia để lấy lại bao thức ăn nãy giờ Quân cầm phụ. Ai ngờ đâu vượt tay khiến cả bao rau củ đổ xuống đường và lăn lông lốc. Đan vội đưa hai bao đồ còn lại trên tay nhờ Quân cầm giúp. Cô vội vàng cúi xuống nhặt lấy nhặt để những rau củ đang rơi vương *** trên mặt đường. Cô có nào hay ánh mắt một kẻ nào đó đang nhìn cô bằng ánh mắt rực lửa và nhún ga trở tới. Đan vẫn không hề hay biết gì. Chiếc xe hơi càng ngày càng lao tới với tốc độ khá nhanh và tông thẳng vào Đan khiến cô văng lên mũi xe va vào tấm kính trước xe và ngã xuống đường. Rau củ rơi văng ra vương *** khắp đường riêng Đan thì nằm yên bất động. Máu bắt đầu rỉ ra loang lổ thành vũng. Dường như mọi việc diễn ra quá nhanh chóng khiến Quân quá đỗi bất ngờ anh sững lại vài giây rồi hoảng hốt chạy đến bên cạnh Đan anh lay lay cô:

—Đan à, tỉnh lại đi em, tỉnh lại đi! Nhưng vẫn Đan vẫn nằm im đấy mắt nhắm nghiền lại. Quân vội bế xốc Đan lên và đặt cô nằm yên vị trên ghế sau rồi phóng xe như bay tới bệnh viện.

“.....”

Quân ngồi thần người trên dãy ghế chờ trước cửa phòng cấp cứu. Đã hơn bốn tiếng đồng hồ mà cửa phòng cấp cứu vẫn chưa mở ra. Anh vừa bồn chồn vừa lo lắng. Cảm giác đau đến nghẹt thở. Hai tay anh đan vào nhau vẽ mặt rất căng thẳng.

Thời gian lặng lẽ trôi qua cuối cùng thì phòng cấp cứu cũng mở cửa. Một vị bác sĩ khá đứng tuổi bước đến gần Quân hỏi:

—Anh là người nhà của bệnh nhân à?

Quân lặng lẽ gật đầu. Vị bác sĩ giở bệnh án ra xem xét rồi nói:

—Tất cả máu bầm trong não của bệnh nhân đều đã được lấy ra. Bây giờ bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch nhưng thể trạng còn rất yếu tuy nhiên sau chấn thương này bệnh nhân sẽ không thể hồi phục hoàn toàn...!! vị bác sĩ ngừng lại rồi đưa mắt nhìn Quân. Anh vội vã hỏi:

—Bác sĩ nói vậy là sao?? không thể hồi phục hoàn toàn à?

Vị bác sĩ ôn tồn nói tiếp:

—Bệnh nhân sẽ hôn mê một thời gian khá lâu. Tai nạn khiến phần đầu va đập quá mạnh khiến thần kinh của cô gái bị tổn thương nặng. Có thể cô ấy sẽ không nhận ra anh là ai người nhà bệnh nhân cần phải kiên trì! Nói rồi vị bác sĩ gật đầu chào anh rồi bước đi.

Quân đứng lặng người ra. Đến giờ anh vẫn chưa tin được sự việc đang diễn ra. Có phải ông trời đang giúp anh bằng cách cướp đi trí nhớ của Đan để cho anh một cơ hội? Một tia hi vọng chợt nhen nhúm lên trong lòng anh khiến anh như muốn nhảy cẫng lên vì sung sướng. Anh nhất định sẽ nắm bắt lấy cơ hội hiếm có này.

23. Chương 23

Màn đêm dần buông xuống ngày cũng tàn lụi dần Thạc Hy quay trở về Penhouse trong trạng thái mệt mỏi chán chường sau một ngày dài rong ruổi khắp các đường cùng hẻm cụt để tìm tung tích của người anh yêu. Anh thả người xuống ghế sofa vẽ mặt lạnh lùng dường như đã quay trở lại trên gương mặt. Bất ngờ anh đưa tay gạt phẳng khay ly tách đặt trên bàn kính khiến chúng rớt xuống và vỡ tan tành. Vài giọt nước mắt nóng hổi khẽ rơi ra từ đôi mắt màu nâu hổ phách. Hai tay anh ôm lấy đầu miệng lẩm bẩm:

—Em đang ở đâu vậy?

Màn đêm phủ kín dày đặc nhấn chìm cả gian phòng vào một không gian tối đen. Thạc Hy vẫn ngồi lặng thinh trong màn đêm khuôn mặt thất thần chốc chốc lại thở dài. Từng cơn đau quặn lên thắt lòng khi nghĩ đến sẽ có chuyện gì không hay xảy ra cho Đan. Anh lại lấy điện thoại lên và bấm dòng số điện thoại quen thuộc nhưng chỉ còn nghe được tiếng tò tí te kéo dài. Bất chợt chuông điện thoại reo lên. Thấy cái tên An Vi hiện trên màn hình anh vội vàng bắt máy:

—Đã tìm được chưa?

Bên đầu dây bên kia ngập ngừng trả lời:

—Vẫn chưa thưa giám đốc, chúng tôi sẽ mở rộng cuộc tìm kiếm hơn nữa!

—Cứ làm vậy đi! Nói rồi anh cúp máy.

Thời gian lặng lẽ trôi qua thoát cái mà đã gần hai tháng trời. Thạc Hy mệt mỏi khi cứ hi vọng rồi lại thất vọng nào nê. Phải khó khăn lắm anh mới quyết định ngừng cuộc tìm kiếm và bắt đầu lao vào công việc như một kẻ điên. Bởi vì khi anh làm việc anh sẽ không còn thời gian để nhớ về cô nữa. Nhưng trong thâm tâm anh luôn cầu mong sẽ có một phép lạ mang cô quay trở về bên anh.

“....”

An Vi rút rề đưa tay lên gõ cửa phòng:

_Thưa giám đốc tôi vào được không?

Vẫn không rời mắt khỏi xấp tài liệu Thạc Hy lạnh lùng đáp:

_Vào đi!

An Vi đưa tay vặn chốt cửa và bước vào trong cô tiến đến và đặt lên bàn làm việc của Thạc Hy một khay thức ăn gồm một chiếc bánh Hamburger và một tách cà phê nóng cô nhìn Thạc Hy e dè nói:

_Tôi sợ anh đói nên chuẩn bị sẵn khi nào anh đói thì nhớ ăn nhe! Thấy Thạc Hy vẫn chăm chú đọc xấp tài liệu nên cô lặng lẽ đi ra ngoài ánh mắt luyến tiếc. Anh là vậy luôn xem cô như người vô hình mặc dù cô luôn hết mực quan tâm chăm sóc anh thế nhưng cô vẫn không bỏ cuộc trong lòng vẫn hi vọng một ngày nào đó anh sẽ nhận ra tình cảm của cô và chấp nhận cô.

Thạc Hy dần rời mắt khỏi xấp tài liệu sang nhìn khay thức ăn An Vi vừa đặt lên bàn mình. Tuy chỉ là một trợ lý nhưng An Vi luôn dành cho anh một sự quan tâm rất đặc biệt anh cảm nhận được điều đó qua từng hành động của cô nhưng anh biết sẽ rất khó để anh có thể mở lòng với bất cứ cô gái nào nữa. Nhìn khay thức ăn anh cười nhạt rồi lại cúi xuống làm việc tiếp.

“....”

Đan dần mở mắt sau một thời gian dài hôn mê bất tỉnh. Đôi mắt cô mở to quan sát khắp gian phòng. Cảm giác rất xa lạ. Cánh cửa phòng bất chợt mở ra một chàng trai bước vào khuôn mặt khá baby anh nhìn cô vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa vui mừng:

_Em tỉnh rồi à?

Đan ngơ ngác nhìn anh chàng. Biết Đan không nhớ gì nên Quân tiến đến cạnh Đan và ngồi xuống. Anh đưa tay nắm lấy tay cô mỉm cười:

_Anh là Quân chồng sắp cưới của em đây em không nhận ra anh sao?

Đan đưa tay lên ôm lấy đầu mặt hơi nhăn lại bộ óc vận hành hết cỡ cố gắng nhớ lại nhưng vẫn chẳng nhớ được gì ngoài một màu trắng xóa:

_Tôi không nhớ, sao tôi không nhớ gì hết vậy? Vừa nói cô vừa túm lấy áo Quân một cách yếu ớt. Quân dịu dàng cầm lấy tay cô:

_Em đừng quá xúc động, từ từ em sẽ nhớ ra tất cả thôi mà!

Đan nhìn Quân đôi mắt cô đỏ hoe lên. Quân đưa tay kéo cô vào lòng mình anh khẽ nói:

_Cho dù có ra sao anh cũng không rời bỏ em đâu, em hãy tin anh nhé Đan!

Đan nhắm mắt lại và cảm nhận rồi tự hỏi sao cô lại không hề có cảm giác gì với anh chàng này? Phải chăng ký ức và tình cảm của cô đều bị xóa sạch?

“.....”

Đan dựa đầu vào kính xe đôi mắt cô dõi ra phía bên ngoài cửa sổ. Ngoài trời lất phất những hạt mưa. Bỗng dừng cảm thấy nhớ nhưng một ai đó da diết nhưng lại không rõ là ai. Quân đặt bàn tay lên tay Đan vỗ nhẹ lên tay cô:

_Em không sao chứ?

Đan quay sang nhìn anh chàng rồi rút tay mình lại:

_Em không sao! Anh có thể dắt em đến những nơi lúc trước em thường hay đến không?

Quân xoa đầu Đan dịu dàng nói:

_Đợi khi nào em khỏe anh sẽ dẫn em đi!

_Hứa đi!

Quân mỉm cười:

_Anh hứa mà!

Một phần ký ức như chợt ùa về trong tâm trí cô là giọng nói thỏ thẻ của một cô gái:

__Anh đừng đi đâu nữa nhé!!

Chàng trai đưa tay lên vuốt tóc Đan:

_Uhm!!

Đan vẫn không tin:

_Hứa đi!!

Chàng trai dịu dàng nói:

_Uhm!!

“”

Đan giật mình sức tỉnh bởi bàn tay ai đó đang lay nhẹ bờ vai cô. Quân nhìn cô lo lắng:

_Em sao vậy Đan??

Vờ như không có gì Đan mỉm cười:

_Em không sao đâu!

Quân nhìn Đan đầy ngờ vực:

_Thiệt chứ?

Đan gật đầu. Quân chồm qua kéo đầu cô lại rồi hôn vào vầng trán cô anh dịu dàng nói:

_Đừng lo, anh sẽ luôn ở cạnh em!

Chiếc xe dừng lại trước một căn biệt thự khá khang trang. Quân bước xuống xe và đi vòng sang chỗ Đan ngồi đu cô nàng vào trong. Đan đưa mắt nhìn xung quanh rồi cảm thấy dường như tất cả đều xa lạ với mình.

_Tôi đã từng ở đây sao?

Quân siết nhẹ tay Đan giọng trầm ấm:

_Đây là nhà của chúng ta!

Quân dìu Đan về phòng về một mỗi của cô khiến anh không khỏi lo lắng:

_Em nằm nghỉ đi để anh cho người chuẩn bị cho em một bữa ăn tẩm bổ, em ốm quá! Nói rồi anh cúi xuống hôn lên trán cô rồi quay đi. Đan nằm trên chiếc giường trải gra màu vàng kem ấm áp, đôi mắt cô mở to quan sát không gian xung quanh mình, bất chợt cảm thấy sờ sợ. Cô từ từ ngồi dậy hai tay ôm lấy đầu cố gắng lục tung đầu óc tìm kiếm mớ ký ức nhưng càng suy nghĩ đầu cô càng đau như muốn nổ tung. Đan đo ro người lại vài giọt nước mắt nóng hổi khẽ rơi ra từ khóe mi xinh đẹp:

_Tôi là ai?

Một mỗi Đan dần chìm vào giấc ngủ cho đến khi cô giật mình tỉnh giấc thì trời cũng đã sập tối. Đan thoáng ngạc nhiên khi thấy Quân đang ngồi trầm tư bên cạnh cô. Thấy Đan nhìn Quân mỉm cười:

_Em dậy rồi à, có đói không?

Đan lắc đầu đáp:

_Em không đói!

Quân nhìn Đan nghiêm nghị:

_Nhưng em phải ăn mới có sức khỏe chứ!

Đan nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Quân nên đành nghe lời anh chàng.

Vài tia nắng len lỏi qua những tán cây lớn trong vườn và rọi xuyên qua vào phòng Đan. Cái cảm giác hít thở cái bầu không khí ban mai trong lành thật khiến người khác cảm thấy dễ chịu. Đan vươn vai ngáp dài, đưa tay đẩy cửa sổ sang một bên đôi mắt Đan nhìn đảo đảo xung quanh rồi dừng lại nơi chiếc bàn gỗ đặt ở giữa vườn đẹp tựa như một bức tranh.

Tiếng gõ cửa phòng kéo Đan ra khỏi dòng suy nghĩ lan man. Cô cất giọng:

_Ai vậy?

_Tôi mang quần áo đến cho cô thay ạ! Giọng một người phụ nữ trung niên cất lên phía bên ngoài. Đan vội bước đến mở cửa và đón lấy bộ đồ từ tay người phụ nữ:

_Cảm ơn!

Người phụ nữ nhìn Đan mỉm cười hiền từ:

_Cô mau thay đồ rồi xuống dùng bữa sáng. Cậu chủ đang đợi ở dưới nhà! Nói rồi bà quay đi. Đan cũng vội vàng thay đồ và đi xuống nhà.

Vừa bước xuống hết cái cầu thang lượn xoắn là Đan đã trông thấy Quân đang ngồi trên ghế sofa. Đường như thấy Đan anh mỉm cười rồi thủng thẳng đứng dậy tiến đến chỗ cô ân cần hỏi:

_Hôm qua em ngủ ngon không?

Đan khẽ gật đầu. Bất chợt Quân đưa tay nắm lấy tay Đan anh dịu dàng nói:

_Theo anh! Nói rồi anh dẫn cô đi dọc theo lối cửa phụ bên hông nhà. Đan thoáng ngạc nhiên vì đây chẳng phải là khu vườn mà cô đã trông thấy lúc nãy sao? Và còn có cả một bữa ăn thịnh soạn được bày trí đẹp mắt trên chiếc bàn gỗ nữa. Quân kéo chiếc ghế gỗ ra và ấn Đan ngồi xuống ghế rồi anh chàng cũng kéo ghế ra và ngồi cạnh cô anh dịu dàng hỏi:

_Em thích cảnh vật ở đây à?

Câu nói của Quân khiến Đan chợt nhận ra nãy giờ cô lo mải mê nhìn ngắm xung quanh mà không hề để ý đến người cạnh mình. Cô nhoèn miệng cười:

_Quả thật khu vườn này khiến em cảm thấy rất thoải mái!

Bất chợt Quân nắm lấy tay Đan anh nhìn cô ánh mắt dịu dàng nồng ấm:

_Em có thể ở đây cả đời!

Đan ngượng ngùng toan rút tay lại thì bàn tay kia lại siết chặt tay cô hơn. Hơi ấm của đôi bàn tay anh thật khiến Đan chỉ muốn dựa vào nhưng cô vẫn cảm thấy sợ. Quân nhìn cô ánh mắt tha thiết:

_Làm vợ anh nhé? Vừa nói Quân vừa móc từ trong túi quần ra một chiếc hộp nho nhỏ. Anh chậm rãi mở chiếc hộp ra. Bên trong là một chiếc nhẫn màu bạc sáng lấp lánh bên ngoài còn gắn thêm vài viên kim cương nho nhỏ trông rất trang nhã. Đan ngạc nhiên đến độ suýt há hốc mồm. Quân chậm rãi lặp lại câu hỏi:

_Em đồng ý chứ?

Giữa tình thế khó xử này Đan cũng không biết nên phản ứng ra sao cô nằng nặt rút tay lại nhìn Quân ái ngại:

_Em xin lỗi, hãy cho em thêm thời gian, em muốn nhớ ra tất cả mọi thứ!

Quân mỉm cười nói:

_Đừng bắt anh phải đợi quá lâu nhưng chiếc nhẫn này em tạm thời giữ dùm anh nhé! Vừa nói anh cầm tay Đan đưa lên môi hôn nhẹ rồi đeo chiếc nhẫn vào tay cô khiến cô dù muốn từ chối cũng đành im lặng và nhìn anh. Quân giục:

_Em mau ăn đi, thức ăn nguội cả rồi! Vừa nói anh vừa gấp cho Đan một miếng thịt rất to bỏ vào chén cô. Đan không nói gì chỉ còn biết cầm cúi ăn vì trong lòng cô lúc này đang rất hỗn độn.

“.....”

An Vi đang cầm cúi đọc xấp tài liệu ban sáng Thạc Hy vừa giao cho cô thì một cô nhân viên lễ tân bước vào nói khẽ vào tai An Vi gì đó khiến cô nàng chau mày khó chịu:

_Uhm, cứ bảo cô ta chờ ở đó tôi sẽ báo với giám đốc! Nghe vậy nên cô nhân viên lễ tân quay bước đi. An Vi cũng buông xấp tài liệu ra và đứng lên. Cô bước rất khẽ vào phòng làm việc của Thạc Hy rụt rè nói:

_Thưa giám đốc, cô Louse đến, anh có muốn gặp không?

Thạc Hy dần rời mắt khỏi màn hình vi tính ngược lên nhìn An Vi. Đôi mắt màu nâu hổ phách sắc lạnh tuyệt đẹp ấy khiến trái tim An Vi dường như ngừng đập:

_Tôi rất bận! Nói rồi anh lại di chuyển ánh mắt ấy về phía màn hình vi tính đang làm việc. An Vi lặng lẽ lui ra. Hầu như ngày nào Louse cũng đến tìm Thạc Hy và An Vi luôn được thay mặt anh từ chối cô ta khiến Louse tò ra bức tức vô cùng. Hôm nay cũng vậy vừa thấy An Vi xuất hiện thì Louse cau mày nhìn cô giận dữ:

_Thạc Hy đâu? Có phải anh ấy đang ở trong phòng làm việc không? Vừa nói Louse vừa tiến đến cầu thang dẫn lên phòng làm việc của Thạc Hy toan bước lên nhưng cánh tay cô đã bị An Vi nắm chặt kéo lại. An Vi vẫn giữ thái độ lịch sự cô nhoẽn miệng cười với Louse:

_Thưa cô, hiện giờ giám đốc tôi đang rất bận, mong cô thông cảm! Louse cô gắng vùng tay ra khỏi tay An Vi cô ta rít lên:

_Buông tao ra, nếu không tao sẽ cho cả nhà mày đi cạp đất!

An Vi dường như cũng chẳng còn đủ lịch sự để nhìn Louse nữa cô nàng nói với cô nhân viên lễ tân đang đứng cạnh mình:

_Gọi bảo vệ cho tôi! Nói xong An Vi quay sang nhìn Louse thì bất ngờ nhận một bạt tay nảy lửa vào mặt Louse nói như hét vào mặt An Vi:

_Mày tưởng mày là ai hả? Mày hãy nhớ mày chỉ là một con nhân viên quèn thôi mày hiểu không hả?

Đôi gò má An Vi đỏ lựng lên đến đáng thương, năm ngón tay hằn nguyên trên gương mặt trắng hồng song cô vẫn nhoẽn miệng cười:

_Đúng là cô rất giàu nhưng lòng tự trọng thì cô chẳng có dù chỉ là một chút!

Louse mặt đỏ bừng lên vì giận cô nàng rít qua kẽ răng:

_Mày nói gì hả?

An Vi vẫn bình thản như không có gì xảy ra:

_Tôi chỉ nói vậy thôi, hi vọng là cô hiểu! Nói xong An Vi nhìn hai anh chàng bảo vệ đang đứng phía sau mình cô nghiêm nghị nói:

_Giúp tôi tiễn cô gái này! Nói rồi An Vi quay bước đi.

Đứng trước gương An Vi đưa tay lên sờ bên gò má đang ửng đỏ. Cô nhăn mặt lại vì đau miệng lẩm bầm than vãn:

_Tấy đỏ như vậy biết bao giờ mới hết chứ

Một lúc sau An Vi quay trở lại bàn làm việc. Ngọc Hà nhìn cô lo lắng hỏi:

_Cậu có sao không? Con nhỏ Louse đó thật là đáng ghét mà!

An Vi mỉm cười đáp:

__Mình không sao đâu, chỉ là tẩy đồ lên thôi!

Ngọc Hà vẫn chưa hết bực tức:

__Đúng là đồ nhà giàu chảnh chọe! Nói rồi cô nàng quay trở với công việc của mình. An Vi thì đưa mắt nhìn về phía cửa phòng làm việc của Thạc Hy. Cánh cửa vẫn đóng kín một cách hờ hững.

An Vi mãi mê làm việc đến độ đến giờ về cô vẫn chưa hay cho đến khi Ngọc Hà bỏ hết vật dụng vào cặp và tiến đến bàn An Vi giục:

__Tối giờ mà cậu còn làm việc nữa à thật là chăm chỉ quá mức mà! Nghe Ngọc Hà giục nên cô ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ rồi quay sang nhìn Ngọc Hà mỉm cười nói:

__Cậu về trước đi mình phải ở lại chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp ngày mai rồi!

Ngọc Hà nhún vai:

__Vây thôi, mình về đây, mai gặp, bye! Nói rồi cô nàng đóng đánh bước đi. An Vi lại quay trở về với công việc đang dang dở.

__Vẫn chưa về à? Giọng nói trầm khàn cất lên khiến An Vi không khỏi ngạc nhiên ngẩng mặt lên nhìn. Thạc Hy vừa quay lưng lại đóng cửa phòng làm việc rồi anh chậm rãi bước đến bàn làm việc của An Vi. Đây là lần đầu tiên anh chủ động nói chuyện với cô khiến cô chỉ muốn nhảy cẫng lên vì vui mừng. An Vi nhìn Thạc Hy ánh mắt cô sáng lấp lánh:

__À, em vẫn còn một chút việc phải làm!

__Cô biết uống rượu chứ?

An Vi ngạc nhiên nhìn anh cô mỉm cười:

__Chỉ uống được một ít thôi!

__Vây theo tôi! Nói rồi Thạc Hy cho tay vào túi quần rồi thủng thẳng bước đi. An Vi cũng mau chóng tắt máy vi tính rồi chạy theo anh.

Ngồi trên xe Thạc Hy An Vi vẫn lặng thinh mặc dù cô có rất nhiều điều muốn nói với anh nhưng lại sợ anh giận nên đành thôi. An Vi lên đưa mắt sang nhìn trộm Thạc Hy. Anh chàng vẫn mang bộ mặt lạnh lùng kể cả khi lái xe. Bất chợt giọng nói trầm khàn cất lên:

__Có gì muốn nói à?

An Vi nhìn anh ngạc nhiên rồi cô lắc đầu. Khuôn mặt cô dần đỏ hồng lên, Chiếc BMW màu đen quen thuộc dần dừng lại trước cửa quán bar có cái tên rất kiêu:” Bảo Táp” An Vi theo sau Thạc Hy đi vào trong quán. Cô bắt gặp một vài ánh mắt của những cô gái đang ngồi trong quán đang nhìn cô sầm soi khá kĩ. Họ xì xầm gì đó mà cô trời mới biết được. Thạc Hy dừng lại nơi chiếc bàn cuối góc tường khá ít người qua lại. Anh không thích những chỗ quá đông quá ồn ào nên chỗ này được coi là sự lựa chọn lí tưởng nhất.

__Ngồi đi! Thạc Hy cất giọng khi thấy An Vi đang đứng lóng ngóng nhìn ngó xung quanh. An Vi nghe vậy vội vàng ngồi xuống đối diện anh. Thạc Hy vừa ngồi xuống thì anh chàng phục vụ cũng đi tới trên tay bưng một cái khay bằng gỗ trên cái khay đó có một chai rượu khá to và hai cái ly. Thạc Hy quay sang nói với người phục vụ:

__Mang cho cô ấy nước trái cây!

An Vi lại tiếp tục ngạc nhiên vì thái độ của anh. Không phải ban nãy anh vừa hỏi cô như vậy không phải ý muốn cô cùng uống rượu sao?

__Đừng nhìn tôi bằng đôi mắt ngạc nhiên đó!

An Vi ngượng ngùng cụp mắt xuống hai tay cô nắm chặt vào nhau cho đỡ hồi hộp. Nhìn vào đôi mắt màu nâu hổ phách ấy không hiểu sao cô thấy trái tim mình biểu tình rất dữ dội.

Vài tia nắng len lỏi qua những tán cây lớn trong vườn và rọi xuyên qua vào phòng Đan. Cái cảm giác hít thở cái bầu không khí ban mai trong lành thật khiến người khác cảm thấy dễ chịu. Đan vươn vai ngáp dài, đưa tay đẩy cửa sổ sang một bên đôi mắt Đan nhìn đảo đảo xung quanh rồi dừng lại nơi chiếc bàn gỗ đặt ở giữa vườn đẹp tựa như một bức tranh.

Tiếng gõ cửa phòng kéo Đan ra khỏi dòng suy nghĩ lan man. Cô cất giọng:

__Ai vậy?

__Tôi mang quần áo đến cho cô thay ạ! Giọng một người phụ nữ trung niên cất lên phía bên ngoài. Đan vội bước đến mở cửa và đón lấy bộ đồ từ tay người phụ nữ:

__Cảm ơn!

Người phụ nữ nhìn Đan mỉm cười hiền từ:

__Cô mau thay đồ rồi xuống dùng bữa sáng. Cậu chủ đang đợi ở dưới nhà! Nói rồi bà quay đi. Đan cũng vội vàng thay đồ và đi xuống nhà.

Vừa bước xuống hết cái cầu thang lượn xoắn là Đan đã trông thấy Quân đang ngồi trên ghế sofa. Đường như thấy Đan anh mỉm cười rồi thủng thẳng đứng dậy tiến đến chỗ cô ân cần hỏi:

__Hôm qua em ngủ ngon không?

Đan khẽ gật đầu. Bất chợt Quân đưa tay nắm lấy tay Đan anh dịu dàng nói:

__Theo anh! Nói rồi anh dẫn cô đi dọc theo lối cửa phụ bên hông nhà. Đan thoáng ngạc nhiên vì đây chẳng phải là khu vườn mà cô đã trông thấy lúc nãy sao? Và còn có cả một bữa ăn thịnh soạn được bày trí đẹp mắt trên chiếc bàn gỗ nữa. Quân kéo chiếc ghế gỗ ra và ấn Đan ngồi xuống ghế rồi anh chàng cũng kéo ghế ra và ngồi cạnh cô anh dịu dàng hỏi:

__Em thích cảnh vật ở đây à?

Câu nói của Quân khiến Đan chợt nhận ra bây giờ cô lo mải mê nhìn ngắm xung quanh mà không hề để ý đến người cạnh mình. Cô nhoèn miệng cười:

__Quả thật khu vườn này khiến em cảm thấy rất thoải mái!

Bất chợt Quân nắm lấy tay Đan anh nhìn cô ánh mắt dịu dàng nồng ấm:

__Em có thể ở đây cả đời!

Đan ngượng ngùng toan rút tay lại thì bàn tay kia lại siết chặt tay cô hơn. Hơi ấm của đôi bàn tay anh thật khiến Đan chỉ muốn dựa vào nhưng cô vẫn cảm thấy sợ. Quân nhìn cô ánh mắt tha thiết:

__Làm vợ anh nhé? Vừa nói Quân vừa móc từ trong túi quần ra một chiếc hộp nho nhỏ. Anh chậm rãi mở chiếc hộp ra. Bên trong là một chiếc nhẫn màu bạc sáng lấp lánh bên ngoài còn gắn thêm vài viên kim cương nho nhỏ trông rất trang nhã. Đan ngạc nhiên đến độ suýt há hốc mồm. Quân chậm rãi lặp lại câu hỏi:

__Em đồng ý chứ?

Giữa tình thế khó xử này Đan cũng không biết nên phản ứng ra sao cô nằng nặt rút tay lại nhìn Quân ái ngại:

__Em xin lỗi, hãy cho em thêm thời gian, em muốn nhớ ra tất cả mọi thứ!

Quân mỉm cười nói:

__Đừng bắt anh phải đợi quá lâu nhưng chiếc nhẫn này em tạm thời giữ dùm anh nhé! Vừa nói anh cầm tay Đan đưa lên môi hôn nhẹ rồi đeo chiếc nhẫn vào tay cô khiến cô dù muốn từ chối cũng đành im lặng và nhìn anh. Quân giục:

__Em mau ăn đi, thức ăn nguội cả rồi! Vừa nói anh vừa gấp cho Đan một miếng thịt rất to bỏ vào chén cô. Đan không nói gì chỉ còn biết cầm cúi ăn vì trong lòng cô lúc này đang rất hỗn độn.

An Vi đang cắm cúi đọc xấp tài liệu ban sáng Thạc Hy vừa giao cho cô thì một cô nhân viên lễ tân bước vào nói khẽ vào tai An Vi gì đó khiến cô nàng chau mày khó chịu:

_Uhm, cứ bảo cô ta chờ ở đó tôi sẽ báo với giám đốc! Nghe vậy nên cô nhân viên lễ tân quay bước đi. An Vi cũng buông xấp tài liệu ra và đứng lên. Cô bước rất khẽ vào phòng làm việc của Thạc Hy rụt rè nói:

_Thưa giám đốc, cô Louse đến, anh có muốn gặp không?

Thạc Hy dần rời mắt khỏi màn hình vi tính ngược lên nhìn An Vi. Đôi mắt màu nâu hổ phách sắc lạnh tuyệt đẹp ấy khiến trái tim An Vi dường như ngừng đập:

_Tôi rất bận! Nói rồi anh lại di chuyển ánh mắt ấy về phía màn hình vi tính đang làm việc. An Vi lặng lẽ lui ra. Hầu như ngày nào Louse cũng đến tìm Thạc Hy và An Vi luôn được thay mặt anh từ chối cô ta khiến Louse tò ra bực tức vô cùng. Hôm nay cũng vậy vừa thấy An Vi xuất hiện thì Louse cau mày nhìn cô giận dữ:

_Thạc Hy đâu? Có phải anh ấy đang ở trong phòng làm việc không? Vừa nói Louse vừa tiến đến cầu thang dẫn lên phòng làm việc của Thạc Hy toan bước lên nhưng cánh tay cô đã bị An Vi nắm chặt kéo lại. An Vi vẫn giữ thái độ lịch sự cô nhoèn miệng cười với Louse:

_Thưa cô, hiện giờ giám đốc tôi đang rất bận, mong cô thông cảm! Louse cô gắng vùng tay ra khỏi tay An Vi cô ta rít lên:

_Buông tao ra, nếu không tao sẽ cho cả nhà mày đi cạp đất!

An Vi dường như cũng chẳng còn đủ lịch sự để nhẫn nhịn Louse nữa cô nàng nói với cô nhân viên lễ tân đang đứng cạnh mình:

_Gọi bảo vệ cho tôi! Nói xong An Vi quay sang nhìn Louse thì bất ngờ nhận một bạt tay nảy lửa vào mặt Louse nói như hét vào mặt An Vi:

_Mày tưởng mày là ai hả? Mày hãy nhớ mày chỉ là một con nhân viên quèn thôi mày hiểu không hả?

Đôi gò má An Vi đỏ lựng lên đến đáng thương, năm ngón tay hằn nguyên trên gương mặt trắng hồng song cô vẫn nhoèn miệng cười:

_Đúng là cô rất giàu nhưng lòng tự trọng thì cô chẳng có dù chỉ là một chút!

Louse mặt đỏ bừng lên vì giận cô nàng rít qua kẽ răng:

_Mày nói gì hả?

An Vi vẫn bình thản như không có gì xảy ra:

_Tôi chỉ nói vậy thôi, hi vọng là cô hiểu! Nói xong An Vi nhìn hai anh chàng bảo vệ đang đứng phía sau mình cô nghiêm nghị nói:

_Giúp tôi tiễn cô gái này! Nói rồi An Vi quay bước đi.

Đứng trước gương An Vi đưa tay lên sờ bên gò má đang ửng đỏ. Cô nhăn mặt lại vì đau miệng lẩm bẩm than vãn:

_Tấy đỏ như vậy biết bao giờ mới hết chứ

Một lúc sau An Vi quay trở lại bàn làm việc. Ngọc Hà nhìn cô lo lắng hỏi:

_Cậu có sao không? Con nhỏ Louse đó thật là đáng ghét mà!

An Vi mỉm cười đáp:

_Mình không sao đâu, chỉ là tấy đỏ lên thôi!

Ngọc Hà vẫn chưa hết bực tức:

_Đúng là đồ nhà giàu chảnh chọe! Nói rồi cô nàng quay trở với công việc của mình. An Vi thì đưa mắt nhìn về phía cửa phòng làm việc của Thạc Hy. Cánh cửa vẫn đóng kín một cách hờ hững.

An Vi mãi mê làm việc đến độ đến giờ về cô vẫn chưa hay cho đến khi Ngọc Hà bỏ hết vật dụng vào cặp và tiến đến bàn An Vi giục:

__Tối giờ mà cậu còn làm việc nữa à thật là chăm chỉ quá mức mà! Nghe Ngọc Hà giục nên cô ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ rồi quay sang nhìn Ngọc Hà mỉm cười nói:

__Cậu về trước đi mình phải ở lại chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp ngày mai rồi!

Ngọc Hà nhún vai:

__Vây thôi, mình về đây, mai gặp, bye! Nói rồi cô nàng đóng cửa bước đi. An Vi lại quay trở về với công việc đang dang dở.

__Vẫn chưa về à? Giọng nói trầm khàn cất lên khiến An Vi không khỏi ngạc nhiên ngẩng mặt lên nhìn. Thạc Hy vừa quay lưng lại đóng cửa phòng làm việc rồi anh chậm rãi bước đến bàn làm việc của An Vi. Đây là lần đầu tiên anh chủ động nói chuyện với cô khiến cô chỉ muốn nhảy cẫng lên vì vui mừng. An Vi nhìn Thạc Hy ánh mắt cô sáng lấp lánh:

__À, em vẫn còn một chút việc phải làm!

__Cô biết uống rượu chứ?

An Vi ngạc nhiên nhìn anh cô mỉm cười:

__Chỉ uống được một ít thôi!

__Vây theo tôi! Nói rồi Thạc Hy cho tay vào túi quần rồi thủng thẳng bước đi. An Vi cũng mau chóng tắt máy vi tính rồi chạy theo anh.

Ngồi trên xe Thạc Hy An Vi vẫn lặng thinh mặc dù cô có rất nhiều điều muốn nói với anh nhưng lại sợ anh giận nên đành thôi. An Vi lên đưa mắt sang nhìn trộm Thạc Hy. Anh chàng vẫn mang bộ mặt lạnh lùng kể cả khi lái xe. Bất chợt giọng nói trầm khàn cất lên:

__Có gì muốn nói à?

An Vi nhìn anh ngạc nhiên rồi cô lắc đầu. Khuôn mặt cô dần đỏ hồng lên, Chiếc BMW màu đen quen thuộc dần dừng lại trước cửa quán bar có cái tên rất kiêu:” Bảo Táp” An Vi theo sau Thạc Hy đi vào trong quán. Cô bắt gặp một vài ánh mắt của những cô gái đang ngồi trong quán đang nhìn cô sầm soi khá kĩ. Họ xì xầm gì đó mà cô trời mới biết được. Thạc Hy dừng lại nơi chiếc bàn cuối góc tường khá ít người qua lại. Anh không thích những chỗ quá đông quá ồn ào nên chỗ này được coi là sự lựa chọn lí tưởng nhất.

__Ngồi đi! Thạc Hy cất giọng khi thấy An Vi đang đứng lóng ngóng nhìn ngó xung quanh. An Vi nghe vậy vội vàng ngồi xuống đối diện anh. Thạc Hy vừa ngồi xuống thì anh chàng phục vụ cũng đi tới trên tay bưng một cái khay bằng gỗ trên cái khay đó có một chai rượu khá to và hai cái ly. Thạc Hy quay sang nói với người phục vụ:

__Mang cho cô ấy nước trái cây!

An Vi lại tiếp tục ngạc nhiên vì thái độ của anh. Không phải ban nãy anh vừa hỏi cô như vậy không phải ý muốn cô cùng uống rượu sao?

__Đừng nhìn tôi bằng đôi mắt ngạc nhiên đó!

An Vi ngượng ngùng cụp mắt xuống hai tay cô nắm chặt vào nhau cho đỡ hồi hộp. Nhìn vào đôi mắt màu nâu hổ phách ấy không hiểu sao cô thấy trái tim mình biểu tình rất dữ dội.

Một lúc sau anh chàng phục vụ quay lại trên tay cầm một ly cam vắt trên miệng ly còn vắt một miếng cam tươi. Anh chàng mỉm cười và để ly nước cam xuống bàn cho An Vi. An Vi khẽ gật đầu cảm ơn anh chàng rồi đưa mắt quay sang nhìn Thạc Hy, đôi mắt màu nâu hổ phách ấy đang dõi về phía sàn nhảy. Vài cặp nam nữ đang cuốn lấy nhau bằng những điệu nhảy khá man rợ. An Vi rụt rè hỏi:

__Anh hay đến đây lắm à?

Thạc Hy đưa ly rượu lên uống cạn một hơi. Ánh mắt màu nâu hổ phách dần chuyển sang nhìn An Vi khiến cô bối rối.

_Uh!

An Vi ngập ngừng hỏi:

_Anh có tâm sự à?

Thạc Hy khẽ nhếch một bên mày lên nhìn cô rồi anh lại đưa ly rượu lên miệng nốc cạn một hơi. Đôi mắt vẫn dõi về phía An Vi khiến cô hồi hộp đến không thở nổi. Anh lạnh lùng hỏi:

_Muốn chia sẻ à?

An Vi mỉm cười:

_Nếu anh muốn em có thể chia sẻ cùng anh!

Bất chợt Thạc Hy đứng lên anh nhìn An Vi nói:

_Đi thôi! Nói rồi anh chậm rãi bước đi. An Vi thoáng ngạc nhiên vì thái độ của anh chàng song cô nàng mau chóng đứng dậy và bước theo sau anh.

Ngồi trên xe không khí lạnh lẽo đến đáng sợ. An Vi lâu lâu nhìn trộm sang phía Thạc Hy song dường như anh chàng đang suy nghĩ gì đó mà ánh mắt trông xa xăm vô cùng thấy Thạc Hy vậy nên cô lặng im ngồi bên cạnh cũng không muốn hỏi han thêm điều gì.

Đan đang ngồi thẩn người ra nhìn xuống khu vườn bên dưới trong não bộ hoạt động hết năng suất để lục lại cái ký ức bị mất. Cô nàng không hề hay biết Quân đã đứng cạnh cô từ lúc nào cho đến khi anh chàng thì thầm vào tai cô:

_Em sao vậy? Khiến Đan giật bắn mình quay lại nhìn. Đan ngược đôi mắt ướt lên nhìn Quân:

_Em muốn đi đến những nơi trước kia em hay đến!

Quân nhìn Đan ánh mắt anh dần tối lại. Lòng tự hỏi:

_Tại sao Đan cứ nhất mực tìm lại ký ức mặc dù anh đã hết lòng yêu thương và chiều chuộng cô. Hay là cô đã nhớ ra điều gì? Quân nghiêm nghị nói:

_Bây giờ thì không được em vẫn chưa khỏe hẳn mà!

Đan ương bướng cãi lại:

_Em đã khỏe rồi!

Quân mỉm cười xoa đầu Đan:

_Khi nào em khỏe anh sẽ đưa em đi mà!

Đan nhìn anh chàng vẻ không tin:

_Thật không?

Quân gật đầu nói rồi anh từ từ cúi mặt xuống đôi môi anh ngày càng gần môi Đan. Cô ngượng ngùng quay mặt né tránh vờ đánh trống lảng:

_Anh xem kìa, nhìn từ trên cao khu vườn của anh đẹp lắm đó! Vừa nói cô vừa hướng ánh mắt xuống khu vườn bên dưới tỏ vẻ thích thú. Quân bất chợt cảm thấy lo lắng. Liệu điều anh lo sợ nhất sẽ đến?

Màn đêm hờ hững buông xuống, vài cơn gió lạnh khe khe thổi lướt da làn da trắng hồng của Đan. Cô đang ngồi trên thành cửa sổ đưa mắt nhìn lên bầu trời đêm. Không hiểu sao trong lòng cô lại thấy rất khó chịu và ngột ngạt. Cô rón rén đi dọc hành lang đi xuống cầu thang và ra khỏi nhà. Lang thang trên con đường đêm Đan đưa mắt nhìn dòng người qua lại cảm thấy tâm trạng dường như nhẹ nhõm hẳn.

_Đan phải không? Nghe gọi tên mình nên Đan ngoảnh mặt lại nhìn. Cô gái trên tay ôm túi đồ to có vẻ như cô vừa đi siêu thị về nhìn Đan ngạc nhiên:

_Đan làm gì ở đây vậy, Thạc Hy đâu?

Cái tên Thạc Hy như chợt hiện ra trong tâm trí cô. Đan nheo mắt nhìn cô gái:

_Cô biết tôi à?

Cô gái ngờ ngàng nhìn Đan:

_Tôi là Thiên Mỹ đây, cô không nhận ra tôi sao?

_Thiên Mỹ!! Đan lăm bắm tên cô gái cố gắng tìm tòi trong trí nhớ nhưng chỉ toàn một màu trắng xóa. Đan nhìn cô gái:

_Tôi không nhớ cô!

Thiên Mỹ bàng hoàng nhìn Đan:

_Cô thật sự không nhớ gì hết à?

Đan gật đầu về thành thật. Thiên Mỹ vội hỏi:

_Vậy còn Thạc Hy, Thạc Hy đâu?

Đan lắc đầu nguầy nguậy:

_Tôi không biết, tôi không nhớ ai tên Thạc Hy!

Thiên Mỹ bậm môi nhìn Đan chưa xót. Hình ảnh Đan bây giờ như một con mồi ngon lác giữa một bầy sói:

_Tại sao cô lại không nhớ gì hết vậy?

Đan nhìn Thiên Mỹ rồi nói:

_Tôi bị tai nạn!

Dường như hiểu ra vấn đề Thiên Mỹ vội hỏi:

_Bây giờ cô ở đâu?

Đan ngập ngừng nói:

_Tôi ở nhà của chồng chưa cưới!

Thiên Mỹ tròn mắt nhìn Đan:

_Chồng chưa cưới??

Đan gật đầu cô nàng nói tiếp:

_Anh ấy tên Quân, cô có biết anh ấy không?

Lúc này dường như Thiên Mỹ bị shock thật sự. Cô đã hiểu vì sao Đan vẫn chưa gặp mặt Thạc Hy vì Quân đã nhanh tay che giấu cái sự thật rồi. Thiên Mỹ chợt vừa thấy vui nhưng lại vừa thấy thương cho Đan. Nhưng nếu Quân đã đối xử với Đan như thế ắt hẳn anh chàng rất yêu Đan thế thì còn Thạc Hy. Anh có thể quên Đan để chấp nhận cô hay không?

_Cô sao vậy? Đan khều Thiên Mỹ khi thấy cô nàng ngây người ra như trời trồng. Thiên Mỹ sực tỉnh rồi cô nàng nhìn Đan mỉm cười:

_Tôi không sao! Bây giờ tôi phải đi rồi gặp lại cô sau nhé! Nói rồi Thiên Mỹ vội vàng bước đi bỏ mặc Đan vẫn chưa hết ngạc nhiên nhìn theo cô nàng.

24. Chương 24

Đan lững thững tiếp tục bước đi trên con đường dài. Vài cơn gió lạnh lạnh lại khẽ lướt qua làn da xanh xao mỏng manh kia. Tiếng còi xe tuýt từ phía sau khiến Đan dứt dòng suy nghĩ. Cô vội quay lại nhìn. Ánh

đèn xe chiếu thẳng vào cô khiến cô phải nheo mắt nhìn. Quân chậm rãi đậu xe và tiến đến chỗ Đan vẽ mặt lo lắng:

__Sao em lại ra đây?

Đan ngược mắt nhìn Quân rồi mỉm cười đáp:

__Em thấy nóng nực quá nên đi dạo một lát!

__Vậy lên xe đi anh chở em đi!

Quân đề nghị rồi tiến đến mở cửa xe cho Đan. Đan đành ngậm ngùi leo lên xe rồi ngồi đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Ánh mắt nhìn về một khoảng không xa xăm vô định. Chiếc xe lướt khá nhanh trên con đường lớn và thừa thớt xe qua lại. Thấy Đan có vẻ không được vui nên Quân dịu dàng nắm lấy tay cô ân cần hỏi:

__Em có sao không??

__Em không sao đâu! Đan trả lời ánh mắt vẫn dôi ra phía bên ngoài cửa sổ. Đèn đỏ khiến Quân giảm tốc độ rồi dừng lại. Một chiếc BMW màu đen cũng trở tới và đậu sát bên cạnh xe Quân. Đan đưa mắt nhìn người con trai đang cầm lái. Vẻ mặt điển trai nhưng lại rất lạnh lùng và suy tư bỗng dừng lại khiến Đan cảm thấy một chút gì đó khá quen thuộc. Cô gái ngồi bên cạnh chàng trai bỗng đưa mắt sang nhìn chàng trai vẽ mặt ủ rũ rồi bất chợt cô gái bắt gặp Đan cũng đang nhìn anh ta thì cũng là lúc đèn giao thông chuyển sang màu xanh. Quân lại nhấn ga cho xe chạy tiếp.

An Vi bàng hoàng nhìn theo chiếc xe đó. Hình ảnh cô gái trên tấm hình mà Thạc Hy đưa cho cô mở cuộc tìm kiếm khiến cô không thể nào quên được. Vẫn khuôn mặt đó, ánh mắt ấy đã chiếm trọn trái tim Thạc Hy và khiến cô đau khổ là người đó sao? Tại sao cô ta lại đi cùng một chàng trai khác? Tại sao cô ta không quay về tìm Thạc Hy? Hàng vạn câu hỏi hiện lên nhưng vẫn chưa có lời giải đáp khiến An Vi bức rức không yên. Nhất định cô phải tìm cho ra lời giải cho bài toán này nghĩ rồi cô lại đưa mắt nhìn Thạc Hy rồi thở dài. Mà cũng đúng thôi có trách thì cũng phải tự trách bản thân mình khi bỗng dừng lại đem trái tim dành hết cho kẻ máu lạnh kia để giờ đây ngồi bên cạnh Thạc Hy mà không gian lại ngột ngạt đến không thể thở nổi. An Vi khẽ nói:

__Anh dừng lại ở đây được rồi!

Thạc Hy vẫn không quay sang nhìn An Vi anh hỏi:

__Đến rồi à?

__Đoạn đường còn lại em sẽ tự đi xe về!

__Uhm!!

Thạc Hy đáp gọn lỏn rồi dần đậu xe lại bên đường. An Vi đẩy cửa xe rồi bước xuống cô mỉm cười chào Thạc Hy rồi bước đi. Thạc Hy đưa mắt nhìn theo dáng An Vi tính chạy ra đuổi theo nhưng lại thôi anh nhấn ga và chạy đi. Cảm thấy một chút gì đó thật xót xa.

.....

“Coz I don’t need my eyes

If they can’t see you

And I don’t need my hands

If we can’t touch

No I don’t need my lips

If they can’t kiss you baby

They’re only showing me

What I don’t wanna see

They only tell me that I miss you too much.”

Bên ngoài trời vẫn mưa tầm tã như trút. Đan nắm chặt cái ipod trong tay và ngồi trên chiếc ghế gỗ nhìn ra ngoài cửa sổ. Vài giọt mưa đọng lại trên tấm kính khiến không gian dường như lắng đọng lại. Đan đưa tay đặt lên tấm kính. Cô khẽ thở hắt ra tự hỏi sao cô lại cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó thật khó tả. Đôi chân chỉ muốn chạy đi thật nhanh để tìm một cái gì đó nhưng lại không biết mình cần tìm cái gì.

_Em dậy chưa? Quân gõ cửa phòng rồi hỏi.

Đan tiến đến mở cửa rồi mỉm cười:

_Có việc gì vậy anh?

Quân mỉm cười:

_Em mau thay đồ đi hôm nay anh sẽ đưa em đến một bữa tiệc! Nói rồi Quân quay đi xuống nhà đợi còn Đan thì đóng cửa phòng lại và thay đồ.

.....

Một bữa tiệc vào cái thời tiết này thật khiến người ta cảm thấy không mấy thoải mái. Đan chọn một bộ đầm màu nude khá đơn giản nhưng lại khiến nước da trắng của cô nổi bật hẳn lên. Quân dừng xe lại trước cổng một nhà hàng khá sang trọng. Anh bước đến cánh cửa phía bên chỗ Đan ngồi vừa dịu dàng dìu tay cô bước đi. Dưới ánh đèn vàng rực rỡ Đan như nổi bật giữa một rừng hoa. Cảm nhận được có vài cặp mắt đang dõi theo cô khiến Đan có trở nên rụt rè. Quân dịu dàng hỏi:

_Em sao vậy?

_À, em không sao đâu! Vừa nói Đan vừa bước theo Quân đến chỗ bàn tiệc. Quân kéo ghế cho Đan ngồi xuống khi Đan đã yên vị trên ghế anh cúi xuống hôn vào vàng trán cô rồi nói:

_Đợi anh một chút nhé! Nói rồi Quân dợm bước đi.

_Chị là bạn gái của anh Quân phải không? Một cô gái khá xinh xắn bước đến cạnh Đan rồi nói. Đan nhìn cô gái mỉm cười rồi gật đầu. Cô gái thở hắt ra vẻ mặt thất vọng vô cùng xong cô gái đưa bàn tay ra bắt tay với Đan:

_Chào chị, em tên Phương Nghi, em là em gái của bạn thân anh Quân!

Đan vội đứng lên rồi đưa tay bắt lấy bàn tay của Phương Nghi cô nói:

_Chị là Thiên Đan!!

Sau màn chào hỏi thế là Phương Nghi ngồi phịch xuống ghế vẻ mặt ủ rũ:

_Thế là em hết hi vọng rồi!

Đan thoáng ngạc nhiên nhìn Phương Nghi nhưng nhìn thái độ của cô nhóc này thì chắc Đan cũng hiểu được lí do rồi.

_Em thích anh Quân à?

Đôi mắt Phương Nghi rực sáng lên như chỉ mong Đan đoán trúng ý cô nhóc. Phương Nghi vội nói:

_Không phải thích, mà là rất thích!

Đan mỉm cười:

_Thế anh ấy có biết không?

Phương Nghi lắc đầu thiếu não:

_Biết chứ nhưng anh ấy bảo chỉ em xem như là em gái thôi!

Đan đưa tay lên vỗ nhẹ nhẹ vào tay cô nhóc an ủi:

_Em có tin vào tình yêu của mình không?

Phương Nghi ngược đôi mắt to tròn lên nhìn Đan thì cũng là lúc đèn điện phụt tắt. Tất cả ánh đèn đều dồn về phía sân khấu và anh chàng MC đang đứng trên đó:

_Xin chào tất cả mọi người và xin được bắt đầu buổi tiệc doanh nhân ngày hôm nay! Lời nói của anh chàng MC vừa kết thúc thì mọi người đều đồng loạt vỗ tay. Chờ cho tiếng vỗ tay kết thúc anh chàng MC mới cất giọng nói tiếp:

_Đầu tiên xin mời mọi người hãy thưởng thức và hòa mình vào giai điệu bài nhạc do nhạc sĩ X trình bày! Anh chàng MC nói dứt câu thì một tràng vỗ tay lại kéo đến rồi tắt dần cho đến khi tiếng nhạc cất lên. Mọi người bắt đầu chia ra từng cặp quăn lấy nhau và bắt đầu hòa mình vào điệu nhạc. Đan quay sang nhìn Phương Nghi thì thấy cô nhóc đang ngẩn tò te ra và nhìn về phía Quân. Quân đang nói chuyện với một cặp vợ chồng khá đứng tuổi có vẻ trịnh trọng. Đan đứng dậy và nói:

_Xin lỗi, chị phải vào toilet một chút! Nói rồi Đan bước đi. Cô đi dọc theo sảnh lớn tới một hành lang nhỏ. Nhưng tìm mãi vẫn không thấy toilet ở đâu còn nhân viên phục vụ thì lại chẳng thấy một bóng người. Thoáng thấy bóng một dáng người cao ráo đang tựa lưng vào một cây cột to và phì phèo điều thuốc về trầm tư Đan tiến đến gần khẽ hỏi:

_Xin lỗi, cho hỏi anh có biết toilet ở đâu không?

Chàng trai chậm rãi quay lại nhìn Đan song về mặt ngạc nhiên vô cùng khi thấy cô:

_Đan!!

Thái độ của anh chàng cũng khiến Đan không khỏi ngạc nhiên:

_Anh biết tôi sao?

Bất chợt anh chàng hai tay anh chàng nắm lấy đôi vai cô:

_Em không nhận ra anh sao?? Anh là anh trai em mà!! Vừa nói Thiên Quốc vừa nhìn Đan ánh mắt tha thiết. Đan khẽ lắc đầu:

_Anh là anh trai của tôi?? Anh là người thân của tôi??

Thiên Quốc ngơ ngàng nhìn Đan:

_Em không nhớ gì hết à?

Đan gật đầu thành thật. Đây là lần thứ hai Đan gặp phải tình huống như thế này nên cô nàng cũng không còn ngạc nhiên như lần đầu tiên nữa. Cô ngược mắt nhìn Thiên Quốc:

_Anh là anh trai của tôi thật sao??

Thiên Quốc bất chợt ôm Đan vào lòng dường như ghen ngào anh khẽ nói:

_Sao em lại ra nông nổi như vậy chứ??

Đan không nói gì đôi mắt cô mở to nhìn đắm đắm lên trần nhà. Mặc dù cô không nhớ gì nhưng thứ cảm giác thân thuộc lại khiến cô cảm thấy bình yên. Bất chợt Thiên Quốc đẩy cô ra hai tay nắm chặt lấy vai cô hỏi:

_Vậy thời gian qua em đã ở đâu??

Đan thành thật đáp:

_Em ở nhà của Quân!!

Thiên Quốc như từ ngạc nhiên này đi đến ngạc nhiên khác anh lặp lại cái tên vừa thoát ra từ miệng Đan:

_QUÂN???? Rồi tự hỏi suốt một thời gian dài như thế tại sao Quân lại không nói gì với anh điều này khiến Thiên Quốc không khỏi bồn chồn. Đan đưa tay lay nhẹ Thiên Quốc khi thấy anh chàng đang ngây người suy nghĩ. Cô nhìn Thiên Quốc lo lắng hỏi:

_Anh có sao không??

__Không sao! Chỉ là hơi ngạc nhiên!

__Em có thể gặp ba mẹ được không??

Thiên Quốc khẽ nhăn trán khó nghĩ tự hỏi làm sao anh có thể kể lại tất cả cho Đan rằng anh hận Thiên Vương đến thấu tận xương tủy.

Thiên Quốc trầm ngâm một lúc rồi mới nói:

__Mẹ đã mất lâu rồi, còn ba thì đã đi công tác xa nên khi nào ba về anh sẽ đưa em về gặp ba!!

__Vậy bây giờ anh sống ở đâu?

__Anh ở nhà riêng, chúng ta quay lại bữa tiệc thôi sau khi tàn tiệc anh sẽ đưa em về!

Đan gật đầu rồi dậm bước theo Thiên Quốc.

Cũng vừa lúc Đan theo sau Thiên Quốc tiến vào đại sảnh thì một cặp nam nữ cũng vừa đi ngang qua. Đan chỉ nghe loáng thoáng tiếng cô gái gọi với theo anh chàng:

__Thạc Hy, đợi em với!! Cái tên Thạc Hy quen thuộc khiến Đan vội quay lại nhìn nhưng cũng chỉ thấy cái bóng dáng cao dong dỏng của chàng trai đang đi phía trước và cô gái bộ dạng tiểu thư đang xóc xếch quần áo chạy theo sau. Vừa xa lạ lại vừa thân thương. Thiên Quốc thấy Đan đang đi bỗng đứng lại và ngăn người ra thì anh bước đến hỏi:

__Em mệt ở đâu à?

Đan mỉm cười đáp:

__Em không sao đâu, chúng ta đi thôi!!

“.....”

Vừa chạy đuổi theo Thạc Hy Louse vừa thở hổn hển mệt nhọc:

__Anh đi từ từ thôi đợi em với!

Bất chợt Thạc Hy khựng lại khiến Louse tưởng bỏ nên nhoèn miệng cười thỏa mãn. Thạc Hy đến gần Louse ánh mắt anh nhìn cô thật lạnh lùng và vô cảm:

__Đừng đi theo tôi nữa! nói rồi anh cho tay vào túi quần rồi thông dong bước đi đến chỗ chiếc BMW màu đen đang đợi sẵn rồi leo lên xe không thèm ngoái lại nhìn cô nàng dù chỉ một lần. Trên xe An Vi đang ngồi đợi sẵn cô đang bận đọc những chứng từ quan trọng cho cuộc họp sắp tới Trên đùi cô là xấp tài liệu cho những cuộc hẹn đã được lên lịch cho Thạc Hy. Vừa nghe tiếng cửa xe mở ra và Thạc Hy ngồi vào An Vi rồi mất khỏi xấp tài liệu sang nhìn Thạc Hy. Thấy vẻ mặt anh chàng có vẻ hơi bức bối. Còn cô nàng Louse thì đang chạy theo sau thì An Vi cũng đủ hiểu vấn đề Thạc Hy đang gặp phải. Thạc Hy lạnh lùng nhấn ga cho xe chạy trong khi cô nàng Louse gọi với theo í ới. Nhìn theo chiếc BMW màu đen dần xa khuất sau dòng xe cộ tấp nập Louse tức tối dậm dậm chân xuống đất như một đứa trẻ. Miệng lẩm bẩm:

__Anh dám đối xử với tôi như vậy sao? Rồi anh sẽ phải hối hận!!

Louse hậm hực quay lại buổi tiệc trong tâm trạng cực kì tồi tệ. Vẻ mặt nhăn nhó đến khó coi. Len lỏi qua dòng người đang khiêu vũ cô nàng đến gần bàn rượu và lấy ình một ly sâm panh rồi tu ừng ực. Ánh mắt cô nàng đảo quanh những kẻ đang đắm mình trong vũ điệu Tango sôi động. Bất chợt ánh mắt cô nàng chạm phải người con gái đang ngồi ở chiếc bàn gần sân khấu. Ánh mắt Louse như rực lửa long lên sòng sọc cô nàng lẩm bẩm:

__Không thể nào, làm sao nó lại xuất hiện ở đây được?? Không phải nó đã biến mất từ sau vụ tai nạn rồi sao?? Vừa nói Louse vừa nhớ lại cái khoảng kí ức của cô.

Louse đã bỏ ra khá nhiều thời gian để theo dõi các hoạt động thường ngày của Đan nhưng Đan lại suốt ngày cứ ru rú ở nhà. Lúc cô ra ngoài thì lại có Thạc Hy kè kè bên cạnh nên Louse không thể nào ra tay *** hại được. Suốt một thời gian dài chờ đợi thì cuối cùng cái ngày đó cũng đến. Kẻ thù của cô đang đứng trước mũi xe của cô một cách vô tình đến tội nghiệp. Không cần nghĩ ngợi gì thêm Louse vội đạp mạnh ga và lao

tới với tốc độ kinh hoàng với hi vọng có thể khiến Đan biến mất vĩnh viễn. Nhưng nào ngờ kẻ cô căm ghét nhất lại quay trở về một cách lành lặn thậm chí còn rạng rỡ hơn trước rất nhiều. Louise nắm chặt nắm tay nghiêng răng kèn kẹt ánh mắt hướng về phía Đan như muốn thiêu đốt cô.

Thiên Quốc chậm rãi bước đến chỗ Quân đang nói chuyện với một cặp vợ chồng doanh nhân. Thiên Quốc nhả nhận lên tiếng:

__Xin lỗi, tôi có một vài chuyện muốn nói riêng với anh chàng này, mong hai vị không cảm thấy phiền!

Quân quay sang nhìn Thiên Quốc rồi lại quay sang nhìn cặp vợ chồng đang nói chuyện với mình rồi gật đầu chào rất lịch sự rồi anh bước đi theo Thiên Quốc. Thiên Quốc rảo bước đi thẳng ra hành lang rồi đứng lại:

__Tại sao cậu lại không báo cho tôi biết Đan đang ở chỗ cậu?

Quân thoáng ngạc nhiên nhìn Thiên Quốc nhưng rồi vẻ mặt ngạc nhiên ấy dần tắt ngấm:

__Tôi không muốn cô ấy quay về với gia đình!!

Thiên Quốc chậm rãi lấy điều thuốc ra châm lửa rồi nói:

__Cậu thật ích kỉ!

Quân nhìn Thiên Quốc anh nói giọng chắc nịch khẳng định:

__Tôi yêu cô ấy!

Thiên Quốc đưa điều thuốc lên miệng kéo một hơi dài rồi nhẹ nhàng phả khói ra:

__Tôi biết điều đó!

__Cậu sẽ ủng hộ tôi chứ?

Thiên Quốc vẻ mặt trầm ngâm anh lặng đi một lúc sau:

__Hạnh phúc là do Đan tự quyết định, tôi không có quyền can thiệp!

Quân gật đầu:

__Tôi sẽ không bỏ cuộc dù sao cũng cảm ơn cậu vì đã không phản đối! Vừa nói Quân vừa vỗ nhẹ lên vai Thiên Quốc. Thiên Quốc nhếch miệng cười:

__Tôi sẽ đón Đan về nhà!

Quân cười:

__Tôi biết, tôi sẽ có dịp ghé thăm cậu nhiều đấy, chúng ta vào thôi! Vừa nói Quân vừa khoác vai Thiên Quốc vào lại sảnh như cặp bạn bè thân thiết thuở nào. Cả hai tiến đến chỗ Đan đang ngồi. Đan đang đang nhìn chăm chú theo dõi về phía sân khấu. Thấy Thiên Quốc và Quân bước đến Đan mỉm cười. Quân bước đến và kéo ghế ngồi xuống cạnh Đan. Anh dịu dàng nói:

__Xin lỗi vì đã bỏ em ở đây này giờ!

Đan mỉm cười:

__Em không sao đâu, anh đừng lo!

Một lúc sau cô bé An Nhiên tách khỏi đám bạn và bước đến bàn Đan đang ngồi thấy Quân đưa mắt nhìn cô An Nhiên khẽ rụt rè thoáng chút ngượng ngùng cô lí nhí chào:

__Chào anh!

Quân mỉm cười với An Nhiên:

__Đã lâu không gặp em, à quên giới thiệu với em. Đây là Đan. Bạn gái của anh!

Đan mỉm cười với An Nhiên. Còn cô nàng thì vẻ mặt tối sầm lại thoáng nét u buồn. Đan chợt cảm thấy như thật có lỗi với cô bé này vô cùng cứ như cô là kẻ cướp đi hạnh phúc của An Nhiên. Đan khẽ hỏi cô bé:

_Em có sao không??

An Nhiên đưa mắt nhìn Đan cảm động. Cô bé mỉm cười nụ cười tinh khiết:

_Em không sao đâu chị, em xin phép về trước đây! Nói rồi An Nhiên đứng bật dậy rồi bước đi thật nhanh. Cũng không khó để đoán được tâm trạng của An Nhiên lúc này. Đan quay sang nhìn Quân nhưng anh chàng vẫn ngồi lặng thinh không nói không rằng. Còn Thiên Quốc thì thở dài. Đan đứng dậy rồi nói với Thiên Quốc:

_Mình về thôi anh! Nói rồi cô bỏ đi Thiên Quốc cũng rảo bước theo sau.

Ngồi trên xe Đan lặng đi đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Những cơn mưa mùa thu bắt chợt đến rồi lại đi rất nhanh để lại phía sau là một bầu không khí ẩm ướt. Đan đưa mắt nhìn giọt nước mưa còn đọng lại trên kính xe rồi cô tựa đầu vào kính xe. Ánh mắt nhìn về một khoảng không xa xôi vô định. Thiên Quốc nhìn Đan lo lắng:

_Em có chuyện gì à?

Đan dần chuyển ánh mắt sang phía Thiên Quốc cô nhoẽn miệng cười:

_Em cảm thấy dường như mình đã đánh mất một thứ gì đó rất quan trọng!

Thiên Quốc nhìn Đan xót xa an ủi:

_Rồi em sẽ nhớ lại tất cả thôi mà!

Đan khẽ gật đầu đáp:

_Nhất định em sẽ nhớ ra tất cả!

Chiếc xe lướt đi thật êm trong màn mưa rồi dừng lại trước căn biệt thự của Thiên Quốc. Thiên Quốc dịu dàng nói:

_Vào nhà đi em!

Đan ngược mặt lên nhìn tòa nhà trắng lộng lẫy rồi chợt cảm thấy ấm lòng vì cuối cùng thì cô cũng được đoàn tụ với người thân. Bà ** nuôi lật đật ra mở cửa. Thấy Đan bà gật đầu chào:

_Chào cô Đan!

Đan cũng lễ phép gật đầu chào lại rồi theo chân bà ** về phòng. Đi ngang qua hành lang rộng Đan nán lại ở căn phòng cuối dãy hành lang đã bị khóa lại. Đan tò mò hỏi:

_Phòng này sao lại khóa??

Bà ** thở dài:

_Từ lúc cô Song Nhi bỏ đi thì cậu chủ không cho ai vào căn phòng này nữa!

Đan thoáng ngạc nhiên:

_Song Nhi là bạn gái của Thiên Quốc à?

Bà ** thở dài:

_Mọi chuyện phức tạp lắm đến tôi cũng không hiểu cô Song Nhi và cậu chủ là như thế nào nữa! Nói rồi bà ** bước đến mở cửa phòng bên cạnh cho Đan:

_Đây là phòng của cô, có cần gì thì cô cứ gọi tôi ở dưới lầu!

Đan mỉm cười:

_Tôi biết rồi, cảm ơn bà! Nói rồi Đan đẩy cửa bước vào phòng rồi đóng cửa lại. Cô đảo mắt một vòng quanh căn phòng rồi dừng lại nơi tấm hình đặt trên chiếc tủ cạnh giường ngủ. Một bức ảnh gia đình. Đan vội chụp lấy tấm hình rồi ngồi phệt xuống giường. Cô khẽ nói:

_Đây là ba mẹ của mình sao??

Một thoáng ký ức như vụt qua trong trí nhớ cô. Hình ảnh một người phụ nữ đang nằm trên chiếc giường trải ga trắng muốt đôi mắt khép hờ vẻ mặt khá thanh thản nhưng lại khá xanh xao, nhợt nhạt. Có phải người phụ nữ ấy là mẹ cô?? Đan vội đứng bật dậy xô bật cửa và chạy xuống phòng khách. Thiên Quốc đang thả người trên ghế sofa đôi mắt hơi khép lại vẻ mệt mỏi. Trên tay là điếu thuốc đang hút dở. Nghe tiếng Đan chạy rần rần Thiên Quốc dần mở mắt ra nhìn:

__Có chuyện gì vậy Đan?

Đan ngồi xuống cạnh Thiên Quốc và đưa tấm hình lên cho Thiên Quốc xem cô vội nói:

__Đây là ảnh của nhà mình phải không anh?

Thiên Quốc cầm tấm ảnh trên tay, ánh mắt anh sắc lại khi nhìn người đàn ông trong hình rồi nói:

__Đây là ba, còn đây là mẹ, em và anh!

Đan vội lấy lại tấm hình rồi hỏi tiếp:

__Đây là mẹ sao?? nói rồi cô ngước đôi mắt ướt ướt lên nhìn Thiên Quốc:

__Tại sao mẹ lại mất vậy anh??

Thiên Quốc lại đưa điếu thuốc lên miệng hút một hơi rồi nhẹ nhàng nhả khói thuốc ra. Anh đang băn khoăn liệu anh có nên kể lại sự thật cho Đan nghe hay làm như vậy sẽ chỉ khiến Đan sống trong hận thù? Nhưng sự thật sẽ mãi là sự thật và không điều gì có thể làm thay đổi được nó.

__Mẹ đã tự vẫn!

Đan thẳng thốt đưa hai tay lên bịt miệng để mình không phải hét lên. Thiên Quốc trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

__Mẹ chúng ta là một người đàn bà đức hạnh nhưng điều đó không đủ để níu kéo ông chồng bội bạc quay về với gia đình. Chính vì không chịu được nỗi đau và sự nhục nhã đó nên mẹ đã chọn hình thức thoát cuối cùng!

Những giọt nước mắt nóng hổi bắt đầu rơi ra từ khóe mắt Đan khiến mắt cô nhòe đi. Cô xụi xụi hỏi:

__Thế còn ba? Ông ấy ở đâu?

Thiên Quốc lại đưa điếu thuốc lên miệng kéo thêm một hơi dài rồi tiện tay dụi dụi vào cái gạt tàn để trên bàn cay đắng nói:

__Ông ấy đi nước ngoài với cô bồ trẻ rồi!

Đan ngồi lặng đi. Đôi mắt cô vẫn nhìn chăm chăm vào điếu thuốc vừa bị Thiên Quốc dụi tắt ngấm. Cô hỏi băng quơ:

__Song Nhi là ai?

Thiên Quốc chợt sững người ra nhìn Đan anh không ngờ Đan lại nhắc đến tên cô gái ấy ngay lúc này. Khóe miệng anh nhếch lên cay đắng:

__Cô ta là cô bồ trẻ của ông ấy đấy!

Đan sững người nhìn Thiên Quốc. Không phải nói thì cũng có thể đoán được Đan ngỡ ngàng đến độ nào. Nhưng câu trả lời của Thiên Quốc không đủ giải đáp khúc mắc trong lòng cô. Cô ngập ngừng vài giây rồi hỏi tiếp:

__Anh và Song Nhi có quan hệ gì?

Thiên Quốc không còn ngạc nhiên nữa mà thay vào đó là nụ cười ngạo nghễ đến đáng sợ:

__Chẳng có quan hệ gì cả, anh về phòng đây em cũng ngủ sớm đi! Nói rồi Thiên Quốc đứng dậy và đi thẳng lên phòng mình. Còn Đan thì đưa mắt nhìn theo bóng Thiên Quốc.

Cánh cửa phòng đóng lại Thiên Quốc thả người ngồi xuống giường. Hai tay anh chống lên đầu gối ánh mắt nhìn đăm đăm xuống nền gạch.

_Phải rồi, mình và cô ta chẳng còn gì nữa. Phải quên thôi!

Thiên Quốc cứ ngồi lặng đi trong cái màn đêm hờ hững không biết là bao lâu nhưng cái không gian lạnh lẽo ấy khiến người khác phải cảm thấy rùng mình.

Đan dần mở mắt sau một giấc ngủ dài rồi chợt nhận ra mình đã ngủ quên trên ghế sofa từ lúc nào. Có ai đó đã đắp mền giữ ấm cho cô nên cô không cảm thấy lạnh mà ngủ luôn một mạch tới sáng. Thấy Đan ngồi dậy bà ** mỉm cười:

_Cô Đan dậy rồi à?

_Anh Thiên Quốc đâu rồi **?

Bà ** đang loay hoay nhặt rau nghe Đan hỏi thì ngẩng đầu lên nhìn rồi trả lời:

_Cậu chủ đi làm rồi đến chiều mới về, cậu dặn tôi ở nhà chăm sóc cô cần thận!

Đan cười xòa:

_Tôi không sao đâu với lại tôi đâu còn là con nít nữa, hôm nay tôi ra ngoài chơi nhe **!

Bà ** lo lắng hỏi:

_Cô khỏe hẳn chưa mà đòi đi chơi?

Đan nhanh nhẩu nói:

_Tôi khỏe lắm ** à, tôi đi nhé!! nói rồi Đan phóng tốt lên phòng lấy đồ đạc và ra ngoài.

Đan bước chậm rãi trên con đường khá tấp nập người qua lại sầm uất. Cô dừng chân bên một cửa hàng cofee có cái tên khá ngọt ngào SWEET COFFEE. Đan bước vào bên trong quán và chọn một cái bàn gần cửa sổ để nhìn ra phía bên ngoài. Trong tiếng nhạc du dương Đan say sưa nhâm nhi tách cà phê đen thơm lừng. Dòng người đi qua lại bên ngoài tấp nập nhộn nhịp khác hẳn không khí bên trong quán ấm đạm và sâu lắng theo từng giai điệu của bài hát.

“.....”

If only you could see the tears

In the world you left behind

If only you could heal my heart

Just one more time

Even when I close my eyes

There's an image of your face

And once again I e to realize

You're a loss I can't replace

Soledad, it's a keeping for the lonely

Since the day that you were gone

Why did you leave me, Soledad?

In my heart you were the only

And your memory lives on

Why did you leave me, Soledad?

Walking down the streets of Nothingville

Where our love was young and free

Can't believe just why an empty place
It has e to be
I would give my life away
If it could only be the same
'Cause I can't still the voice inside of me
That is calling out your name
Soledad, it's a keeping for the lonely
Since the day that you were gone
Why did you leave me, Soledad?
In my heart you were the only
And your memory lives on
Why did you leave me, Soledad?
Time will never change
The things you've told me
After all we're meant to be
Love will bring us back to you and me
If only you could see
Soledad, it's a keeping for the lonely
Since the day that you were gone
Why did you leave me, Soledad?
In my heart you were the only
And your memory lives on
Why did you leave me, Soledad?
It's a keeping for the lonely
Since the day that you were gone
Why did you leave me, Soledad?
In my heart you were the only
And your memory lives on
Why did you leave me, Soledad?
Why did you leave me, Soledad?

“.....”

Ở một góc khuất trong quán một chàng trai dáng vẻ phong trần đang đắm mình trong những ly rượu để mong giải tỏa hết nỗi u phiền trong lòng cho đến say mềm không còn nhận thức được điều gì nữa. Anh lấy điện thoại ra và bấm số gọi. Giọng An Vi bên đầu dây vang lên đầy vẻ lo lắng:

_Giám đốc đang ở đâu vậy? Cả ngày hôm nay tôi liên lạc hoài mà không được!

Thạc Hy nói trong mơ màng:

_SWEET COFFEE!! nói rồi Thạc Hy cúp máy, anh ngã người ra ghế và nhắm nghiền mắt lại.

Một lúc sau An Vi xuất hiện cô lo lắng chạy vội đến bên Thạc Hy:

_Giám đốc, giám đốc anh có sao không?? nhưng anh chàng vẫn ngủ ngon lành. Nhìn mấy chai hennessy đổ nghiêng ngã trên bàn thì có vẻ như có kẻ lại vừa dùng rượu giải tỏa u sầu. An Vi thở hắt ra. Trong lòng đắng lại cô khẽ thì thầm:

_Tại sao em không thể thay thế cô ấy? Cô đưa mắt nhìn Thạc Hy ánh mắt tha thiết song anh chàng vẫn say ngủ không phản ứng gì. An Vi kêu bồi bàn đến rồi thanh toán tiền. Cô dìu Thạc Hy ra xe. Đan ngồi gần ngó quan sát xung quanh quán thì thấy cô gái dìu chàng trai say mèn ra cửa thì đưa mắt nhìn theo. Không hiểu sao từng đường nét trên khuôn mặt thanh tú kia lại khiến Đan cảm thấy quen thuộc vô cùng. Đan nhìn theo cho đến khi hai kẻ đó lên và bóng dáng chiếc xe dần khuất sau dòng xe cộ tấp nập.

Chiếc BMW dần dừng lại trước cửa Penhouse. An Vi dìu Thạc Hy theo lối đại sảnh về nhà. Anh chàng say khướt đến độ không còn một tí sức lực khiến An Vi mệt mỏi cả người. Dìu Thạc Hy nằm xuống giường An Vi thở hổn hển. Sau đó cô ngồi xuống giường cạnh Thạc Hy An Vi đưa tay lên vuốt mặt Thạc Hy ánh mắt đượm buồn cô khẽ nói:

_Em biết sẽ rất khó để anh quên cô ấy nhưng hãy luôn nhìn về phía sau anh nhé! nói rồi cô cúi xuống hôn lên trán Thạc Hy toan quay lưng bước đi thì bàn tay thô ráp của Thạc Hy bất chợt nắm lấy tay cô:

_Đừng đi!

Nhịp tim An Vi càng đập mạnh hơn khi cô bắt gặp ánh mắt màu hổ phách đang nhìn đắm đắm vào cô. An Vi nhìn Thạc Hy ngạc nhiên đến ngỡ ngàng song cô lặng lẽ ngồi xuống giường cạnh anh:

_Em sẽ không đi đâu, anh ngủ đi!

Bất chợt Thạc Hy kéo An Vi ngã vào lòng anh rồi dịu dàng đặt lên môi An Vi nụ hôn nóng bỏng. Môi anh cuốn lấy môi cô vừa cuồng nhiệt vừa mạnh mẽ khiến An Vi ngỡ ngàng đến độ lúng túng. Hai tay cô dần choàng qua ôm lấy eo Thạc Hy và hòa nhịp vào nụ hôn sâu bất tận. Nỗi thèm khát nhớ nhung một bóng hình người con gái cộng thêm cơn say bí tỉ dường như khiến Thạc Hy không còn nhận ra người con gái đang nằm gọn trong vòng tay anh là ai nên cứ thế mà trao cho An Vi những nụ hôn cuồng nhiệt cho thỏa nỗi lòng bấy lâu.

Thạc Hy dần tỉnh sau một giấc ngủ dài miên man. Anh bàng hoàng khi nhìn thấy An Vi đang nằm trong vòng tay mình. Anh đưa tay lên xoa vâng trán tự hỏi đêm qua anh đã làm gì? Ký ức đan xen vào nhau lúc mờ ảo lúc chân thật đến khiến người ta phải khiếp sợ. An Vi dần mở mắt nhìn anh.:

_Anh dậy rồi à?

Thạc Hy gượng ngồi dậy anh nhìn An Vi rồi hỏi:

_Đêm qua đã có chuyện gì vậy?

An Vi nhìn Thạc Hy rồi nhoèn miệng cười giọng tỉnh nghịch:

_Đã không có chuyện gì cả, chỉ là anh cứ tưởng em là chị ấy nên anh không cho em rời nửa bước!

Thạc Hy nhìn An Vi ngờ vực:

_Ngoài ra còn có chuyện gì nữa không?

An Vi lại nhoèn miệng cười:

_Thật mà, không có gì đâu anh, tới giờ đi làm rồi em về chuẩn bị đi làm đây! Nói rồi cô lật đật đứng dậy vơ lấy cái xác tay trên bàn rồi đi ra cửa.

Cánh cửa khép lại sau lưng An Vi tựa người vào cánh cửa cô khép mắt lại hít một hơi sâu như nén nỗi đau vào trong. Cô đã rất muốn nói cho anh sự thật nhưng cô chỉ sợ anh sẽ vì thế mà khó xử nên cô đành chọn cách im lặng. An Vi lặng lẽ rời khỏi Penhouse đôi mắt rướm rướm nước như sẽ chực trào nước mắt bất cứ lúc nào.

_An Vi!!

Nghe có người gọi mình nên An Vi vội nhanh tay quệt nhanh giọt nước mắt vừa chảy dọc xuống đôi gò má cô ngoảnh mặt nhìn. Thạc Hy chậm rãi bước đến cạnh cô với cái chất giọng trầm khàn quen thuộc:

_Để tôi đưa cô về!

An Vi nhìn Thạc Hy rồi khẽ gật đầu. Thạc Hy khiến cô thật bất ngờ vì chưa bao giờ cô dám nghĩ đến chuyện Thạc Hy sẽ quan tâm đến cô như bây giờ.

An Nhiên ngạc nhiên khi thấy chiếc BMW màu đen đậu trước cửa nhà mình và An Vi bước xuống xe theo sau là một chàng trai thuộc dạng siêu thần tượng. An Nhiên hỏi dồn:

_Ai vậy chị hai? Bạn trai chị hai hả? Sao em chưa thấy anh này bao giờ vậy?

An Vi đỏ mặt vờ nhắc nhở:

_Nhiều chuyện quá lo học bài đi!

An Nhiên chu môi phụng phịu:

_Em học bài xong rồi với lại ngày mai em có phải đi học đâu! Nói xong An Nhiên nháy mắt tinh nghịch với Thạc Hy rồi né người sang một bên cho An Vi và Thạc Hy vào. An Vi sau một lúc đỏ mặt thì cũng lấy lại phong độ thường ngày cô quay sang Thạc Hy:

_Anh ngồi đây đợi em một chút em vào thay đồ rồi sẽ ra ngay! Nói rồi An Vi đi thẳng một mạch vào phòng bỏ lại cô em tinh nghịch với Thạc Hy ở lại phòng khách. An Nhiên mời Thạc Hy ngồi rồi chạy đi rót nước cho anh chàng. Đặt ly nước xuống bàn mờ Thạc Hy uống thì An Nhiên cũng ngồi phịch xuống ghế rồi nhìn Thạc Hy đắm đắm khiến anh chàng cũng cảm thấy chột dạ:

_Nhìn tôi lạ lắm sao?

An Nhiên bật cười khanh khách:

_Không, em đang quan sát thật kĩ bạn trai của chị hai yêu quấu của em!

Vẫn giữ chất giọng lạnh lùng thường ngày Thạc Hy điềm đạm hỏi:

_Vậy thấy thế nào?

An Nhiên khẽ nheo mày lại rồi đôi mày lại giãn ra ngay sau đó:

_Anh không cần phải giữ thái độ lạnh lùng để tự dối lòng mình bởi vì anh vốn không phải là người như vậy! An Vi nói đều đều như thể là một triết lý gia. Nhưng cô bé này thật sự khiến Thạc Hy tò mò anh khẽ nhíu mày lại ngẫm nghĩ rồi hỏi:

_Vậy tôi nên là người như thế nào?

An Nhiên nhoeo miệng cười:

_Anh cứ sống thật với bản thân mình là được!

Câu nói của cô bé chẳng phải đã đánh trúng vào tim Thạc Hy hay sao mà sao anh lại cảm thấy chột dạ. Chẳng phải bấy lâu nay anh luôn mong chờ một bóng người đã mãi mãi biến mất sao?? Anh đã luôn tự dối lòng rằng cô sẽ quay lại thế nhưng dường như mọi hi vọng dần tắt đi khi thời gian cứ lặng lẽ trôi mà cô vẫn biệt vô âm tính. An Nhiên hươ hươ tay trước mắt Thạc Hy:

_Này, anh không sao chứ?? sao đột nhiên ngẩn tò te ra vậy?

Thạc Hy sực tỉnh nhìn An Nhiên:

_À, tôi không sao!

An Vi bước đến cạnh Thạc Hy mỉm cười nói:

_Xong rồi, đi thôi anh!

Thạc Hy chậm rãi đứng lên và rảo bước đi. Trong lòng anh vẫn còn rối bời vì câu nói của cô bé An Nhiên đó.

Tiếng chuông điện thoại reo khiến Đan giật mình tỉnh giấc sau một giấc ngủ say. Cô lọ mọ bắt điện thoại:

_A lô!

Giọng Quân trầm ấm:

_Em vẫn còn đang ngủ à?

Đan đưa tay lên dụi dụi mắt:

_Em dậy rồi, có gì không anh?

_Hôm nay em có muốn ra ngoài không?

Đan suy nghĩ vài giây rồi đáp:

_Uhm, vậy cũng được!

Nghe Đan nói vậy nên giọng Quân hớn hờ hản lên:

_Vậy nửa tiếng nữa anh sẽ đến đón em!

Quân chở Đan đến một quán cà phê khá sang trọng. Anh lịch sự kéo ghế cho Đan ngồi xuống rồi cũng kéo ghế ra ngồi xuống cạnh Đan. Khi cả hai vừa mới ngồi vào bàn thì phục vụ bàn cũng vội vàng bưng thức ăn ra. Đan ngạc nhiên nhìn Quân cứ như là mọi việc đã được anh chàng sắp xếp từ trước. Quân dịu dàng hỏi:

_Em thấy quán cà phê này thế nào?

Nghe Quân hỏi vậy nên Đan đưa mắt nhìn quanh. Quán sử dụng chất liệu chủ yếu bằng gỗ nên quán khiến thực khách cảm thấy sang trọng và ấm áp. Đan mỉm cười:

_Quán này rất đẹp!

Quân mỉm cười:

_Vậy thì sự lựa chọn của anh là không sai lầm!

Đan ngạc nhiên nhìn Quân như không hiểu chuyện gì. Bất chợt Quân nắm lấy tay Đan ánh mắt anh trở nên tha thiết:

_Làm vợ anh nhé?

Đan e dè rút tay lại. Cô nhìn Quân ái ngại:

_Em xin lỗi, em muốn tìm lại ký ức trước đây! vừa nói Đan vừa dùng tay tháo chiếc nhẫn đang đeo trên ngón tay ra và đưa cho Quân:

_Anh hãy giữ nó trước khi em nhớ ra tất cả nhé, cảm ơn anh vì tất cả, em xin phép! nói rồi Đan đứng dậy chào Quân rồi quay lưng đi. Quân chợt cảm thấy nhói đau đến khó thở anh cầm chiếc nhẫn trên tay siết chặt lại nhưng lần này anh đã quyết định sẽ không đuổi theo cô nữa

Thiên Quốc cầm tờ báo trên tay ánh mắt nhìn đắm đắm vào dòng tiêu đề bồng mắt ngay trang bìa: “ Cậu chủ của tập đoàn Đông Dương bị từ chối lời cầu hôn”. Bên dưới là một tấm hình paparazzi chụp được khi Quân đang cầu hôn Đan. Thiên Quốc thở dài rồi nhấc điện thoại lên và bấm số gọi. Nghe tiếng A lô bên đầu dây kia Thiên Quốc chậm rãi nói:

_Cậu được lên trang nhất tờ News kìa!

_Uhm, tôi đã đọc báo sáng nay!

_Vậy cậu tính sao?

_Chắc là tôi sẽ phải mở một cuộc họp báo đính chính lại nếu không muốn ảnh hưởng đến danh tiếng của tập đoàn, cậu giúp tôi thuyết phục Đan nhé!

Thiên Quốc khẽ nheo mày rồi giãn ra anh điềm đạm nói:

_Tôi cũng nghĩ vậy, lát nữa tôi sẽ nói chuyện với con bé!

Quân im lặng một lúc rồi nói:

__Vậy tôi sẽ chờ cậu, bye cậu! Nói rồi anh cúp máy quăng cái điện thoại lên bàn làm việc rồi ngã lưng ra ghế. Đôi mắt khép hờ lại về một mõi.

“.....”

Được Thiên Quốc kéo ghế cho ngồi nên Đan lặng lẽ ngồi xuống. Cô đưa mắt nhìn Thiên Quốc:

__Có chuyện gì hả anh?

Thiên Quốc cũng kéo ghế ngồi xuống đối diện Đan anh kêu hai tách cà phê đen như sở thích của em gái mình rồi nói:

__Em đã đọc báo sáng nay chưa?

__Em đọc rồi!!

__Em không yêu Quân à?

Đan trầm ngâm một lúc rồi đáp:

__Em không biết nữa, em cảm thấy mình rất có lỗi với anh ấy!

Anh chàng bồi bàn bưng cà phê ra rồi nhẹ nhàng đặt hai tách cà phê lên bàn rồi lui vào trong. Thiên Quốc đưa tách cà phê đen lên miệng nhấp một nhúm rồi chậm rãi đặt tách cà phê xuống rồi nói:

__Quân sẽ phải mở một cuộc họp báo đính chính lại để tránh ảnh hưởng đến danh tiếng của tập đoàn Đông Dương nên em có thể giúp cậu ấy được không?

Đan lấy muỗng khuấy tách cà phê của mình rồi nói:

__Vậy là em phải làm vị hôn thê của anh ấy?

Thiên Quốc vội nói:

__Nếu em thấy khó xử thì không làm cũng được!

__Em sẽ làm, tất cả mọi chuyện do em gây ra bây giờ em phải có trách nhiệm với nó!

“.....”

Thạc Hy vừa nhâm nhi tách cà phê sáng vừa đọc báo. Cái tiêu đề bồng mắt trên trang nhất tờ News khiến Thạc Hy không khỏi tò mò muốn xem mặt cô gái từ chối một cậu chủ của một tập đoàn lớn. Nhưng khuôn mặt của cô gái đã bị bôi đen đi khiến anh không thể nào xem được.

Nghe tiếng gõ cửa phòng Thạc Hy chậm rãi đặt tờ báo lên bàn rồi chậm rãi nói:

__Vào đi!

An Vi nhẹ nhàng vặn chốt cửa và bước vào:

__Giám đốc, tập đoàn Đông Dương có gửi cho anh một bức thư mời đến dự buổi họp báo!

__Máy giờ?

An Vi vội liếc mắt xuống xấp tài liệu đang cầm trên tay rồi đáp:

__Hai giờ chiều ngày mai!

__Uhm, tôi sẽ đến!

An Vi lễ phép nói:

__Vậy tôi xin phép! Nói rồi cô cúi đầu chào Thạc Hy rồi quay lưng bước ra ngoài và ngồi vào bàn làm việc của mình thì thấy một phong bì màu vàng được đặt trên bàn từ lúc nào An Vi quay sang hỏi cô nàng đồng nghiệp ngồi bên cạnh:

__Ai gửi phong bì này cho em vậy chị?

Cô nàng đồng nghiệp vội nói:

__Lúc này có một người đàn ông mang nó đến và đặt lên bàn em rồi nhờ chị chuyển lời với em là tất cả những thứ em cần đều ở đó. Em mở ra thử xem!

__Uhm, em biết rồi cảm ơn chị! Nói rồi An Vi mở phong bì ra xem. Những cả những thứ cô cần đều đang nằm trong tay cô. Tất cả sự thật cô đều nắm hết vậy cô có nên nói cho Thạc Hy nghe không?

“.....”

An Vi cầm xấp tài liệu trên tay rồi gõ cửa phòng làm việc của Thạc Hy:

__Thưa Giám đốc, đã đến giờ đến buổi họp báo của tập đoàn Đông Dương rồi!

__Uhm, tôi ra ngay! Vừa nói Thạc Hy vừa đứng dậy khoác lại cái áo vest rồi bước thẳng ra cửa.

Ngồi trên xe An Vi hai tay đan chặt vào nhau mồ hôi trên tay cô bắt đầu rịn ra. Cảm giác làm người xấu thật khó chịu. Cô nhớ lại những bức hình trong phong bì là hình chụp Đan với Quân và những tư liệu liên quan đến vụ mất tích của Đan kể cả vụ tai nạn và di chứng cũng đều được liệt kê rõ ràng thế nhưng cô không thể nào mở miệng để nói Thạc Hy tất cả mọi chuyện được. Bởi vì tình yêu thật khiến con người ta sống vô cùng ích kỷ và An Vi cũng thế. Cô cũng chỉ là một đứa con gái tầm thường luôn ao ước một tình yêu đẹp như trong mơ. Cơ hội đã đến với cô tại sao cô lại cho nó trôi qua một cách vô nghĩa chứ? Cô chỉ cần im lặng, im lặng là đủ rồi.

__Cô sao vậy An Vi? Giọng nói trầm khàn quen thuộc cất lên từ băng ghế sau khiến An Vi sức tỉnh tự kéo mình ra khỏi dòng suy nghĩ. An Vi vội trả lời:

__Tôi không sao, chỉ hơi say xe một chút!

Chiếc xe BMW màu đen lướt nhanh trên con đường lớn rồi dừng lại trước cổng tập đoàn Đông Dương. An Vi đẩy cửa xe và bước xuống nói gót theo sau Thạc Hy tiến thẳng vào phòng họp. Thấy Thạc Hy xuất hiện đám paparazzi đuổi theo sau và chụp hình liên tục. Thạc Hy vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng và bước đi vốn là đại diện ột tập đoàn lớn nên được ưu ái cho anh ngồi ngay hàng ghế đầu tiên. An Vi cũng ngồi xuống ghế bên cạnh anh. Về mặt cô tái nhợt đi trông như người đang bị bệnh nặng.

Quân đến đón Đan từ sớm thấy cô chưa chuẩn bị xong nên anh đành ngồi đợi ở phòng khách. Hôm nay Đan chọn ình một bộ váy màu trắng tinh khôi cùng đôi giày cao gót màu huyết đỏ và được nhân viên trang điểm trang điểm rất kỹ lưỡng. Xong xuôi đầu đó Đan rời khỏi phòng và đi dọc theo lối cầu thang xuống phòng khách Quân đang đợi. Thấy Đan Quân vội đứng lên và tiến đến chỗ Đan rồi đưa tay dịu cô bước đi anh mỉm cười nói:

__Hôm nay, em đẹp lắm!

Đan mỉm cười đáp lại lời khen rồi theo Quân ra xe. Ngồi trên xe Đan vẫn im lặng không nói gì bởi vì tâm trạng của cô đang rất hỗn loạn. Sao cô lại thấy bất an đến khó chịu. Thấy Đan có vẻ lo sợ nên Quân dịu dàng nắm lấy tay cô trấn an:

__Đừng lo lắng anh sẽ luôn ở bên cạnh em!

Đan nhìn Quân ánh mắt đầy biết ơn. Cô biết rằng cô nợ anh rất nhiều việc làm ngày hôm nay cô làm chỉ là một công việc nhỏ nhặt mà cô có thể đền đáp cho anh. Chiếc Camry màu đen bóng loáng dừng lại trước cửa tập đoàn Đông Dương. Đám paparazi vội vàng chạy đến và chụp hình lia lịa. Ánh đèn chớp tắt liên hồi. Quân bước xuống xe và đi vòng qua phía chỗ Đan ngồi mở cửa và dịu Đan bước đi trông rất tình cảm. Đám paparazi cũng vội tranh thủ chụp những bức ảnh tình cảm nhất vì đây sẽ là tin shock cho tờ báo doanh nghiệp ngày mai. Quân nắm tay Đan đi thẳng vào phòng họp. Mọi người đã có mặt đông đủ và chờ đợi sự xuất hiện của hai nhân vật chính và khi hai nhân vật chính xuất hiện thì Thạc Hy ngỡ ngàng đứng phắt dậy nhìn đắm đắm vào cô gái đang đi bên cạnh Quân. An Vi khẽ kéo Thạc Hy ngồi xuống khẽ nói:

__Xin giám đốc bình tĩnh!

Thạc Hy ngồi xuống nhưng ánh mắt màu nâu hổ phách vẫn không rời khỏi cô gái đang tay trong tay vô cùng hạnh phúc với Quân. Quân đứng trên bục anh đón lấy micro từ tay trợ lý rồi nói:

Thời gian qua báo chí có đưa một số tin tức không được hay cho lắm, hôm nay tôi xin đính chính lại tất cả sự thật là tôi và vợ chưa cưới sắp làm đám cưới và chuyện bị từ chối gì đó chỉ là một tin đồn thất thiệt. Xin cảm ơn vì các bạn đã đến buổi họp báo ngày hôm nay. Nói rồi Quân cúi đầu chào ký giả và những khách mời đang ngồi dưới hàng ghế bên dưới và nắm lấy tay Đan dẫn đi. Thiên Quốc cũng vội đứng lên và bước theo sau. Và dĩ nhiên khi thấy cô gái rời đi Thạc Hy cũng đứng dậy và bước vội theo Quân và Đan. Đám paparazi vội đuổi theo sau. An Vi kéo tay Thạc Hy lại:

—Xin giám đốc hãy chờ cho tới khi ký giả đi đã!

Thạc Hy quay lại nhìn thì thấy cả đám ký giả đang đi theo sát mình. Anh lấy lại bộ mặt lạnh lùng rồi leo lên xe. Hai chiếc xe lần lượt rời khỏi hiện trường. Ngồi trên xe Đan ngoái đầu lại nhìn đám ký giả đang bám theo sau. Quân dịu dàng nói:

—Cảm ơn em vì đã giúp đỡ anh!

Đan thôi ngoái đầu về phía sau và quay sang nhìn Quân mỉm cười:

—Không cần cảm ơn em, vậy chúng ta huề nhé không ai nợ ai nữa!

Quân khẽ lắc đầu vì tính cách trẻ con của cô nàng rồi mỉm cười:

—Em muốn ăn gì không?

Đan lắc đầu:

—Không, em hơi mệt nên em sẽ về nhà nghỉ ngơi!

—Vậy anh đưa em về nhà! Nói rồi Quân cho xe queo vô con đường cao tốc để đưa Đan về nhà. Suốt đoạn đường đi Đan không nói gì nữa. Cô lặng lẽ đưa mắt nhìn ra phía bên ngoài. Ánh mắt của người ấy thật sự khiến Đan cảm thấy bồi hồi như mình vừa vụt mất thứ gì đó rất quan trọng. Ánh mắt màu nâu hổ phách vừa lạnh lùng nhưng lại rất đối thân quen. Người đó là ai??

Đan vừa ngã người xuống giường chớp mắt được một lúc thì bà ** gõ cửa phòng và nói:

—Cô Đan, cô có người tìm!

Đan dần mở mắt rồi đưa tay lên dụi dụi mắt:

—Ai vậy **?

—Là một chàng trai tôi chưa gặp mặt bao giờ!

Đan ngồi dậy rồi đi đến mở cửa phòng và theo sau bà ** đi xuống gặp mặt kẻ đang đợi mình. Kẻ đang đợi Đan đang đứng tựa người vào tường. Khuôn mặt toát lên vẻ lạnh lùng đáng sợ. Dường như nghe tiếng bước chân chàng trai quay sang nhìn Đan. Anh chàng quả thật rất đẹp. Cái nhìn của anh khiến trái tim Đan xao xuyến. Bất chợt anh bước đến gần và ôm lấy Đan siết chặt. Giọng trầm khàn:

—Em có biết anh tìm em biết bao lâu rồi không??

Đan ngơ ngác vội đẩy Thạc Hy ra cô nhìn anh kinh ngạc:

—Anh là ai?

Thạc Hy cũng không kém phần kinh ngạc anh nhần nại hỏi:

—Em không nhớ anh??

Đan ngược đôi mắt ướt lên nhìn Thạc Hy long lanh như con mèo mıt ướt:

—Xin lỗi, tôi thật sự không nhớ gì cả?

Thạc Hy chụp lấy vai Đan xoay người cô đối diện anh. Ánh mắt màu nâu hổ phách tuyệt đẹp đang nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ngày đêm anh nhưng nhớ đến gần như phát điên:

—Nói anh biết đã xảy ra chuyện gì?

Đan ngược mắt lên nhìn Thạc Hy bất chợt bắt gặp ánh mắt khiến cô đau tim nên đành cụp mắt xuống như con mèo con:

_Tôi bị tai nạn nên không thể nhớ được gì, xin đừng hỏi gì cả!

Thạc Hy sững người nhìn Đan:

_Tai nạn??

Bấy giờ anh mới hiểu ra lí do vì sao Đan lại mất tích một quãng thời gian dài đằng đẳng đến thế. Anh ôm chặt Đan vào lòng khẽ thì thầm:

_Anh xin lỗi, anh đã không bảo vệ được em, anh thật đáng trách!

Mặc dù vẫn không nhớ gì nhưng chàng trai này lại khiến Đan cảm thấy thật thân thuộc nên cô cũng không đẩy anh ra nữa mà cứ để mặc cho anh ôm lấy cô thật chặt. Cái mùi cơ thể trên người anh cứ tỏa thoang thoang quanh sống mũi cô.

Thạc Hy dần nói lỏng vòng tay buông Đan ra. Anh nhìn sâu vào đôi mắt ươn ướt của cô rồi hỏi:

_Em và Quân có quan hệ gì?

Đan ngớ người ra giây lát rồi đáp:

_Trong thời gian tôi bị tai nạn anh ấy đã chăm sóc tôi rất chu đáo vì anh ấy nói tôi là bạn gái của anh!

Thạc Hy tức giận đến độ nắm chặt nắm tay là ánh mắt dần chuyển sang màu đen sẫm:

_Vậy là em tin lời hắn?

Đan tròn mắt nhìn Thạc Hy xong cô lại cụp đôi mắt ướt nhìn xuống chiếc áo sơ mi màu xanh navy của anh rồi nói:

_Vậy thì tôi có thể tin anh à?

Thạc nhìn Đan chưa xót nói:

_Em hoàn toàn có thể tin anh!

Đan cong môi:

_Anh nghĩ tôi sẽ ngu ngốc đến độ đi tin một người mà tôi chỉ gặp có một lần sao?

Thạc Hy nhìn Đan ngỡ ngàng vì thái độ lạnh lùng của cô song anh điềm đạm nói:

_Em muốn nghĩ sao cũng được nhưng anh sẽ giúp em hồi phục trí nhớ!

_Thật sao? Đan vội hỏi.

Thạc Hy nhìn Đan nòng ằm rồi nhẹ gật đầu thay cho câu trả lời rồi anh bất ngờ cúi xuống hôn lên vầng trán cô rồi nói:

_Anh về đây, ngày mai anh sẽ dẫn em đến một nơi! Nói rồi anh mỉm cười rồi quay đi. Đan bị nụ cười của Thạc Hy làm cho say nắng đến độ ngây người ra như pho tượng gỗ.

Đan bị nụ cười của Thạc Hy làm cho say nắng đến độ ngây người ra như pho tượng gỗ.

Anh chàng thư ký cầm xấp tài liệu lịch trình đã chuẩn bị sẵn cho Thiên Quốc và đọc cho anh nghe:

_Dự họp của hội đồng quản trị vào ngày mốt, Đến tham dự họp báo của tập đoàn K vào ngày tới,... ngừng một chút anh đưa mắt nhìn Thiên Quốc rồi quay lại với xấp lịch trình của mình anh chàng đọc tiếp:

_Thưa tổng giám đốc, chúng ta vừa nhận được một thư mời đến dự hội thảo của tập đoàn dầu khí ở Nhật vào tuần sau, giám đốc sẽ đi không? Anh chàng ngừng lại và chờ đợi câu trả lời của Thiên Quốc. Thiên Quốc trầm ngâm suy nghĩ rồi nói:

_Tất cả cuộc họp cậu cứ chuẩn bị sẵn đi, còn những cuộc họp không quan trọng thì hãy hủy bỏ, tôi sẽ đến dự hội thảo ở Nhật! Anh chàng thư ký gất đầu:

Nằm trên giường Đan trần trọc băng khuâng vì cô không biết cô có nên đi với anh chàng có đôi mắt màu hổ phách đẹp tuyệt đó vào ngày mai hay không thì nghe thấy tiếng gõ cửa phòng. Đan cất giọng:

_Ai vậy?

_Cô Đan, cậu chủ đang đợi cô ở dưới nhà!

Đan uể oải ngồi dậy đáp:

_Uhm, tôi biết rồi, tôi sẽ xuống ngay! Nói rồi cô bước đến tủ quần áo và khoác vào một chiếc áo khoác mỏng mặc ở nhà rồi đi dọc theo hành lang xuống gặp Thiên Quốc. Anh chàng đang ngồi chễm chệ trên bộ ghế sofa và xem tivi. Thấy Đan anh mỉm cười:

_Lại đây em gái!

Đan thung thủng bước đến gần Thiên Quốc và ngồi xuống ghế sofa nhìn anh:

_Kì em có chuyện gì à?

Thiên Quốc đưa tay với lấy cái remot tắt tivi rồi quay sang nhìn Đan:

_Hôm nay Thạc Hy đến tìm em à?

Đan khẽ nhủ mày suy nghĩ “Thạc Hy? Lại là cái tên này à?” Bất chợt Đan hỏi anh:

_Anh cũng biết Thạc Hy à?

Thiên Quốc gật đầu rồi khẳng định:

_Biết rất rõ nữa là đằng khác!

Đan nhìn Thiên Quốc vẻ mặt tò mò:

_Vậy em và Thạc Hy có quan hệ gì?

Thiên Quốc trầm ngâm một lúc khá lâu rồi đáp:

_Em và Thạc Hy từng là một cặp:

Đan tròn mắt nhìn Thiên Quốc:

_Vậy còn anh Quân?

Thiên Quốc vỗ lên vai cô em gái bé bỏng của mình rồi nói:

_Chuyện này em hãy tự tìm hiểu đi nhe! Nói rồi anh chàng đứng lên bỏ về phòng mình. Đan ngó người ra gaiy lát rồi lồm lũi trở về phòng. Cảm thấy hơi bị ảm ức. Đan nằm dài trên chiếc giường rồi lẩn qua lẩn lại thao thức vì hàng đống câu hỏi vẫn chưa có lời giải đáp. Lòng tự nhủ:

_Ngày mai cô nhất định phải gặp Thạc Hy!

Thạc Hy chờ Đan từ lúc cô nàng còn ngái ngủ. Đang say giấc thì bị bà ** gõ cửa phòng đánh thức nên cô cảm thấy có hơi bức mình. Song vì muốn tìm lại mảng ký ức bị mất nên Đan phóng ngay vào toilet và vệ sinh. Mười lăm phút sau cô xuất hiện trước mặt Thạc Hy dưới bộ dạng khá tươi tắn. Thấy Đan Thạc Hy nhớn miệng cười. Nụ cười mà ít cô gái nào có thể nhìn thấy ngoại trừ Đan. Sau đó cô và Thạc Hy cùng ra xe. Chiếc BMW lướt nhanh trên con đường như xé toạt gió khiến Đan sợ phát khiếp. Đan nhắc chừng:

_Anh chạy chậm thôi, chạy nhanh vậy nguy hiểm lắm!

Thạc Hy không nói không rằng dần giảm chân ga lại rồi mới quay sang nhìn Đan:

_Vậy được chưa?

_Tạm được rồi đó! Nói rồi cô nàng nhe răng cười với Thạc Hy. Thạc Hy bình thản nói:

_Cười kiểu đó xấu chết đi được!

Câu nói của Thạc Hy khiến Đan như vừa bị nguyên mũi lao xuyên thẳng vào tim. Cô hậm hực quay sang phía cửa sổ và nhìn ra bên ngoài không thèm nói với anh bất cứ câu nào nữa. Thạc Hy nhoen miệng cười nói:

_Dù bị mất trí nhớ nhưng tính tình của em vẫn không hề thay đổi! Đan vội quay sang nhìn anh vẻ mặt không mấy ngạc nhiên vì cô nàng vẫn còn cảm thấy hậm hực lắm.

Chiếc xe dừng lại trước cửa SWEET COFFEE. Đan ngạc nhiên nhìn Thạc Hy:

_Anh cũng biết nơi này?

Thạc Hy bình thản đáp:

_Đây là nơi chúng ta gặp nhau mà!

Đan tròn mắt nhìn Thạc Hy hai đôi gò má dần ửng đỏ lên. Cô đang đi tò tò theo sau Thạc Hy thì bất chợt anh chàng đứng lại rồi nắm lấy tay Đan từng ngón tay của anh đan vào từng kẽ tay cô. Anh dịu dàng nói:

_Đi cùng nhau phải đi ngang nhau chứ!

Ký ức như chợt ùa về trong tâm trí. Đan đưa mắt quan sát không gian của quán. Tất cả đều không có gì thay đổi duy nhất chỉ có kẻ đang ngồi bên cạnh khiến Đan cảm thấy đau tim. Đan cảm nhận được các cặp mắt đang nhìn cô ghen tị cũng có cảm ghét của có khi thấy Thạc Hy đang ân cần chăm sóc Đan như một đứa trẻ. Người phục vụ bàn vừa xuất hiện thì Thạc Hy liền nói:

_Cho hai ly cà phê đen!

Đan ngạc nhiên nhìn anh chàng khi anh thấy biết rõ sở thích của mình. Thấy thái độ ngạc nhiên của Đan Thạc Hy mỉm cười nói:

_Dù mất đi trí nhớ nhưng hi vọng em không mất luôn cả sở thích của mình! Nói rồi anh đưa tay lên vuốt đôi gò má bầu bĩnh của cô. Ánh mắt nồng ấm:

_Mau nhớ ra em nhé! Đan ngồi đấy nhìn Thạc Hy. Cô cảm thấy vừa thân thuộc vừa vui mừng lại vừa ngỡ ngàng nên đành ngồi đực mặt ra nhìn anh. Bốn mắt họ nhìn nhau không ai nói thêm câu nào thế là Thạc Hy dần tiến lại gần Đan hơn. Đôi môi anh chậm rãi đặt lên môi cô. Nụ hôn của sự nhung nhớ pha lẫn sự ướt át nồng nàn. Đan ngậy người ra đón nhận lấy nó vì cô biết cô cũng muốn được hưởng thức hương vị của đôi môi của ai kia.

Bất chợt tiếng chuông điện thoại reo lên inh ỏi. Đôi môi Thạc Hy dần rời đôi môi mọng đỏ kia. Anh lấy điện thoại ra và bấm nút nghe:

_Có chuyện gì vậy?

An Vi bên đầu dây bên kia nghe thấy giọng Thạc Hy nên vội nói:

_Thưa giám đốc, cô Louse và chủ tịch tập đoàn ASEAN đến tìm giám đốc ạ!

Thạc Hy khẽ nhúm mày xong hỏi tiếp:

_Họ tìm tôi có việc gì?

_Tôi cũng không biết, tôi chỉ nghe chủ tịch ASEAN nói là có việc gấp cần tìm và kêu tôi gọi điện thoại cho giám đốc!

_Được rồi, tôi sẽ đến ngay, bảo họ chờ! Nói rồi Thạc Hy cúp máy rồi quay sang Đan anh dịu dàng hỏi:

_Em cùng anh đến công ty nhé!

Đan ngập ngừng giây lát rồi cũng gật đầu. Cô theo Thạc Hy ra xe và lặng im suốt cả đoạn đường đi. Mỗi người một suy nghĩ riêng khó ai biết kẻ còn lại đang nghĩ gì. Thạc Hy dần giảm tốc độ lại khi xe gần tới công ty rồi dừng hẳn. Những người bảo vệ vội bước ra mở cửa xe cho Đan và Thạc Hy bước xuống. Đan bước xuống xe thì khẽ gật đầu cảm ơn thì Thạc Hy đã đi vòng qua phía cô nắm tay và dẫn đi. Đôi bàn tay to lớn của anh nắm chặt lấy tay cô như sợ buông ra thì cô sẽ lại biến mất một lần nữa. Đôi bàn tay to lớn

ấm áp của anh khiến cô cảm thấy thật an toàn. Thấy Thạc Hy đến An Vi vội đứng lên chào cô nàng đưa mắt nhìn Đan rồi khẽ gật đầu chào. Đan cũng vội đáp lễ rồi bước vội theo Thạc Hy vào phòng họp.

Chủ tịch tập đoàn ASEAN và Louse đang nói chuyện gì đó nghe thấy tiếng mở cửa thì im bật. Không khí chùng xuống đến đáng sợ. Thạc Hy chậm rãi bước đến bắt tay với chủ tịch tập đoàn Louse rồi mời ông ngồi. Anh cũng kéo ghế cho Đan ngồi ngay bên cạnh mình đối diện Louse và ba cô nàng. Thạc Hy ôn tồn hỏi:

__Không biết hôm nay chủ tịch đến đây có việc gì?

Ông chủ tịch đưa mắt nhìn Đan không mấy thiện cảm xong ông quay sang nhìn Thạc Hy:

__Ta đến đây để bàn về chuyện hôn sự của cậu và con gái ta, Louse!

Đan thoáng ngạc nhiên đưa mắt sang nhìn Louse. Cô nàng có vẻ hả hê vì Đan thấy cô nàng đang mỉm cười toe toét với Thạc Hy nhưng tiếc là Thạc Hy vẫn giữ thái độ điềm tĩnh lạnh lùng như đá tảng. Thạc Hy ôn tồn nói:

__Chuyện này thật là bất ngờ và đột ngột nhưng xin thứ lỗi tôi và con gái của chủ tịch không thể cười nhau được!

Về mặt ông chủ tịch đánh lại đây tức giận. Ông vẫn cố nén sự tức giận đang dâng trào trong lòng:

__Cậu dám từ chối lời đề nghị của ta sao? Không lẽ con gái của ta không xứng đáng với cậu?

Thạc Hy nhận ra đây rõ ràng màn kịch của hai cha con họ dàn dựng nên anh vẫn giữ thái độ bình tĩnh vô cùng khiến đối phương càng sôi máu:

__Tôi không có ý đó, nhưng tôi và cô gái này đã đính hôn từ rất lâu rồi, tôi không muốn con gái của ngài thiệt thòi khi mang tiếng là người đến sau và tôi cũng chưa bao giờ yêu Louse. Nhưng dù sao cũng vẫn cảm ơn lời đề nghị của ngài. Tôi xin phép đưa vị hôn phu của mình về trước hôm nay cô ấy không được khỏe! Nói rồi anh đứng dậy rồi nắm lấy tay Đan ánh nhìn triu mến giọng dịu dàng:

__Đi thôi em! Đan cũng vội đứng dậy và bước theo Thạc Hy bỏ lại sau lưng tiếng ***** rửa của Louse. Còn ông chủ tịch thì dường như tức giận đến hóa đá. Ánh mắt ông nhìn theo Thạc Hy và Đan bằng ánh mắt đầy sự tức giận và sự hận thù ông lầm bầm nói:

__Thằng nhãi ranh, mày dám xem thường thập đoàn ASEAN sao?

Ngồi trên xe Đan vẫn im lặng, cô đang cố gắng nhớ ra tất cả mọi chuyện trước khi mọi thứ đi quá xa tầm kiểm soát. Thấy Đan cứ mãi trầm ngâm suy tư nên Thạc Hy trấn an:

__Em đừng lo lắng rồi em sẽ nhớ ra thôi!

Đan nhoẽn miệng cười như cố tạo ra một bầu không khí vui vẻ:

__Hôm nay, anh đóng kịch tài thiệt!

Bất chợt Thạc Hy thắng xe lại khiến Đan chúi nhủi ra phía trước cô xuýt xoa:

__Anh đừng có thắng gấp như vậy nguy hiểm lắm! Rồi bất chợt cô bụm miệng mình lại đôi mắt mở to tròn cô vừa sực nhận ra câu nói này vô cùng quen thuộc chẳng phải trước đây cô cũng đã từng nói với một người nào đó hay sao? Thấy Đan có vẻ sững sốt Thạc Hy lo lắng hỏi dồn:

__Em sao vậy? Một ở đâu à? Sắc mặt em tệ quá!

Đan đưa mắt nhìn Thạc Hy ánh mắt long lanh ánh nhìn ướt át:

__Có phải trước kia em cũng từng nói với anh câu này?

Thạc Hy nhoẽn miệng cười đưa tay lau giọt mồ hôi vừa chảy dài xuống gò má cô. Anh dịu dàng nói:

__Em đã từng nói câu này khá nhiều lần rồi!

Đan nhìn Thạc Hy tâm trạng cô trở nên rối bời cô ngập ngừng đề nghị:

__Anh ôm em được không?

Thạc Hy nhìn Đan rồi lại không nói gì anh kéo cô vào lòng rồi ôm lấy cô thật chặt. Mùi hương quen thuộc của Thạc Hy cứ vương thoang thoảng quanh mũi Đan, Đan từ từ khép đôi mắt lại. Đôi mi cong dài dần rũ xuống. Cô cảm nhận được cái cảm giác thân thuộc mà cô luôn khao khát bấy lâu nay. Cô dần vòng tay ôm lấy anh và siết chặt. Không còn sợ hãi, không còn sự bất an chỉ còn lại sự bình yên. Đây có phải là thứ cảm giác cô luôn tìm kiếm bấy lâu nay???

“.....”

Thiên Quốc ngả người xuống giường sau một chuyến bay dài đến Nhật. Anh dần khép mắt lại hình ảnh của người con gái ấy cứ luôn lởn vởn trong tâm trí anh chưa bao giờ phai. Bất chợt anh ngồi bật dậy và ném mạnh cái gối vô tường:

_Khốn kiếp, tại sao cô luôn cứ ám ảnh tôi thế?

Anh dần cuộn người lại hai tay ôm lấy đầu. Bấy lâu nay anh cứ luôn sống trong hận thù và dằn vặt. Anh hận người con gái đã cướp mất trái tim anh và rồi anh lại dằn vặt vì đã đối xử với cô thật tàn nhẫn.

Tiếng gõ cửa phòng cắt ngang dòng suy nghĩ của anh. Anh chậm rãi bước đến mở cửa rồi lấy lại giọng điệu nghiêm trang thường ngày:

_Có chuyện gì vậy?

Anh chàng thư ký vội trả lời:

_Giám đốc có cần tôi cho người chuẩn bị buổi tối không?

Thiên Quốc xua tay nói:

_Không cần đâu, một lát nữa tôi sẽ ra ngoài đi dạo. Cậu chỉ cần chuẩn bị tư liệu cho buổi họp ngày mai là được rồi. Anh chàng thư ký gật đầu rồi quay đi. Thiên Quốc quay trở về phòng thay quần áo rồi bắt đầu chuyến đi dạo của mình. Tuy chưa tới mùa đông nhưng không khí ở Nhật hầu như lúc nào cũng lạnh lẽo. Thiên Quốc rút tay vào túi áo khoác rồi thong dong bước đi. Đoạn đường khá tấp nập, dòng người qua lại nhộn nhịp để bắt kịp nhịp sống thường ngày. Thiên Quốc dừng chân trước một cửa hàng Capucino. Anh đẩy cửa và bước vào quán. Quán khá vắng khách như bù lại không gian được sử dụng chủ yếu bằng gỗ khiến cho người ta cảm thấy ấm áp. Tiếng ly rơi xuống sàn nhà kêu loảng xoảng khiến Thiên Quốc đưa mắt hiếu kỳ. Cô nhân viên với điệu bộ lúng túng đang lui cui vội vàng lụm lấy lụm để những mảnh vỡ trên bàn. Cái vóc người nhỏ nhắn đáng thương thật khiến người khác phải mỉm lòng. Gã chủ quán bước đến vẻ mặt hậm hực quát lên:

_Mày lại làm bể đồ của tao rồi con ranh! Nói rồi lão túm lấy cổ áo của cô gái rồi nhấc bổng cô lên bằng đôi tay to bè bè thô kệch ánh mắt dâm dăng lão nhìn chằm chằm cô gái. Giọng điệu bốn cọt:

_Nếu bây giờ mày hối hận thì còn kịp đấy!

Cô gái cố dùng đôi tay mình gỡ đôi bàn tay to bè bè đang nắm cổ áo mình. Song cô ngược mắt lên nhìn lão ánh mắt kiên định rồi bất chợt nhổ nước bọt vào mặt lão. Cô gái đánh giọng:

_Thà chết tôi cũng không làm cho ông đụng vào người tôi!

Lão tức giận ném mạnh cô gái khiến cô văng thẳng vào chiếc bàn gỗ gần đó. Làm đổ hết toàn bộ đồ đạc trên bàn xuống đất vỡ tan tành còn chiếc bàn thì ngã chống gọng. Cô gái đưa tay ôm lấy đôi bờ vai vừa bị va đập mạnh vào cạnh bàn mặt nhăn lại vì đau. Chưa chịu buông tha lão lao tới giờ tay lên định tát cô gái thì một tách Capucino nóng hổi từ đâu bay tới vụt vào mặt lão khiến lão loạng choạng ngã lăn ra sàn. Thiên Quốc chậm rãi đứng dậy và đi về phía cô gái và ngồi xổm trước mặt cô:

_Cô không sao chứ?

Cô gái dần ngẩng mặt lên nhìn kẻ vừa cứu mình song sắc mặt cô tái lại xanh như cắt. Cô bất ngờ đến độ không thể nói nên lời chỉ còn biết giương to mắt nhìn anh ngỡ ngàng.. Thiên Quốc cũng không kém phần ngạc nhiên kẻ mà anh hận bấy lâu nay đang ngồi trước mặt anh dưới bộ dạng thảm thương vô cùng. Nhưng ngay sau đó anh lại nhếch miệng cười đều:

_Không ngờ trái đất này tròn nhỉ?

Song Nhi thôi không nhìn Thiên Quốc nữa cô cụp mắt xuống như một con mèo vừa bị một con báo lớn thổi qua ướn sững. Cô cố gượng người đứng dậy rồi lê bước đi. Lão chủ quán nãy giờ giương mắt nhìn Thiên Quốc song thấy bộ dạng sang trọng của anh nên lão không hăm hẹ nữa mà chuyển sang giọng điệu ngọt ngào giả tạo đến tởm lợm:

_Cậu là bạn của cô ta à?

Thiên Quốc quay sang nhìn lão bằng ánh mắt giận dữ anh túm lấy cổ áo lão và đấm cho lão một cú say sẩm mặt mặt rồi ngã lăn quay ra đất. Anh gằn giọng:

_Mày mà đụng đến cô ấy một lần nữa thì tao sẽ làm cỏ cả nhà mày, mày hiểu chưa? Nói rồi anh bước nhanh đuổi theo lối Song Nhi vừa bỏ đi. Đoạn đường tấp nập người qua lại thật khó để nhìn thấy cái dáng người nhỏ nhắn quen thuộc ấy. Thiên Quốc vừa bước vội vàng vừa đưa mắt tìm kiếm xung quanh. Anh lang thang khắp các con đường cả buổi trời để tìm kiếm cô nhưng cũng vẫn không gặp. Mồ hôi bắt đầu nhễ nhại chảy dài xuống hai bên tai. Anh thầm hỏi:

_Tại sao cô lại không muốn gặp anh? Anh nở nụ cười nhạt rồi dừng lại anh ngược mắt lên trời. Ánh nắng chói chang đến rát cả da thịt. Anh tự hỏi:

_Có nên tiếp tục đi tìm cái hình bóng ấy??

Anh lặng lẽ bước đi đoạn đường trở về không quá xa nhưng nó cũng đủ khiến anh mệt nhoài. Thả người xuống giường anh dần chìm vào giấc ngủ. Trong giấc mơ anh lại mơ về cô như bao lần...

_Giám đốc, anh có ở trong đó không? Anh chàng thư ký không biết đã đứng gõ cửa tự bao lâu nhưng vẫn không nghe thấy tiếng Thiên Quốc trả lời nên anh chàng đâm ra lo lắng tột cùng. Anh vội chạy đi tìm nhân viên khách sạn nhờ mở hộ cửa phòng nhưng khi cánh cửa mở ra thì Thiên Quốc đang nằm trên giường ngủ rất say. Anh chàng thư ký vội quay sang cảm ơn anh chàng nhân viên vừa giúp mình mở cửa rồi bước đến chỗ Thiên Quốc đang nằm. Anh cất giọng:

_Thưa, Giám đốc! Nhưng Thiên Quốc vẫn không hề có bất cứ cử động gì. Linh tính có chuyện không hay anh đưa tay lay Thiên Quốc thì thấy cả người Thiên Quốc nóng như lửa đốt. Anh vội gọi cho nhân viên gọi cho xe cấp cứu chuyển Thiên Quốc tới bệnh viện.

Thiên Quốc dần mở mắt sau hai ngày sốt mê man. Thấy anh chàng thư ký đang ngồi bên cạnh gõ laptop lộc cộc Thiên Quốc gượng ngồi dậy hỏi:

_Sao tôi lại ở đây?

Anh chàng thư ký rời mắt khỏi màn hình laptop quay sang nhìn Thiên Quốc rồi đáp:

_Giám đốc sốt mê man suốt hai ngày nay!

Thiên Quốc đưa tay vỗ nhẹ nhẹ lên trán mình miệng nói băng quơ:

_Vậy à!

Chợt nhớ ra anh vội nói:

_Anh giúp tôi điều tra xem cô gái này đang ở đâu! Vừa nói anh vừa móc bóp lấy ra tấm hình duy nhất được để sau lớp nhựa nilon. Anh chàng thư ký bước đến cầm lấy tấm hình rồi đáp:

_Tôi sẽ cho điều tra ngay!

_Mấy giờ rồi?

Anh chàng thư ký đưa tay lên xem đồng hồ rồi đáp:

_2h rồi!

_Thế còn buổi họp?

Anh chàng thư ký mỉm cười:

_Giám đốc đừng lo buổi họp đã được dời lại tuần sau rồi, bây giờ anh cứ lo nghỉ ngơi đi!

Thở phào nhẹ nhõm Thiên Quốc thả người xuống nệm trong lòng vẫn băng khuâng vì chưa tìm được Song Nhi.

25. Chương 25

Thiên Quốc ngồi trầm tư trước màn hình laptop chốc chốc lại thở dài rồi lại đốt thuốc lên hút. Anh chàng thư ký gõ cửa phòng rồi bước vào trên tay là một xấp tài liệu:

_Thưa giám đốc, tôi đã tìm ra tung tích của cô gái ấy! Vừa nói anh vừa đưa xấp tài liệu cho Thiên Quốc. Thiên Quốc đón lấy xấp tài liệu rồi vội vàng lật ra xem rồi nói:

_Cậu chuẩn bị dùm tôi một chiếc xe! Anh chàng thư ký gàu đầu rồi quay đi. Thiên Quốc cũng thu gom gọn lại xấp tài liệu vừa đổ ra xem rồi nét lại vào phong bì song anh khoác áo khoác rồi đi ra ngoài. Anh chàng thư ký ngáp ngừng đề nghị:

_Giám đốc có cần tôi đi cùng không?

Thiên Quốc xua tay nói:

_Không cần đâu, tôi tự đi được rồi! Nói rồi anh lấy chìa khóa xe rồi leo thẳng vô xe nhả ga vọt nhanh đi. Mặc dù đoạn đường khá đông người qua lại nhưng Thiên Quốc vẫn chạy rất nhanh. Trong lòng anh lúc này chỉ muốn bay đến chỗ cô và hỏi cho ra lẽ vì sao cô lại bỏ đi, vì sao cô lại bỏ chạy khi thấy anh? Càng mong chờ dường như đoạn đường càng trở nên xa vời cuối cùng sau một tiếng đồng hồ chạy xe thì anh cũng dừng lại ở một ngôi nhà khá cũ kĩ và vắng vẻ. Anh đẩy cửa xe và bước xuống. Một cô bé gái khuôn mặt khá bụ bẫm tuy có hơi lem luốc vì nghịch đất nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời to tròn trông rất tinh nghịch đang ngồi chơi đồ hàng trên đất thấy xe hơi dừng lại trước cửa nhà hiểu kì đưa mắt nhìn rồi hỏi:

_Chú tìm ai vậy?

Thiên Quốc chậm rãi bước đến gần cô bé rồi ngồi xuống đối diện cô nhóc anh cất giọng khá dịu

_Có Song Nhi có ở nhà không bé?

Cô bé ngược đôi mắt to tròn lên nhìn Thiên Quốc sau đó nó mỉm cười rất tươi:

_Chú tìm mẹ Song Nhi à? Chú đợi một chút để con đi kêu mẹ! Nói rồi nó vụt chạy vào trong nhà cái giọng lanh lảnh đáng yêu:

_Mẹ Song Nhi ơi. Mẹ có khách!!

Thiên Quốc hơi sững sờ khi nghe con bé kêu Song Nhi bằng mẹ. Có phải cô đang hạnh phúc với một mối quan hệ mới nên không muốn gặp anh? Anh nhếch miệng cười cay đắng.

Song Nhi từ trong nhà bước ra vẻ mặt trông khá xanh xao mệt mỏi. Con bé thì đi tò tò theo sau hai tay nó như ôm khư khư lấy chân Song Nhi không rời. Song Nhi thoáng ngạc nhiên khi thấy Thiên Quốc song cô không bỏ chạy nữa mà ngồi xuống nhìn con bé dịu dàng nói:

_Con vào nhà chơi đi, mẹ nói chuyện với chú một chút sẽ vào ngay! Con bé phụng phịu rồi ngoan ngoãn tuân lệnh đi thẳng một mạch vào trong. Song Nhi đưa mắt nhìn theo con bé cho đến lúc nó vào nhà và an vị trên ghế. Thiên Quốc lúc này mới cất giọng:

_Không ngờ bây giờ cô lại sống hạnh phúc đến vậy!

Song Nhi mím môi cô nhìn Thiên Quốc như kẻ vừa bị xát muối vào vết thương. Cô đau đau đến khó thở khi nghe những lời anh nói nhưng lại nhớ anh đến muốn phát điên lên. Song Nhi bước thật chậm đến gần Thiên Quốc đôi mắt cô đỏ hoe, giọng như van nài:

_Xin anh hãy đi đi! Xin hãy cho tôi được sống bình yên với đứa con gái nhỏ này!

Thiên Quốc nhìn Song Nhi rồi anh nhếch miệng cười:

_Phá hoại hạnh phúc gia đình người khác rồi lại mong được sống bình yên. Cô thật đáng khinh bỉ! Thiên Quốc biết rằng những lời anh nói sẽ tổn thương cô sâu sắc nhưng anh vẫn muốn cô có thể cảm nhận được

thời gian qua anh đã sống khổ sở đến thế nào. Tại sao cô cứ nhất quyết đẩy anh ra xa? Điều này chỉ càng khiến anh thêm hận cô. Anh không thể đứng nhìn cô hạnh phúc bên người khác được. Song Nhi ngược đời mắt lúc này đã đỏ hoe sưng nước nhìn anh nói:

__Vậy anh muốn tôi làm gì thì anh mới buông tha cho tôi?

Thiên Quốc nhếch miệng cười:

__Làm gì à?

Song Nhi giọng thều thào yếu ớt dần:

__Anh nói đi, nếu làm được thì tôi sẽ làm ngay!

Thiên Quốc xót xa nhìn cô. Anh không hiểu tại sao cô lại muốn rời xa anh đến thế. Không lẽ suốt thời gian qua không lúc nào cô nghĩ đến anh sao? Anh cất giọng lạnh lùng:

__Hãy quỳ xuống và xin tôi tha thứ!

Song Nhi sững người nhìn anh. Cô không ngờ rằng cô đã ra đi một thời gian lâu đến thế mà mối hận trong lòng anh vẫn không hề nguôi. Cô cay đắng nhận ra rằng lần này anh tìm cô chỉ là vì muốn nhìn thấy cô đau khổ. Nếu anh muốn thế để hả giận thì cô sẽ làm. Thiên Quốc đưa mắt nhìn Song Nhi như đợi chờ một câu nín kéo từ cô vì lúc này anh thật sự không muốn thấy cô quỳ trước mặt anh chỉ để mong anh rời xa cuộc đời cô. Nhưng điều anh mong đợi đã không xảy ra. Sự thật đang diễn ra trước mắt lại khiến anh đau lòng Song Nhi đang quỳ trước mặt anh. Cô ngược mắt lên nhìn anh ánh mắt trở nên kiên định:

__Xin hãy tha thứ cho tôi, xin hãy đi đi!

Anh cứng họng không nói nên lời ánh mắt anh trở nên sắc lại và lấy lại vẻ mặt lạnh lùng đến đáng sợ anh quay bước đi đến chỗ xe và leo lên xe nhấn ga vọt đi mất. Song Nhi nhìn theo nước mắt cô chảy dài dọc xuống hai bên gò má nóng hổi. Con bé Nghi nãy giờ trong nhà thấy mẹ Song Nhi quỳ xuống thì cứ nghĩ Thiên Quốc là người xấu đến ức hiếp mẹ nó nhưng nó không dám bước ra ngoài bảo vệ mẹ nó vì nó cũng sợ ánh nhìn của anh. Anh trông như những người xấu mà nó coi được trên tivi. Đợi khi nghe tiếng xe Thiên Quốc chạy xe nó mới nhảy cẫng ra ôm lấy mẹ nó giọng meo meo:

__Mẹ Song Nhi ơi, đừng khóc!

Song Nhi đưa tay gạt giọt nước mắt vừa lăn dài xuống đôi gò má mím cười với con bé:

__Mẹ không sao đâu, mẹ con ta vào nhà thôi! Nhưng cô vừa đứng lên thì cảm thấy xây xẩm cả mặt mày nên tay bầu chặt vào con bé để mình không quỵ xuống. Con bé đau nên mặt nhăn lại:

__Mẹ Song Nhi bầu con đau quá! Song Nhi sức nhận ra cô vội lấy tay mình ra khỏi vai con bé rồi xoa xoa nhẹ nhẹ vào chỗ cô vừa làm con bé đau:

__Mẹ xin lỗi con! Con bé dìu Song Nhi vào nhà và chạy vội đi rót cho cô một ly nước lọc còn Song Nhi thì ngẩn ngơ như người mất hồn. Cô lẩm bẩm tự hỏi mình:

__Anh hận cô đến thế sao?

“.....”

Thoắt cái mà hơn một tháng ròng. Song Nhi lững thững rời khỏi bệnh viện trên tay cầm tờ giấy xét nghiệm. Lỡ tai cô lúng búng đến độ tưởng chừng như không thể nghe được gì nữa. Những lời vị bác sĩ đó vừa nói với cô là thật sao? Có phải ông trời muốn cô dùng mạng sống của mình để bù đắp cho những lỗi lầm mà cô đã gây ra?? Đường như vẫn không tin vào sự thật cô lật vội cái báo cáo xét nghiệm ra xem lần nữa nhưng chỉ toàn là tiếng Nhật. Những lời của bác sĩ người Nhật đó nói cô chỉ hiểu khi có người phiên dịch dùm. Có phải người đó đã phiên dịch sai chăng? Song Nhi bật cười vì cái suy nghĩ ngốc nghếch của mình. Cô cũng thừa biết sức khỏe của cô ngày càng yếu đi. Cô dường như không còn đủ sức để lao động nuôi bé Nghi nữa. Nếu không may cô chết thì con bé sẽ ra sao? Nghĩ đến con bé nước mắt Song Nhi không ngừng rơi. Con bé còn quá nhỏ để có thể đương đầu với cuộc sống. Không cô không thể bỏ mặc nó lại một mình bơ vơ được. Thấy Song Nhi về đến cửa nhà con bé chạy ra mừng quần quít miệng ríu rít:

_A, mẹ Song Nhi về rồi!

Song Nhi ngồi xuống kéo con bé vào lòng rồi ôm chặt:

_Mẹ xin lỗi con! Vừa nói cô vừa siết chặt con bé trong vòng tay mình. Con bé không hiểu gì nên nó cứ đứng đấy mặc cho Song Nhi ôm. Khóe miệng xinh xắn của nó nhoẽn lên thành nụ cười. Nó lí nhí vào tai cô:

_Con yêu mẹ Song Nhi còn nhiều hơn mẹ Lan của con nữa!

Song Nhi kéo con bé ra nghiêm mặt:

_Hứa với mẹ con sẽ không nói như vậy nữa!! Mẹ Lan yêu con rất nhiều con biết không?

_Dạ, con hứa. Vậy mẹ Song Nhi có yêu bé Nghi không?

Song Nhi mỉm cười rồi kéo con bé vào lại vòng tay mình dịu dàng nói:

_Mẹ Song Nhi cũng rất yêu con!

Con bé vòng đôi tay nhỏ nhắn của mình ôm lấy Song Nhi thổn thức nói:

_Con yêu mẹ lắm!

Song Nhi đưa tay lên vuốt mái tóc đen mượt của con bé cô hỏi:

_Thế bé Nghi có ngoan không?

Con bé vội đáp giọng hân hoan:

_Con ngoan mà mẹ!

_Thế thì bé Nghi phải nghe lời mẹ nhé!

“.....”

Song Nhi đặt bé Nghi xuống máy bay rồi bắt một chiếc taxi đi đến nơi cô cần đến. Ngồi trên taxi Song Nhi đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe sau một thời gian dài xa quê hương dường như mọi thứ đều trở nên xa lạ. Con bé thì thích thú vô cùng nó cứ dòm dáo dác cảnh vật xung quanh miệng tíu ta tíu tít nói:

_Mẹ Song Nhi ơi chỗ kia đông người quá, mẹ Song Nhi ơi nhìn kia! Song Nhi quay sang nhìn theo hướng tay con bé chỉ là một cửa hàng được sơn màu chủ yếu là màu hồng. Một cửa hàng đồ chơi. Con bé đưa mắt nhìn luyến tiếc không rời cho tới khi chiếc taxi chạy qua một đoạn xa cho đến lúc không còn nhìn thấy gì được nữa. Song Nhi hiểu cảm giác thèm thuồng của nó nhưng chỉ tiếc là khi sinh ra nó đã không có được cuộc sống hạnh phúc như bao đứa trẻ khác. Song Nhi dịu dàng nói:

_Bé Nghi ngoan thì mẹ sẽ mua cho nhiều đồ chơi chịu không?

Con bé nhìn Song Nhi rồi lắc đầu nguầy nguậy:

_Con không cần đâu, con chỉ cần mẹ Song Nhi thôi!

Chiếc taxi dừng lại trước cửa căn biệt thự sang trọng mà Song Nhi đã đưa tờ địa chỉ cho người tài xế. Song Nhi trả tiền rồi dẫn bé Nghi xuống xe. Cô run rẩy đưa tay lên nhấn vào cái chuông cửa. Nghe tiếng chuông cửa bà ** lật đật chạy ra mở cửa. Bà càng ngạc nhiên khi thấy người nhấn chuông không ai khác mà lại là Song Nhi. Cô lễ phép gật đầu chào bà **. Bà ** vội hỏi thăm:

_Cô đi đâu mà biệt biệt vậy?? Không có cô tính tình cậu chủ tề lắm!!

Song Nhi cười nhạt đáp lại. Chợt nhận thấy con bé gái đang ôm khư khư chân của Song Nhi bà ** ngạc nhiên hỏi:

_Còn cô bé này?

Song Nhi nắm tay con bé kéo nhẹ ra phía trước. Con bé gật đầu lễ phép:

_Con chào bà!

Song Nhi mỉm cười:

_Đây là con gái của con, có Thiên Quốc ở nhà không bà?

Bà ** vội nói:

_Cậu chủ đang ở trên phòng để tôi chạy lên kêu cậu! Nói rồi bà ** vội bước nhanh về phía cầu thang đi thẳng lên lầu. Con bé Nghi xuyết xoa:

_Nhà to quá mẹ Song Nhi ơi!

Song Nhi mỉm cười:

_Con có thích ngôi nhà này không?

Con bé hồ hởi đáp:

_Dạ, con thích lắm!

E hèm!! tiếng tăng hắng của Thiên Quốc khiến cả Song Nhi và con bé vội quay lại nhìn. Con bé vội chạy ra núp sau lưng Song Nhi. Thiên Quốc chậm rãi bước đến và ngồi xuống bộ ghế sofa to tướng màu huyết dụ. Giọng lạnh lùng:

_Đến đây có việc gì?

Song Nhi ngập ngừng nói:

_Tôi có thể nói chuyện riêng với anh được không?

Thiên Quốc nhếch miệng cười đều:

_Sợ con bé nhìn thấy bộ mặt thật của cô à?

Con bé nãy giờ thấy Thiên Quốc ăn hiếp mẹ Nhi nên liền nói:

_Chú không được ăn hiếp mẹ Song Nhi, chú là người xấu!

_Bé Nghi con không được hỗn! Song Nhi quay sang la con bé rồi ngồi xuống nhìn con bé nghiêm mặt như ra lệnh:

_Con ra ngoài vườn chơi đi, mẹ cần nói chuyện với chú một chút!

Con bé chần chừ:

_Mẹ! Nhưng nhìn thấy ánh mắt nghiêm lại của Song Nhi nên con bé tiu nghỉu bỏ đi. Thấy con bé đã khuất bóng Thiên Quốc bắt đầu lấy điều thuốc ra châm lửa rồi đưa lên miệng kéo một hơi dài:

_Bây giờ thì nói đi, có chuyện gì?

Song Nhi hai tay đan chặt vào nhau lạnh ngắt. Phải khó khăn lắm cô mới quyết định nói ra điều này:

_Xin hãy giúp tôi chăm sóc cho bé Nghi!

Thiên Quốc bật cười:

_Tại sao tôi phải giúp cô chăm sóc cho con cô?

Song Nhi cắn chặt môi ngăn không cho nước mắt chảy ra. Cô nhếch miệng cười rồi lạnh lùng nói:

_Hãy xem như là anh đang tích đức đi, tôi nhận thấy để nó sống với anh còn đỡ hơn là ở trong một nhà chứa nào đó!

Thiên Quốc tức giận nhìn Song Nhi:

_Cô thật là loại đàn bà không ra gì, ngay cả con mình mà cũng có thể vứt bỏ được!

Song Nhi nhếch miệng cười:

_Anh nói đúng, tôi chính là loại người không ra gì nên anh hãy chăm sóc đứa bé đi! Nghe những lời Song Nhi nói Thiên Quốc càng trở nên tức giận thậm chí kinh tởm con người cô. Anh gằn giọng:

_Xéo khỏi nhà tôi ngay!

Song Nhi nhếch miệng cười:

_Vậy cảm ơn anh trước, tôi đi đây! Nói rồi cô đi thẳng một mạch ra cửa và mất hút đằng sau cánh cửa rào bằng sắt. Đi được một đoạn khá xa Song Nhi dừng lại bên vệ đường cô ngồi thụp xuống lề đường và bật khóc tức tưởi:

_Mẹ xin lỗi con, Thiên Quốc tôi không mong anh có thể tha thứ cho tôi nhưng xin hãy chăm sóc con bé thật tốt! Nước mắt cô tuôn rơi và cô khóc như chưa bao giờ được khóc tiếng nấc nghẹn lại nơi cổ họng cô vẫn cứ ngồi đấy mặc àn đêm hững hờ buông xuống. Trời đã không đổ bất kì một giọt mưa nào cảm thông cho cô cả.....

Song Nhi đáp chuyến bay tiếp theo quay lại Nhật. Cô mệt mỏi tựa đầu vào cửa sổ máy bay. Vài giọt nước mắt lại lăn ra từ khóe mi chảy dài xuống gò má. Cô cảm thấy mình thật cô đơn lạc lõng giữa thế giới to lớn này. Không người thân, không bạn bè không còn ai bên cạnh cô nữa. Cô sẽ chết trong sự cô đơn lạnh lẽo.

Giật mình tỉnh giấc Song Nhi bàng hoàng khi nhận ra mình đang ở trong một không gian xa lạ. Cô cố gượng ngồi dậy thì giọng nói trầm khàn cất lên khi thấy cô cựa mình:

_Tỉnh rồi à?

Song Nhi ngạc nhiên nhìn anh. Giọng yếu ớt:

_Tại sao anh quay lại đây?

Thiên Quốc chậm rãi đứng lên và đi đến gần chỗ cô anh nói:

_Con gái cô cứ nằm nặc phải về với cô cho bằng được!

Song Nhi sức nhớ ra con bé Nghi cô vội vàng bật dậy thì Thiên Quốc vội nói:

_Nằm yên ở đó đi, con bé đang ngủ ở khách sạn!

_Con bé ngủ ở khách sạn một mình? Song Nhi lo lắng hỏi. Thiên Quốc kéo chiếc ghế ở gần giường bệnh ra và ngồi xuống anh đáp:

_Bà quản gia đang chăm sóc cho con bé, cô không cần phải lo!

Song Nhi rơm rớm nước mắt nhìn anh:

_Cảm ơn anh!

Ngừng một lát Thiên Quốc nói tiếp:

_Tôi đã làm thủ tục nhập viện rồi, cô hãy tiến hành xạ trị đi!

Song Nhi lắc đầu rồi cười nhạt:

_Không cần đâu, trước sau gì cũng chết thôi!

Bất chợt thấy nhói ở tim Thiên Quốc nhìn Song Nhi xót xa:

_Điên à, cô còn phải chăm sóc cho con cô chứ, tôi không muốn làm từ thiện lâu dài đâu!

Song Nhi ngược mắt lên nhìn anh bất chợt ánh mắt họ chạm nhau. Cô e dè cụp ánh mắt xuống:

_Sao anh lại tốt với tôi như vậy không phải anh luôn rất hận tôi hay sao?

Thiên Quốc cảm thấy thoáng chút ngượng ngùng anh nạt:

_Đừng nói nhảm nữa, ngủ đi. Tôi về khách sạn đây! Nói rồi anh đứng dậy thủng thẳng bước đi. Song Nhi nhìn theo anh bất chợt nước mắt cô rơi. Cô tự hỏi lòng mặc dù anh ở trước mặt cô rồi nhưng sao cô vẫn không thể nói cho anh biết tình cảm của mình?

Ngồi trước gương Song Nhi dùng lược chải tóc mình. Sau lần xạ trị thứ hai tóc cô rụng thảm thương cứ hễ mỗi lần cô đưa tay lên vuốt tóc là tóc rụng. Nhìn cái hình ảnh phản chiếu mình trong gương Song Nhi

không khỏi không bật khóc. Sắc mặt nhợt nhạt, xanh mét, tóc rụng đến thưa cả da đầu. Nước mắt cô bắt đầu rơi. Cánh cửa phòng mở ra Thiên Quốc từ ngoài bước vào cô vội đưa tay lau những giọt nước mắt đang chảy dài trên má mình rồi vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra. Thiên Quốc chậm rãi bước đến chỗ cô và quàng lên bàn một cái bọc to lạnh lùng nói:

_Cho cô đó!

Song Nhi ngạc nhiên nhìn anh rồi cô mở bọc ra xe. Bên trong là những chiếc nón len xinh xắn. Lúc này thì Song Nhi bật khóc thật sự. Cô khóc nức lên vì thấy món quà của anh dù anh tặng nó cho cô theo cách không bình thường nhưng đây chính là sự quan tâm anh dành cho cô sao?? Thấy Song Nhi khóc Thiên Quốc bối rối đến lúng túng:

_Này, không cần phải cảm động đến thế đâu, nín đi!

Song Nhi không những không nín mà dường như cô còn khóc to hơn vừa khóc cô vừa nói trong tiếng nức nghẹn:

_Tôi không muốn xạ trị nữa, tôi không muốn...!!

Thiên Quốc ngồi xuống rồi hai tay đặt lên vai cô xoay cô nhìn đối diện mình. Ánh mắt anh nhìn cô pha lẫn chút xót xa nồng nàn:

_Cô không được bỏ cuộc chứ, cô phải cố gắng vì những người thương yêu cô chứ?

Song Nhi nhìn anh qua làn nước mắt rồi cô cười nhạt. Thấy thái độ cô hơi lạ nên anh hỏi:

_Sao vậy?

Song Nhi nhếch miệng cười cay đắng:

Anh đang đùa sao? Làm gì có ai thương yêu tôi? Họ không hận tôi đến tận xương tủy thì cũng là đáng mừng rồi. Cả anh cũng vậy thôi! Anh về đi, tôi muốn nghỉ ngơi! Nói rồi chống tay lên bàn rồi đứng lên đi về phía chiếc giường bệnh và nằm xuống. Cô đưa tay kéo chiếc mền lên ngang vai xoay mặt về phía cửa sổ không nhìn Thiên Quốc thêm lần nào nữa. Thiên Quốc cũng lẳng lẽ bỏ đi. Trong lòng cảm thấy đau không thể tả cái suy nghĩ thần chết sẽ cướp đi người con gái mà anh yêu thương nhất khiến anh không tài nào thở nổi. Thiên Quốc lê từng bước nặng nề về khách sạn. Con bé Nghi không mấy ngạc nhiên khi thấy anh về. Nó nhìn anh không mấy thiện cảm vì trong lòng nó lúc này hình ảnh của anh giống như một kẻ xấu xa. Thiên Quốc hiểu nó không thích anh nên anh cũng không bắt chuyện với nó chỉ vì anh không muốn làm nó sợ đến khóc thét lên. Anh chỉ bình thần nói:

_Chiều nay chú sẽ dẫn con vào thăm mẹ!

Con bé nghe thế vội chạy tới chỗ anh cuống quýt hỏi:

_Mẹ Song Nhi tỉnh rồi hả chú?

Thiên Quốc chậm rãi ngồi xuống ghế rồi trả lời:

_Uhm, mẹ Song Nhi tỉnh rồi, bây giờ con đi ngủ trưa đi sau khi ngủ dậy chú sẽ dắt con vào thăm mẹ!

Dường như có điều gì đó thắc mắc nhưng con bé không dám mở lời nó đưa cặp mắt to tròn đen láy láy nhìn anh khiến anh cảm thấy nhồn nhột với cái cách nó nhìn mình. Anh đành phải mở lời trước:

_Còn chuyện gì nữa không?

Con bé nhìn anh vẻ e dè:

_Có phải mẹ Song Nhi sẽ chết không chú?

Thiên Quốc nhìn cô bé thoáng ngỡ ngàng đôi chút. Anh không nghĩ con bé sẽ hỏi anh câu hỏi như vậy bởi vì ngay chính bản thân anh cũng đang chờ đợi câu trả lời cho câu hỏi đó. Anh mỉm cười nhìn nó:

_Sao con lại nghĩ như vậy? mà con có biết ba con ở đâu không??

Con bé mím môi rồi nhìn Thiên Quốc vẻ mặt méo đi trông thấy:

_Ba Hoàng và mẹ Lan bị tai nạn mất lâu rồi!

Thiên Quốc ngạc nhiên nhìn con bé:

_Vậy Song Nhi không phải là mẹ của con à??

Con bé nhìn anh đau đầu cứ như anh vừa chạm vào nỗi đau tột cùng của nó. Thế nhưng không hiểu sao nó lại kể cho anh về mẹ Lan về ba Hoàng và về cả mẹ Song Nhi nữa. Trong cái tiềm thức của một con nhóc nó chỉ đơn thuần nhớ rằng ba Hoàng và mẹ Lan bị tai nạn nên qua đời nên mẹ Song Nhi thay mẹ Lan chăm sóc cho nó. Chính vì tình cảm của mẹ Song Nhi dành cho nó quá lớn nên nó không muốn mẹ Song Nhi lại bỏ nó mà đi một cách đột ngột như mẹ Lan. Nghe xong câu chuyện của con bé Thiên Quốc không khỏi bàng hoàng. Bấy lâu nay anh luôn nghĩ Song Nhi đã tìm được một hạnh phúc mới thế mà cô đã một mình nuôi con bé khôn lớn. Trong lòng anh vui mừng khôn xiết. Anh đưa tay xoa đầu con bé rồi nói:

_Con đừng lo, mẹ Song Nhi sẽ không bỏ con mà đi đâu, ngoan nào đi ngủ đi, thức dậy chú sẽ chở con đi thăm mẹ! Dường như không còn gì thắc mắc nữa nên con bé ngoan ngoãn leo lên giường ngủ ngon lành. Còn anh thì lấy thuốc ra châm lửa và tiếp tục kéo những hơi dài rồi thả dòng suy nghĩ theo những làn khói thuốc mờ mờ ảo ảo.

Hihi. Chắc khoảng ba hay bốn chap nữa thì truyện này sẽ kết thúc đó bạn

Hoàng hôn dần buông xuống, mặt trời bắt đầu xuống thấp dần. Thiên Quốc bước đến bên giường và lay nhẹ con bé đang ngủ say tựa như một thiên thần. Thiên Quốc dịu dàng nói:

_Dậy đi con!

Con bé choàng mở mắt nhìn anh rồi đưa tay lên dụi mắt rồi nhảy phóc xuống giường đi một mạch vào toilet làm vệ sinh cá nhân. Không đầy năm phút sau nó đã tươi tắn xong xuôi đầu đó. Nó nhìn anh toét miệng cười:

_Con xong rồi! Nói rồi nó đưa bàn tay nhỏ xíu của nó nắm lấy tay anh nó mang lại cho anh một cảm giác lạ lẫm mà anh chưa cảm nhận được bao giờ. Đó có phải là thứ tình cảm gia đình anh luôn ao ước bấy lâu nay. Thiên Quốc khẽ dùng các ngón tay to lớn của mình siết lấy bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt ngón tay của mình. Anh dịu dàng nói:

_Chúng ta đi thôi!

“.....”

_Mẹ Song Nhi ơi! Vừa nói con bé vừa lay lay bờ vai Song Nhi. Cô dần mở mắt ra nhìn con bé rồi mỉm cười. Thấy cô gượng ngồi dậy con bé vội vàng giúp cô chèn gối vào sau lưng. Song Nhi nhìn con bé mỉm cười dịu dàng:

_Dạo này con có ngoan không?

Con bé mếu máo nói:

_Bé Nghi ngoan lắm sao mẹ Song Nhi lại bỏ bé Nghi ở lại với chú ??

Song Nhi nhìn con bé đôi mắt cô long lên ầng ậc nước cô vội đưa tay lau nước mắt cho con bé lúng túng nói:

_Mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi con, mẹ sẽ không bỏ đi nữa! vừa nói cô vừa kéo con bé rồi ôm vào lòng mình. Song Nhi kéo con bé ra khỏi vòng tay mình rồi nói:

_Nín đi nào, con có chuyện gì kể ẹ nghe không nào? Vừa nói cô vừa vỗ về con bé rất dịu dàng. Con bé ngừng mếu máo rồi bắt đầu huyên huyên kể đủ thứ chuyện cho Song Nhi nghe dho đến lúc mệt thì ngủ thiếp đi trong vòng tay Song Nhi. Thiên Quốc bế con bé lên ghế sofa và đắp cái khăn lên cho nó không lạnh rồi quay sang Song Nhi:

_Ngày mai là lần xạ trị thứ ba à?

Song Nhi nhẹ gật đầu cô đưa mắt nhìn con bé đang ngủ ngon lành trên chiếc ghế sofa cạnh giường. Cô ngập ngừng nói:

__Anh không cần phải ở đây lo cho tôi đâu, anh còn công việc của mình mà!

Thiên Quốc trầm ngâm giây lát rồi nói:

__Khi nào cô khỏe hẳn có thể chăm sóc cho con gái cô thì tôi sẽ đi!

Song Nhi không nói thêm gì nữa cô đưa mắt nhìn con bé đang say giấc. Cô tự hỏi sao khoảng cách hai người gần đến thế nhưng sao cô vẫn không thể nói ra cảm xúc của mình??

Sau khi được đưa ra khỏi phòng xạ trị Song Nhi sắc mặt tái nhợt đi vẻ mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt. Trông cô hốc hác tiêu tụy như bệnh nhân thời kỳ cuối. Cô nôn thốc nôn tháo vào cái xô được chuẩn bị sẵn ở cạnh giường. Thiên Quốc nhìn cô lo lắng anh bước đến và vỗ nhẹ vào lưng cô cho cô đỡ cảm giác buồn nôn.

__Có đỡ chút nào không?

Song Nhi để cái xô qua một bên rồi tựa lưng vào cái gối được Thiên Quốc chêm sào sau lưng:

__Tôi đỡ rồi, cảm ơn anh!

Mặc dù cô nói thế để cho anh yên tâm thôi nhưng thật ra sự thật lại không phải thế. Cô cảm nhận được sau mỗi lần xạ trị cô lại càng trở hơn tiêu tụy và yếu dần đi. Cô cảm giác được điều gì sắp xảy ra chính vì thế cô không muốn anh và con bé lo lắng. Song Nhi chộp lấy tay Thiên Quốc ánh mắt cô nhìn đắm đắm vào mặt anh:

__Hứa với tôi một chuyện được không?

Thiên Quốc thoáng ngạc nhiên nhìn cô rồi hỏi:

__Uhm, cô nói đi!

Song Nhi ngập ngừng giây lát rồi mới quyết định nói:

__Cho dù có chuyện gì xảy ra anh cũng sẽ giúp tôi chăm sóc cho bé Nghi, có được không?

Thiên Quốc ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường Song Nhi anh nhìn cô ánh mắt trở nên tha thiết pha lẫn nét u buồn:

__Ngốc, cô phải cố gắng lên chứ!

Song Nhi cười gượng gạo:

__Tôi không sao đâu, chỉ là dặn dò anh cho chắc ăn thôi mà!

Tiếng gõ cửa phòng cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người. Thiên Quốc chậm rãi bước đến mở cửa. Vị bác sĩ theo dõi cho Song Nhi đưa mắt nhìn anh rồi hỏi anh bằng tiếng anh:

__Anh là người nhà của bệnh nhân?

Thiên Quốc gật đầu. Vị bác sĩ tiếp:

__Anh vào phòng làm việc của tôi gặp tôi một lát! Nói rồi vị bác sĩ quay bước đi. Thiên Quốc đưa mắt nhìn Song Nhi rồi vội bước theo ông bác sĩ đến phòng làm việc. Vị bác sĩ đưa tay đẩy gọng kính lên rồi nhìn chăm chăm vào cái xấp giấy tờ xét nghiệm trên tay rồi nói:

__Hôm nay tôi gọi người nhà đến đây vì tôi muốn người nhà hãy chuẩn bị tâm lí. Theo kết quả xét nghiệm thì sau lần xạ trị thứ ba này kết quả không được khả quan thậm chí tình trạng sức khỏe bệnh nhân đang chuyển biến theo chiều hướng xấu đi. Tôi e rằng cô ấy sẽ không thể chịu được lần xạ trị tiếp theo nữa. Nếu còn tiếp tục thì cô ấy sẽ bị sốc thuốc và có thể ra đi bất cứ lúc nào. Nên chúng tôi sẽ ngưng việc điều trị tại đây!! nói rồi vị bác sĩ bỏ xấp báo cáo xét nghiệm xuống rồi nhìn Thiên Quốc ông thở dài.

__Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi!

Thiên Quốc không nói gì nữa anh đứng lên ủ rũ quay trở về phòng bệnh nơi Song Nhi đang chờ. Thấy Thiên Quốc quay lại Song Nhi vội hỏi:

__Bác sĩ nói gì vậy?

Thiên Quốc bắt chợt ngồi xuống cạnh giường rồi kéo Song Nhi vào lòng mình siết chặt anh khẽ nói:

__Đừng hỏi gì hết!

Song Nhi lặng đi không hỏi gì thêm nữa. Cô khép mắt lại rồi gục vào vai anh. Chắc không cần anh nói thì cô cũng cảm nhận được bác sĩ vừa nói gì rồi. Thiên Quốc vòng tay siết chặt cô trong vòng tay mình. Anh lặng im cô cũng thế. Cả không gian dường như chìm vào sự tĩnh lặng chỉ còn nghe được hơi thở đều đều. Thiên Quốc chậm rãi nói:

__Anh xin lỗi!

Song Nhi mơ màng hỏi:

__Tại sao?

Thiên Quốc thở hắt ra rồi lại siết chặt cô hơn:

__Vì anh đã quá ngốc nghếch!

Song Nhi im lặng. Nước mắt cô chảy dài xuống gò má. Không hiểu sao cô lại bật khóc. Cô khóc vì nỗi lòng bị dồn nén trong lòng bấy lâu nay hay cô khóc vì hạnh phúc hay có lẽ là cả hai? Cô vòng tay ôm lấy anh. Cô đã từng ước nếu như cô chết thì cô ước cô sẽ được chết trong vòng tay của anh. Cô tự hỏi liệu điều đó có phải quá xa vời nhưng nay cô tin điều đó đã đến rất gần và cô cảm thấy đã thật sự mãn nguyện. Cô ngập ngừng đề nghị:

__Anh giúp em thực hiện nguyện vọng cuối cùng được không?

Thiên Quốc kéo Song Nhi ra khỏi vòng tay mình hai tay anh nắm chặt lấy đôi vai cô anh hỏi:

__Gì thế?

Song Nhi lưỡng lự nói:

__Em muốn về Việt Nam. Em muốn sống một cuộc sống bình thường cho tới ngày cuối cùng!

Thiên Quốc nhìn cô xót xa song anh gạt đầu. Song Nhi vội nói:

__Đừng để bé Nghi biết, tới lúc cần thiết em sẽ nói với con bé!

Thiên Quốc gạt đầu đồng ý.

Thiên Quốc đặt vé máy bay ngay chuyến đầu tiên của ngày hôm sau để quay về Việt Nam. Ngồi trên máy bay tay anh lúc nào cũng nắm chặt lấy tay cô. Còn con bé Nghi thì ngủ ngon lành. Anh dịu dàng hỏi:

__Lạnh không?

Cô khẽ lắc đầu rồi nheo miệng cười. Anh kéo đầu cô tựa lên vai anh rồi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ vài giọt nước từ trên mi mắt của một kẻ nào đó khẽ rơi xuống một cách vội vã. Kẻ đó mau chóng đưa tay lau vội đi không để kẻ còn lại biết. Cuối cùng thì chuyến bay cũng kết thúc. Máy bay đáp xuống sân bay Tân Sơn Nhất. Hành khách lần lượt xuống máy bay. Thiên Quốc dìu Song Nhi bước từng bước rất chậm còn con bé thì tít ta tít tít đi phía trước. Xe của trợ lý đã chuẩn bị sẵn từ bao giờ vừa thấy Thiên Quốc là anh chàng thư ký vội bước đến xách hành lý rồi để lên xe rất mau lẹ. Song Nhi được Thiên Quốc dìu vào xe và ngồi yên vị trên băng ghế sau. Con bé Nghi thì trèo lên băng ghế trước cùng với anh chàng thư ký. Ngồi phía trước miệng con bé tít ta tít tít không ngừng. Nó nhìn ngắm đường xá chán rồi nhìn ngắm những cửa hàng. Còn Song Nhi thì dựa đầu lên vai anh về mặt mệt mỏi.

Chiếc xe dừng lại trước căn biệt thự quen thuộc. Bà quản gia nghe tiếng chuông cửa lật đật chạy ra mở cửa thì vui mừng khi thấy Song Nhi và Thiên Quốc đang đi cùng nhau rất tình cảm. Bà quản gia vội nói:

__Để tôi đi dọn phòng!

Thiên Quốc xua tay:

_Không cần cô ấy sẽ ở phòng tôi, bà cùng thư ký hãy dẫn bé Nghi đi mua đồ dùng cho con bé và cả quần áo mới nữa! Vừa nói anh vừa móc ví ra cái thẻ ngân hàng rồi đưa cho bà quản gia. Con bé Nghi đưa mắt nhìn mẹ Song Nhi như chờ đợi sự chấp thuận. Song Nhi mỉm cười:

_Đi đi con!

Con bé hân hoan ôm chầm lấy Song Nhi rồi nói:

_Cám ơn mẹ! Rồi quay sang nhìn Thiên Quốc lễ phép:

_Cám ơn chú! Rồi con bé theo bà quản gia leo lên xe.

Thiên Quốc dìu Song Nhi vào nhà. Từng bước đi của cô trở nên nặng nề.

_Sao vậy, đi không nổi à? Thiên Quốc nhìn Song Nhi lo lắng hỏi. Cô vội nói:

_Không đâu, em...!! vừa nói chưa hết câu thì cô bị Thiên Quốc bế thốc lên nằm gọn trong vòng tay anh. Cô ngượng ngùng:

_Em tự đi được mà, thả em xuống!

Thiên Quốc không nói đi mà đi thẳng một mạch vô nhà. Song Nhi vòng tay câu lấy cổ anh trêu mếu cô khẽ nói:

_Cám ơn anh vì tất cả!

_Nói lại xem!

Song Nhi mỉm cười rồi thì thầm vào tai anh:

_Cám ơn anh! Vừa nói dứt câu thì đôi môi anh đã đáp xuống đôi môi cô. Nụ hôn nhẹ nhàng pha lẫn ướm át cho thỏa nỗi nhớ nhung bao ngày. Anh khẽ vòng tay siết chặt cô hơn như sợ cô sẽ đột ngột biến mất. Anh cúi xuống hôn lên trán cô rồi nói:

_Ngủ một tí đi!

Song Nhi nhìn anh rồi dần khép đôi mắt lại. Trong vòng tay anh cô cảm thấy yên bình đến lạ....

Trong khi Song Nhi đang ngủ ngon lành thì Thiên Quốc ngồi bên ghế sofa đối diện giường phì phèo điều thuốc. Anh thả dòng suy nghĩ theo từng đợt khói mờ mờ ảo ảo. Ánh mắt nhìn về phía Song Nhi đang nằm ánh mắt chứa đựng một nỗi sợ hãi vô cùng to lớn như thể sắp lấn áp tất cả mọi thứ. Anh đang sợ, rất sợ một ngày nào đó đột nhiên cô không còn trên cõi đời này. Anh đang sợ cái ngày đó đến gần. Cứ mỗi giây phút trôi qua anh lại cảm thấy nuối tiếc. Chỉ cần nghĩ đến thôi mà anh còn cảm thấy dường như không thể thở nổi vậy thì lúc cô thật sự ra đi thì anh phải làm sao?

Bất chợt nghe tiếng ú ớ phát ra từ phía Song Nhi anh vội dập điều thuốc và bước đến gần cô. Dường như cô đang mơ thấy ác mộng. Mồ hôi thấm đẫm khuôn mặt. Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô khẽ nói:

_Đừng sợ, anh sẽ ở bên cạnh em! Vừa nói anh vừa cúi xuống hôn lên vầng trán cô. Song Nhi thôi gồng mình dần trở lại giấc ngủ. Còn Thiên Quốc thì ngồi đấy lặng im ngắm nhìn cô.

26. Chương 26

Song Nhi dần tỉnh giấc sau giấc ngủ khá là ngon. Cô ngạc nhiên khi thấy Thiên Quốc đang gục đầu bên giường ngủ ngon lành. Cô đưa tay vuốt nhẹ mái tóc rối bời của anh. Bất chợt anh giật mình rồi dần mở mắt nhìn cô dịu dàng hỏi:

_Em dậy rồi à? Vừa nói anh vừa ngồi dậy vươn vai rồi ngồi lên giường.

Cô mỉm cười:

_Hôm nay anh chở em đến một nơi có được không?

_Em muốn đi đâu?

Song Nhi rụt rè nói:

_Em muốn đến thăm mẹ anh!

Thiên Quốc trầm ngâm giây lát rồi gật đầu anh nghĩ đã đến lúc phải cho tất cả hận thù qua đi rồi. Có lẽ mẹ anh cũng sẽ cảm thông cho anh và cô thôi.

“.....”

Cầm bó hoa hồng trắng trên tay Song Nhi nhẹ nhàng đặt xuống mộ. Cô đưa mắt nhìn bức ảnh được gắn trên tấm bia. Người phụ nữ phúc hậu ấy luôn nở nụ cười. Cô khẽ nói:

_Xin hãy bỏ qua mọi lỗi lầm và tha thứ cho tôi!

Thiên Quốc cầm tay Song Nhi siết nhẹ thay cho lời an ủi. Song Nhi không nói gì cô nhìn đắm đắm vào tấm hình của mẹ anh như đang suy nghĩ điều gì đó.

_Anh Thiên Quốc!!!

Nghe thấy tiếng người gọi mình Thiên Quốc ngoảnh mặt lại nhìn. Là Đan. Trên tay cô đang ôm bó hoa huệ trắng cô nở nụ cười rạng rỡ với anh. Thấy Đan Song Nhi nhìn cô khá rụt rè. Cô cứ luôn nghĩ rằng Đan vẫn chưa tha thứ cho cô nên đành gật đầu cười nhẹ nào ngờ Đan mỉm cười toe toét chào Song Nhi. Đan hớn hở hỏi:

_Chị là bạn gái Thiên Quốc à?

Thiên Quốc khoác vai Song Nhi rồi kéo vào lòng mỉm cười với Đan:

_Đây là Song Nhi, bạn gái anh!

Cái tên Song Nhi vụt thoáng qua khiến Đan vừa cảm thấy quen thuộc vừa dấy lên một sự khó chịu khó tả. Cô nhìn Song Nhi như cố lục lọi cái mớ ký ức hỗn độn của mình. Thấy thế Thiên Quốc vội nói:

_Em không cần cố gắng nhớ ra mọi thứ ngay lúc này đâu!

Đan nheo nheo mắt nhìn Song Nhi:

_Trông chị rất quen. Có lẽ chúng ta đã từng gặp nhau!

Song Nhi ngạc nhiên vì Đan không hề nhận ra cô. Cô toan mở miệng nói thì chuông điện thoại của Đan reo lên bản nhạc “Miss you too much” quen thuộc. Nhìn màn hình điện thoại sáng lên cô nàng khẽ nhún mày rồi mới bấm nút nghe:

_A lô!

Giọng Thạc Hy bên đầu dây trầm ấm:

_Anh đây, một lát nữa em có thể đi cùng anh đến một nơi có được không?

_Đi đâu vậy?

Giọng anh lém lỉnh:

_Bí mật!

Đan cong môi:

_Vậy thì thôi, em bận lắm!

Thạc Hy xuống giọng nài nỉ:

_Thôi mà, tới đó em sẽ biết thôi!

Đan nheo miệng cười cuối cùng cũng đồng ý rồi cô quay sang Thiên Quốc:

_Em phải đi trước đây, gặp anh ở nhà nhé, cả chị nữa, Song Nhi! Nói rồi cô bước đến đặt bó hoa huệ trắng xuống mộ mẹ cô nói vài lời với mẹ rồi quay đi. Cái tên Song Nhi cứ lẩn vẩn trong đầu khiến cô cảm thấy bức bối vô cùng.

Thạc Hy ngã người ra lưng ghế một cách thoải mái. Anh vươn vai rồi chậm rãi đứng dậy thì nghe thấy tiếng gõ cửa phòng. Anh cất giọng:

_Vào đi!

Cô gái rụt rè mở cửa rồi bước vào mang đến một xấp tài liệu rồi đặt xuống trước mặt Thạc Hy. Cô rụt rè nói:

_Thưa giám đốc đây là tài liệu cho buổi họp ngày mai!

Anh ngạc nhiên khi thấy người chuẩn bị tài liệu này đáng lẽ ra phải là An Vi mới đúng:

_An Vi đâu?

_Cô ấy không được khỏe nên xin nghỉ mấy ngày rồi ạ!

_Thế à, cô ra ngoài đi! Nói rồi Thạc Hy ngồi xuống tiếp tục làm việc. Trong lòng cảm thấy có chút lo lắng cho cô nàng thư ký của mình. Bất chợt anh đứng dậy rồi bước ra ngoài rồi tiến đến chỗ máy pha cà phê. Đưa tay với lấy một cái ly nhựa trong bọc nilon.

_Bọn trẻ thời nay ghê thật, chưa chồng mà đã có thai rồi! Một bà cô lao công đang đứng cạnh cửa nói chuyện với một cô nhân viên nào đó. Cô gái tò mò hỏi:

_Ai vậy cô?

Bà cô lao công lắc đầu nói:

_Thì con bé An Vi chứ ai!

Cô gái ngạc nhiên đến há hốc mồm:

_Thật hả? rồi chuyển sang giọng châm biếm:

_Con nhỏ đó là thư ký của giám đốc mà biết đâu...!! Rồi cô ta bỏ lửng câu nói khi chợt nhận ra Thạc Hy đang rót cà phê. Rồi hai người lảng sang nói chuyện khác như chưa có gì xảy ra. Thạc Hy quay trở về phòng làm việc thả người xuống ghế anh nhìn đắm đắm vào ly cà phê. Cảm thấy một chút gì đó bồn chồn không yên. Bất chợt anh vợ lấy cái áo vest rồi đi thẳng một mạch ra xe nhả ra vọt đi.

Chiếc xe lướt nhanh trên đoạn đường trải nhựa dài tít tắp như muốn xé toạc gió. Thạc Hy mắt vẫn đắm đắm nhìn phía trước nhưng đầu óc anh lại thả lan man theo dòng suy nghĩ tới tận đâu. Anh đang cảm thấy trong lòng bồn chồn không yên. Chiếc xe dừng lại trước một căn nhà nhỏ khá đẹp. An Nhiên đang ngồi đợi trên xích đu thấy chiếc BMW màu đen sang trọng dừng lại trước cửa nhà mình thì tò mò đưa mắt nhìn. Rồi há miệng ngạc nhiên khi nhận ra người đó là Thạc Hy. An Nhiên xông xáo hỏi:

_Anh tìm chị An Vi hả?

Thạc Hy gật đầu. An Nhiên vội nói tiếp:

_Chị ấy đang đi dạo ở công viên ở phía bên kia đường kia! Thạc Hy nhìn theo tay An Nhiên chỉ rồi lặng lẽ nói:

_Uhm, cảm ơn em! Nói rồi anh bước nhanh đi. Trong lòng nóng như lửa đốt. Anh tự hỏi cảm giác này là gì? Có phải là sợ? Anh đang sợ những gì ban nãy anh nghe được là sự thật. Và anh sợ nếu nó là sự thật thì anh sẽ không thể nào trốn tránh trách nhiệm của mình vì sau đêm đó anh đã nhận ra người ở cạnh anh đêm đó là An Vi chứ không phải Đan. Càng nghĩ ngợi bước chân anh càng nhanh hơn lúc này anh chỉ mong gặp được An Vi để hỏi cho ra lẽ.

Vài cơn gió lạnh lạnh khê thổi qua khiến cho những chiếc lá bạc màu rơi xuống. An Vi đưa mắt nhìn những chiếc lá vàng đang rơi xuống đất rồi chợt ngạc nhiên khi thấy Thạc Hy xuất hiện ở đây và cô đưa mắt nhìn anh cho đến khi anh lặng lẽ ngồi xuống cạnh cô. Anh cất giọng trầm ấm:

_Sao hôm nay không đi làm?

An Vi ngạc nhiên khi nghe anh hỏi cô tự hỏi không lẽ vì cô không đi làm ngày hôm nay mà anh lặn lội tới đây tìm cô sao nhưng sao anh lại khiến cô lại cảm thấy vui và hạnh phúc đến thế này. Cố nén niềm vui đang dâng trào cô bình thản nói:

__Hôm nay tôi không khỏe nhưng mà ngày mai tôi sẽ đi làm lại giám đốc đừng lo!

Thạc Hy nhìn cô ánh mắt màu hổ phách lại khiến An Vi lại lạc nhịp tim. Cô rụt rè hỏi:

__Anh lo cho tôi à?

Thạc Hy không đáp anh vẫn trầm ngâm thái độ vẫn rất điềm tĩnh trầm lặng. Một lúc sau anh cất giọng:

__Cô có thai à?

An Vi sững người nhìn anh nhưng rồi An Vi bật cười nói:

__Làm gì có chuyện đó, bọn họ khéo tưởng tượng thật, chỉ là dạ dày tôi khó chịu thôi!

__Thế à! Dường như đã trút bỏ được mối lo âu trong lòng Thạc Hy thở phào nhẹ nhõm rồi nói:

__Cô nghỉ ngơi đi, tôi phải đi rồi!

__Uh, anh đi đi! Vừa nói cô lại vừa đưa mắt nhìn chiếc lá vàng vừa rụng xuống. Ánh mắt phảng phất nỗi buồn. Thạc Hy không nói gì anh chậm rãi đứng lên và dậm bước đi. An Vi ngồi đấy lặng lẽ nhìn theo anh. Cô nghĩ có lẽ cô chỉ có thể đứng phía sau và nhìn theo anh như thế này thôi, cô bật khóc.

Đan vừa về đến trước nhà thì thấy Thạc Hy đang đứng đợi từ bao giờ. Thấy Đan anh mỉm cười. Đan bước đến gần anh tò mò hỏi:

__Anh tính dẫn tôi đi đâu vậy?

Thạc Hy nhếch miệng cười bí hiểm song anh cúi xuống và nói khẽ vào tai cô:

__Nếu em hôn anh một cái thì anh sẽ nói cho em nghe!

Đan ngượng đỏ mặt huyết cù chỏ vào bụng Thạc Hy một phát khiến anh nhăn mặt xuýt xoa:

__Em không biết thương hoa tiếc ngọc gì hết!

Đan mỉm cười nói:

__Ai kêu anh nham nhở, tôi đi thay đồ đây, anh đợi ở đây nhe! Nói rồi cô nàng ngừng ngoảnh bỏ đi.

Một lúc sau Đan xuất hiện trước mặt anh sau cánh cửa rào sắt đã khép lại. Đan bận một bộ váy màu nude và đôi giày cũng màu nude tuốt nhưng dường như cái màu này rất hợp với cô vì nó khiến cô nổi bật lên. Thạc Hy mau chóng mở cửa xe cho cô rồi anh cũng vào vị trí của mình ngay ghế lái. Chiếc xe chậm rãi lăn bánh. Suốt đoạn đường đi Thạc Hy vẫn lặng im không nói gì còn Đan thì luôn hướng ánh nhìn ra ngoài cửa sổ khiến bầu không khí trên xe trở nên ngọt ngào hơn. Cuối cùng thì anh cũng dừng xe lại trước cửa khu vui chơi. Đan ngạc nhiên khi anh chở cô đến chỗ này mà còn lại vào giờ xế chiều vắng tanh người như thế này. Bất chợt cô nghĩ đôi lúc anh cũng “hâm” thật. Không ngăn nổi sự tò mò của bản thân cô hỏi:

__Sao lại đi khu vui chơi vào giờ này?

Anh mỉm cười:

__Đi thôi! Rồi nắm tay cô đi vào bên trong. Đứng giữa một khu vui chơi rộng lớn anh hỏi:

__Em có nhớ ra gì không?

Đan ngây thơ hỏi lại:

__Nhớ gì?

Thạc Hy chậm rãi nói:

__Em đã từng tuyên bố sẽ theo đuổi anh. Thế là theo anh và bạn gái đến tận nơi đây để làm kỷ hà cắn mũi đấy! Vừa nói anh vừa nhéo yêu vào mũi cô. Đan bĩu môi:

__Khó tin thật đấy!

Anh không đáp kéo tay cô đến khu nhà kinh dị rồi mua luôn hai vé. Đan bước lùi lại rồi lắc đầu:

__Em không vô đó đâu!!

Thạc Hy mỉm cười:

__Đừng có trở nên nhát gan như thế chứ?

Đan trừng mắt nhìn anh:

__Ai bảo em nhát gan chứ? Chỉ là không muốn vào đó thôi!

Thạc Hy nắm tay Đan siết nhẹ:

__Em đi cùng anh mà, đi thôi! Nói rồi anh kéo cô đi. Cô cũng thôi không ngừng ngoảnh nữa mà thoe anh đi vào trong. Cái không gian tối om đó lại một lần nữa đập vào mắt cô khiến cô cảm thấy một nỗi sợ hãi đang bắt đầu dấy lên mạnh mẽ. Cô nuốt nước miếng cái ực rồi tiếp tục bước đi. Càng vào sâu bên trong không gian càng trở nên lạnh lẽo và tối tăm. Tay cô bắt đầu ra mồ hôi lạnh. Bất chợt bàn tay Thạc Hy vụt khỏi tay cô. Cô hét lên:

__Thạc Hy!

Cái cảm giác mọi chuyện đang lặp lại một lần nữa. Lại một mảng ký ức nữa trôi vụt qua. Đan vấp té và lăn vòng mấy vòng. Chân cô vừa va mạnh vào một vật gì đó rất cứng. Cảm thấy đôi chân dường như chỉ còn cảm giác đau. Cô đưa tay sờ xuống chỗ mất cá chân mình thì cảm thấy ướt ướt mà lại rất đau. Khiến cô bật miệng kêu lên rồi vội vàng rút tay lại. Cô biết mình đã bị thương. Cô gào tên anh nhưng vẫn không nghe bất cứ một động tĩnh nào. Bất chợt một vật gì đó chụp lấy mũi cô. Đan cảm nhận được vật đó mềm mại như một chiếc khăn. Rồi cô chắc chắn đó chính là một chiếc khăn nhưng sao nó lại khiến đầu óc cô choáng váng thế này. Cô vùng vẫy cố gắng kéo bàn tay đang chụp chiếc khăn đó lên mũi cô rồi dần lịm đi.

Sau khi Thạc Hy cố tình vụt tay khỏi tay Đan thì anh đứng đó và lắng nghe mọi động tĩnh của cô. Vì cả khu nhà này đã được anh mua toàn bộ vé rồi nên khu nhà trở nên im ắng đến lạ thường vì anh biết chắc rằng sẽ không có tiếng động của bất kì ai ngoại trừ Đan. Anh nghe thấy tiếng cô té và nghe tiếng cô gọi tên anh. Lòng anh bỗng trở nên đau khôn xiết nhưng anh vẫn phải dằn lòng mình. Theo khoa học thì khi một người mất trí nhớ bị rơi vào nỗi sợ tồi tệ cùng từng xảy ra trước đó. Thì người đó ít nhất sẽ nhớ ra mọi thứ khả năng là 50%. Dù chỉ 50% thôi nhưng anh vẫn muốn thử. Anh không muốn mất cô dù thế nào đi nữa. Anh biết Đan đang rất sợ hãi nhưng một chút nữa thôi cô sẽ nhớ ra và anh sẽ đến cạnh cô không bao giờ rời xa cô nữa nhưng đột nhiên tiếng Đan im bật. Thêm vào đó anh còn nghe được một vài tiếng động khác. Linh tính có chuyện không hay anh vội móc điện thoại ra soi đèn về phía cô nhưng anh chỉ thoáng thấy hai cái bóng đen đang bước rất nhanh ra tới cửa. Anh vội chạy theo thì vấp phải vật gì đó té nhào xuống đất. Anh vội đứng lên và chạy theo hai cái bóng đen đó nhưng khi ra tới cổng thì hai kẻ đó đã leo lên chiếc Honda Civic đen đậu sẵn trước cổng. Thạc Hy vội nhớ bảng số xe rồi chạy đến chỗ đậu xe. Anh nhấn ga vọt nhanh theo chiếc xe của hai kẻ bất cóc. Với tài lái xe điêu luyện của mình thì sau một đoạn tăng tốc thì cuối cùng cũng đuổi kịp chiếc Honda Civic ban nãy. Anh vội nhấn ga bám sát theo.

Trên chiếc Honda Civic bầu không khí sặc mùi thuốc lá. Một tên mặt mày dữ tợn đang quát tên lái xe:

__Đồ ngu, mày phải cản đường xe nó lại mới chạy được hiểu không??

Tên lái xe không nói gì lách xe sang một bên ép đường Thạc Hy rồi vọt ga chạy nhanh hơn vừa chạy hấn vừa lạng lách để Thạc Hy không vọt lên trước được. Tên mặt mày dữ tợn ban nãy lại quát lên:

__Đồ ngu, cắt đuôi hần đi!

Tên lái xe nhấn ga hết cỡ vọt đi. Tên ngồi ngoài sau giọng gầm gừ:

__Để bị tóm cổ thì có mà ngồi nhà đá một gong đấy con!

Tên lái xe dường như toát mồ hôi hột khi vừa bị Thạc Hy bám càng mà còn vừa bị hai thằng ngoài sau khùng bố tinh thần. Hần nhấn ga hết cỡ để vọt đi nhằm cắt đuôi Thạc Hy. Nhưng Thạc Hy không hề nao núng. Anh nghĩ nếu cứ bám mãi theo chúng với tốc độ như thế này thì sẽ rất nguy hiểm nên anh vội giảm ga

xuống rồi bám theo sau để chúng không biết. Không thấy Thạc Hy đuổi theo nữa nên tên lái xe dần giảm ga lại rồi chạy vào một con đường nhựa khá nhỏ. Chạy một quãng xa nữa thì chúng dừng lại trước một căn biệt thự khá lớn. Hai tên ngoài sau vội vác Đan lên rồi di chuyển vào biệt thự. Thạc Hy cũng đậu xe lại rồi đứng ở xa quan sát động tĩnh.

Hoàng hôn dần buông xuống, ánh chiều tà dần tắt đi. Thạc Hy vẫn đậu xe và chờ đợi. Vẫn chưa thấy bất kì động tĩnh gì của bọn bắt cóc. Anh lấy điện thoại ra và gọi cho Hải Minh. Anh chẳng thấy số Thạc Hy thì vội nghe máy:

_Có chuyện gì vậy anh bạn??

Thạc Hy liền nói:

_Đan bị bắt cóc. Bây giờ chúng đang giữ cô ấy ở một căn biệt thự bên ngoài khu vực Thảo Điền. Tôi đang ở đây. Tôi đang cần cậu giúp!

Hải Minh vội nói:

_Được rồi, tôi đến ngay!

Đan dần mở mắt sau một hồi ngủ li bì chính xác là bị chụp thuốc mê. Cô nhận ra mình đang bị nhốt trong một căn phòng nhỏ trông như một cái kho đựng đồ vừa cũ kĩ vừa dơ bẩn. Cô không biết mình đã ngất đi bao lâu rồi. Bây giờ cô cảm thấy đầu óc choáng váng đến độ không còn đủ minh mẫn nữa nhưng trước hết cô phải cố gắng trấn tĩnh và tìm cách thoát khỏi chỗ này. Lại một mảng ký ức nữa vụt qua khiến đầu Đan nhức lên như muốn nổ tung cô dùng hai tay ôm chặt lấy đầu mình. Hình như cô cũng đã từng rơi vào hoàn cảnh như vậy. Khu vui chơi, vụ bắt cóc phải rồi trước kia cô cũng đã từng bị như thế. Từng mảng ký ức rồi rạc đang dần được nối lại một cách đứt quãng. Cô nhớ đến Thạc Hy. Trong những mảng ký ức của cô đều đầy ắp hình ảnh của anh. Phải rồi nếu như thế thì hẳn anh rất quan trọng với cô chứ không đơn thuần chỉ là một tình yêu. Đan vẫn dùng hai tay ôm chặt lấy đầu mình, Ký ức ủa về ào ạt đến ngạt thở. Cô cảm thấy dường như không thể chịu đựng thêm được nữa. Cô ngã xuống sàn nhà rồi ngất lịm đi

Cánh cửa nhà kho mở tung hai tên bắt cóc ban nãy bước vào và vác Đan lên vai. Một gã dáng vẻ mập mạp béo ú nhưng mặt mày thì lại vô cùng bặm trợn, hung dữ hẳn cất giọng ồm ồm như con sói:

_Lũ ngu tui bây chụp thuốc quá liều tới giờ con nhỏ con say thuốc, con nhỏ mà có gì thì tui bây đừng hòng có tiền đây!

Gã nhỏ thó con mặt mũi trông có vẻ lạnh lợi hơn hẳn trả lời điệu bộ khép nép e dè pha chút ranh mãnh:

_Tụi em chỉ chụp có một ít thôi mà sếp, một lát nữa con nhỏ sẽ tỉnh ngay thôi ấy mà!

Gã mập ú gườm tên nhỏ thó con một cái rồi thôi. Dừng lại ở phòng khách gã mập ú hạ Đan xuống rồi đặt cô ngồi yên vị trên một cái ghế. Một lát sau, một chiếc Mercedes cũng màu đen bóng dừng lại trước cửa biệt thự. Một cô gái từ trong xe bước xuống và đi thẳng vào trong. Vẻ mặt khá dữ dằn. Cô ta quắc mắt nhìn gã đang đứng gác cổng cất giọng the thé:

_Con nhỏ đó đâu!

Gã gác cổng trịnh trọng nói:

_Thưa cô, con nhỏ đó đang ở trong phòng khách!

Cô ta nở nụ cười thâm hiểm rồi bước vào trong. Gã mập mạp thấy cô liền mỉm cười nói:

_Món hàng của cô ở đây!

Cô ta nhếch miệng cười rồi bước đến ngồi xuống đối diện Đan là bộ ghế sofa màu nâu gỗ cô ta cất giọng lạnh lùng:

_Trối nó lại rồi tạt nước cho nó tỉnh!

Gã mập mạp quắc mắt nhìn gã nhỏ thó con. Không cần nói gì gã nhỏ thó con cũng tự hiểu nhiệm vụ của mình. Gã vội dùng dây dù cột chặt lấy hai tay và chân Đan vào ghế rồi xách một xô nước lạnh ra tạt vào mặt Đan. Bị một xô nước lạnh tạt vào mặt giật mình Đan mở mắt nhìn gã trân trân rồi đưa mắt nhìn

quanh căn phòng. Xung quanh cô toàn là những kẻ xa lạ nhưng không hẳn là như thế khi cô nhận ra cô gái đang ngồi trên ghế sofa không ai xa lạ chính là Louse. Chỉ cần nhìn thấy sự xuất hiện của kẻ chủ mưu thôi thì cô đã biết mọi việc như thế nào rồi. Đan nhếch miệng cười nụ cười nửa miệng ngày nào cô bị cô quên lãng khá lâu giọng mỉa mai, chế giễu:

_Hóa ra là cô, kẻ thất bại!!

Mặt Louse dần chuyển sang tím lại biểu lộ sự tức giận vô cùng. Đan cảm nhận được sự tức giận qua đường cử động cơ mặt của Louse. Louse bất ngờ đứng dậy và đi về phía Đan. Bất chợt đưa tay lên tát mạnh vào mặt Đan khiến Đan hơi nhắm mắt lại vì cảm giác rất bỏng nơi gò má. Nhưng Đan không hề tỏ ra sợ hãi mà cô còn nhếch miệng cười:

_Đánh một người bị trời đến không thể cử động... cô không thấy mình quá bỉ ổi sao? Hít một hơi thật sâu. Đan trừng mắt nhìn Louse. Ánh nhìn khiến những kẻ nhìn vào mắt cô cảm thấy chột dạ Đan chậm rãi nói tiếp:

_Nhưng không sao, tôi sẽ bỏ qua cho cô vì cô thật sự là một kẻ đáng thương! Dường như cơn giận của Louse ngày càng dần lên thấy rõ cô nàng nhìn Đan bằng ánh mắt náy lửa còn Đan thì thản nhiên đón nhận nó và còn đáp lễ cho cô nàng bằng nụ cười ngạo nghễ của mình. Cô ta cất giọng:

_Đưa tôi con dao!!

Gã nhỏ thó còn đưa mắt nhìn gã mập ú như đợi lệnh. Gã mập ú hắng giọng nói:

_Chúng tôi chỉ nhận hợp đồng bắt cóc chứ không phải giết người!!

Louse rít lên như con rắn:

_Đồ ngu tao để “khắc” vào đường lên khuôn mặt xinh đẹp này thôi! Vừa nói cô ta vừa nhìn Đan nhếch miệng cười thâm hiểm. Dường như điều đó chạm vào nỗi sợ của Đan cô nhìn Louse ngơ vực:

_Cô dám??

Louse bật cười khanh khách giọng cười cô ta vang vọng cả gian phòng khách:

_Cô nghĩ sao? Vừa nói cô ta vừa giục con dao từ tay gã nhỏ thó con chậm rãi đưa lên mặt Đan rồi lướt nhẹ sượt dài trên da mặt Đan. Cái cảm giác lạnh lạnh nơi sượt dao khiến Đan thoáng rung mình cô nói giọng khẳng định:

_Thạc Hy sẽ không bao giờ tha thứ cho cô nếu như cô làm vậy!

Louse ngửa cổ lên bật cười lại một tràng cười man rợ vang vọng lên. Cô nàng quắc mắt nhìn Đan:

_Cô nghĩ tôi cần Thạc Hy tha thứ sao?

Đan bình thản đáp:

_Tất nhiên, vì cô yêu anh ấy!

Louse trừng mắt nhìn Đan như muốn ăn tươi nuốt sống cô, cô nàng như rít từng chữ qua kẽ răng:

_Biết tôi yêu Thạc Hy nhưng cô vẫn cố tình nhảy vào chen ngang sao?

Đan nhếch miệng cười:

_Nói sai rồi, là cô đến sau chứ!!

_Mày là con quỷ cái!! Louse quát lên dường như sự tức giận của cô ta đã đạt tới cực điểm. Cô ta vung dao sượt ngang mặt Đan một nhát khiến máu tóe ra. Đan nhắm mắt mím chặt môi khi lưỡi dao bén ngọt xẹt qua mặt mình Đan cũng dần trở nên tức giận:

_Cô điên rồi Louse!!

Louse đưa con dao lên ngang tầm mắt nhìn đắm đắm vào những giọt mắt dính trên lưỡi dao một cách thích thú:

_Phải tao điên rồi và mày chính là kẻ khiến trở nên thứ thế! Vừa nói cô nàng lại cạ sóng dao lạnh lên mặt Đan khiến Đan thấy sợ. Đan trở nên bối rối vì cô không biết phải làm gì cho Louse ngừng tay lại chỉ còn cần rằng chịu đựng mặc cho cô ta muốn làm gì thì làm. Trong đầu thầm mong Thạc Hy mau đến cứu cô. Louse bật cười khoái trí khi thấy Đan có vẻ ngoan ngoãn hơn. Cô ả nhìn Đan ngạo mạn nói:

_Biết sợ rồi à? Tao còn tưởng mày to gan lắm chứ!

Đan không trả lời. Cô biết nếu cô trả lời ngay lúc này chẳng khác gì chọc cho cô ả thêm điên tiết lên. Cô cựa quậy hai tay nhưng vẫn không thể cử động được bao nhiêu. Louse lại cất giọng:

_Muốn tháo dây à để tao giúp mày nhá!! vừa nói cô ả vừa xoẹt con dao xuống quẹt một đường chạy dài trên tay Đan khiến Đan cắn chặt răng lại vì đau. Máu lại tứa ra từ vết cắt bén ngọt của con dao. Gã mập này giờ im lặng một lên tiếng:

_Cô Louse muốn xử lý con nhỏ sao đây??

Louse quắc mắt nhìn gã rồi hất mặt về phái Đan:

_Giết nó rồi vứt xác đi!

Đan kinh hãi nhìn gã mập. Gã xoa xoa hai tay vào nhau rồi chặc lưỡi:

_Giá hợp đồng chỉ đủ để làm một phi vụ bắt cóc thôi còn giết người thì tôi e rằng không đủ đâu!

Louse nhìn gã cao giọng hỏi:

_Chúng mày muốn thêm bao nhiêu??

Gã lại xoa hai tay vào nhau hít một hơi sâu rồi thở mạnh ra đáp:

_Giá khá là cao đấy!

Louse trợn mắt nhìn gã:

_Nói đi!

Gã nhếch miệng cười:

_Gấp ba!!

Louse trừng mắt nhìn gã:

_Mày đùa với tao à? Làm gì có giá đó?

Gã bật cười giọng cười còn ghê rợn hơn cả giọng của Louse:

_Thế thì cô tự đi mà làm, tụi tôi hết nhiệm vụ rồi, chào nhé! Nói rồi gã hất mặt với gã nhỏ thó rồi cả hai bước ra cửa. Trả lại sự yên ắng cho ngôi nhà. Đan cũng không mấy làm vui sướng hơn khi mấy gã đó rời đi vì mối nguy hiểm của cô không nằm ở mấy gã đó mà ở ngay trước mặt cô Louse.

Đan cựa quậy tay mong thoát sao ra khỏi sợi dây trói. Louse bật cười khoái trí:

_Bây giờ chỉ còn tao và mày thôi!! nói rồi cô ả đưa con dao lên ngang tầm mắt rồi lướt dọc ánh mắt trên thân dao. Giọng cô ả the thé rít qua từng kẽ răng:

_Đầu tiên tao sẽ rạch nát cái mặt xinh đẹp của mày, tiếp đó là cổ...!! vừa nói Louse vừa lườm lườm khắp người Đan. Đột nhiên cô ả hét lên:

_Sau đó sẽ để mày chảy máu đến chết!! nói rồi ả ngửa cổ ra sau rồi bật cười man rợ. Đan bắt đầu cảm thấy chột dạ. Đan tự hỏi Thạc Hy giờ sao vẫn chưa đến cứu cô?? Cô phải làm sao với con nhỏ điên này trong khi cả người bị trói chặt thế này đây. Bất chợt Louse quắc mắt nhìn Đan rồi cô ả cất giọng hát the thé đến sồn gai óc

“.....”

I'm a loser

I'm a loser, that's what they said
That's what they said
Now I got their women in my bed
You buy me a drink and you wish that I was dead
“.....”

Đan nhìn cô ả rồi nói giọng thều thào yếu ớt:

_Thả tôi ra đi Louse, cô không biết mình đang làm gì đâu!!

Louse ngừng hát rồi gườm Đan:

_Mày đừng có nằm mơ, tao không có ngu đâu! Vừa nói cô ả vừa hươ hươ con dao khiến Đan phải né đầu sang để né nhất dao của ả Đan hét lên:

_Đừng mà Louse!!

_Louse, dừng lại!!! giọng nói trầm khàn vừa cất lên khiến tay cầm dao của Louse dừng lại giữa không gian. Thạc Hy bước vội từ cầu thang xuống. Louse hét lên:

_Đứng im đó, nếu không tôi giết cô ta! Lời nói của Louse vừa phát ra khiến Thạc Hy lập tức khựng lại. Anh dịu giọng nói:

_Đừng làm điều dại dột Louse, em không phải loại người đó!

Louse nhìn anh cái nhìn của cô có phần vội đi sự giận dữ. Cô nhìn anh nhếch miệng cười:

_Tất cả đều vì anh Thạc Hy, anh có biết em yêu anh nhiều như thế nào không?? Thế mà anh lại chà đạp lên tình cảm của em. Anh là đồ khốn, đồ khốn!! giọng Louse dường như nhòe đi vì cảm xúc bị dồn nén.

Thạc Hy vẫn hết gắng giữ vẻ bình tĩnh anh ôn tồn nói:

_Em bình tĩnh lại đi rồi chúng ta nói chuyện, có được không??

Louse nhìn anh cười khẩy

_Không cần đâu, hôm nay một trong hai người phải chết tại đây hoặc anh hoặc cô ta!! vừa nói cô ta vừa đưa mắt nhìn sang Đan. Con dao vẫn lăm lăm trên cổ Đan. Chỉ một cử động nhẹ thôi thì cũng đủ khiến Đan lãnh trọn nhất dao. Đan nhìn Thạc Hy lắc đầu lúc này cô chỉ mong anh đừng làm điều gì dại dột. Thạc Hy nhìn Louse anh bình thản nói:

_Nếu vậy hãy để anh là người ở lại đây, em hãy thả Đan đi đi! Đan lắc đầu nguầy nguậy nước mắt cô lúc này đã rơi cô nhìn anh:

_Không đừng làm vậy mà Thạc Hy!

Louse nhếch miệng cười:

_ Anh sẽ không hối hận chứ??

Thạc Hy trầm ngâm rồi nói:

_Những gì anh đã làm sẽ không bao giờ hối hận!!

Đan nước mắt ràn rụa miệng không ngừng nói:

_Không được, Louse hãy để tôi tôi mới là người cô hận mà, kẻ cướp mọi thứ của cô là tôi mà!!

Louse nghiêng răng kèn kẹt hết nhìn Thạc Hy rồi nhìn Đan. Cô ả chưa bao giờ cảm thấy bối rối hơi bây giờ. Cả hai kẻ cô ả hận đang xin chết vì nhau. Còn cô thì sao?? cô ả không hề có mặt trong cuộc sống của Thạc Hy tại sao tìm cô lại đau đến thế thể nhưng nước mắt Louse vẫn không thể rơi:

_Mày nói đúng, kẻ đáng chết là mày mới đúng!! nói rồi cô ả cầm dao giơ lên và đâm thẳng xuống người Đan. Đan nhắm mắt lại chịu đựng vì toàn thân cô đã bị trói đến tê cứng.

Một giây...hai giây....mười giây....

Sao Đan vẫn không cảm thấy đau?? Cô dần mở mắt nhìn thì thấy Thạc Hy đang quỵ xuống sàn vì đã đỡ trọn nhất dao vào vai Đan hét lên:

__KHÔNG!!!!!!!!!!!!

Louse bước lùi lại mặt cô ả tái xanh mét rồi cô ả vụt chạy. Đan gọi tên Thạc Hy:

__Thạc Hy, nói gì đi, anh không sao chứ??

Thạc Hy dần cử động anh cắn chặt môi rút con dao ra khỏi bả vai. Rồi nhích tới gần Đan cầm dao cắt dây trói cho cô. Dây trói vừa đứt là Đan vội vàng tháo dây ra và ôm chầm lấy Thạc Hy cô vội mò trong túi anh lấy điện thoại ra và gọi cho xe cấp cứu. Thạc Hy dần khụy xuống. Đan đỡ lấy anh và để anh gối đầu lên đùi mình. Cô nói trong tiếng nấc:

__Anh có đau lắm không??

Thạc Hy mặt dần tái xanh đi song anh vẫn gượng cười với cô trấn an cô rằng:

__Anh không sao đâu!

Nhìn anh thế Đan còn bật khóc to hơn, nước mắt cô rơi xuống mặt anh khiến anh thấy mặn đắng. Vừa đau nơi bả vai vừa đau lòng đến muốn chết đi. Anh khẽ nói:

__Đừng khóc, anh vẫn chưa chết mà!

Đan đưa tay quệt ngang dòng nước mắt đang chảy xuống bên gò má. Rồi ôm lấy khuôn mặt anh. Cánh cửa biệt thự mở tung. Bác sĩ và y tá kéo theo băng ca tiến vào đặt anh lên băng ca rồi đẩy ra xe. Đan bước vội theo và cùng leo lên xe. Tiếng còi xe cứu thương réo ầm ĩ khắp đoạn đường họ đi....

Ngồi trước cửa phòng cấp cứu tâm trạng Đan rối bời cảm xúc phức tạp đến nghẹt thở. Lần đầu tiên cô cảm thấy vừa sợ vừa lo lắng đến mức không thể thở được. Hai tay cô bấu chặt vào nhau đến lạnh ngắt. Hải Minh ngồi bên cạnh trấn an:

__Em đừng lo lắng quá, Thạc Hy sẽ không sao đâu!

Đan ngược đôi mắt đỏ hoe sưng nước nhìn Hải Minh:

__Tại em hết, tại em mà anh ấy ra nông nổi như vậy! Cô nàng nói trong tiếng nấc nghẹn. Hải Minh đưa tay vỗ nhẹ nhẹ vào lưng cô rồi kéo đầu cô tựa vào vai anh. Giọng trầm ấm:

__Em cứ khóc đi!

Như chờ chỉ có như thế Đan sụt sùi khóc để thỏa cái cảm xúc đang bị dồn nén.

“.....”

Đan đang gục đầu bên cạnh giường Thạc Hy thiêm thiếp ngủ thì một bàn tay đặt lên vai cô khiến cô giật mình ngốc đầu dậy. Hải Minh ra hiệu cho cô yên lặng rồi anh khẽ nói:

__Em về nghỉ đi để anh trông cho!

Đan xua tay:

__Em muốn ở đây, anh về nghỉ ngơi đi không sao đâu!!

Hải Minh nhún vai:

__Vậy thì anh sẽ đợi ở bên ngoài, cần gì thì gọi anh nhé!!

Đan khẽ mỉm cười rồi lặng lẽ quay sang nhìn Thạc Hy. Anh vẫn say ngủ như một đứa trẻ. Khuôn mặt tái xanh vì mất nhiều máu. Tự nhiên cô lại cảm thấy lòng đau như cắt. Cô nắm lấy tay anh khẽ nói:

__Mau tỉnh lại anh nhé, em đang chờ anh tỉnh lại đây, em có rất nhiều chuyện muốn nói với anh!!

Bất chợt Thạc Hy dần mở mắt ra nhìn cô, khóe môi anh dần cong lên thành nụ cười anh khẽ hỏi:

__Em có chuyện gì muốn nói với anh à?

Đan ngạc nhiên nhìn anh:

__Anh tỉnh khi nào vậy??

Thạc Hy đáp tỉnh bơ:

__Từ nãy giờ rồi! Anh siết nhẹ đôi tay nhỏ nhắn của cô rồi nói:

__Nào nói xem!

Đan mỉm cười tỉnh bơ đáp:

__Chẳng có gì cả, chỉ là muốn dụ cho anh mở mắt ra thôi!

Thạc Hy bất chợt siết chặt tay Đan hơn anh dịu dàng nói:

__Em đồng ý cưới anh chứ?

Đan bấu môi:

__Cầu hôn ở nơi này không lãng mạn tí nào hết nhưng mà em đồng ý! Vừa nói cô vừa le lưỡi chọc anh.

Thạc Hy nhìn cô ánh mắt màu nâu hổ phách nồng ấm:

__Vậy là tốt rồi!

Đan chìa tay ra trước mặt anh:

__Vậy còn nhẫn cưới đâu??

Thạc Hy mỉm cười:

__Khi nào tới nơi lãng mạn anh sẽ đưa!

Đan xì một cái rồi nói:

__Vậy hóa ra anh đang đặt chỗ trước à!

Thạc Hy bật cười. Lần đầu tiên anh cảm thấy vui đến thế.

Đám cưới diễn ra trong sự chúc phúc của mọi người. Ngoại trừ những kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai đấy. Và dĩ nhiên thì Đan và Thạc Hy đều rất hạnh phúc vì cuối cùng sau bao nhiêu sóng gió hai người vẫn luôn ở bên cạnh nhau. Vài ngày sau thì trên khắp các mặt báo đăng tin tập đoàn ASEAN “vỡ nợ” và phá sản. Sau đó không ai còn thấy sự xuất hiện của Louise và ba cô ta. Song Nhi đi cùng Thiên Quốc đến dự lễ cưới của Đan và Thạc Hy. Con bé Nghi nó cứ níu chặt lấy Song Nhi không rời vì nó đang rất quý trọng từng giây phút bên cạnh cô. Thiên Quốc cũng thế ngoài giờ làm việc ở công ty ra thì anh lúc nào cũng túc trực bên cạnh Song Nhi không rời nửa bước khiến Song Nhi cảm thấy ước nguyện của cô đã thành hiện thực và cô sẽ chấp nhận đánh đổi tất cả để giữ được cái hạnh phúc này mãi.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-cuop-tinh-yeu>